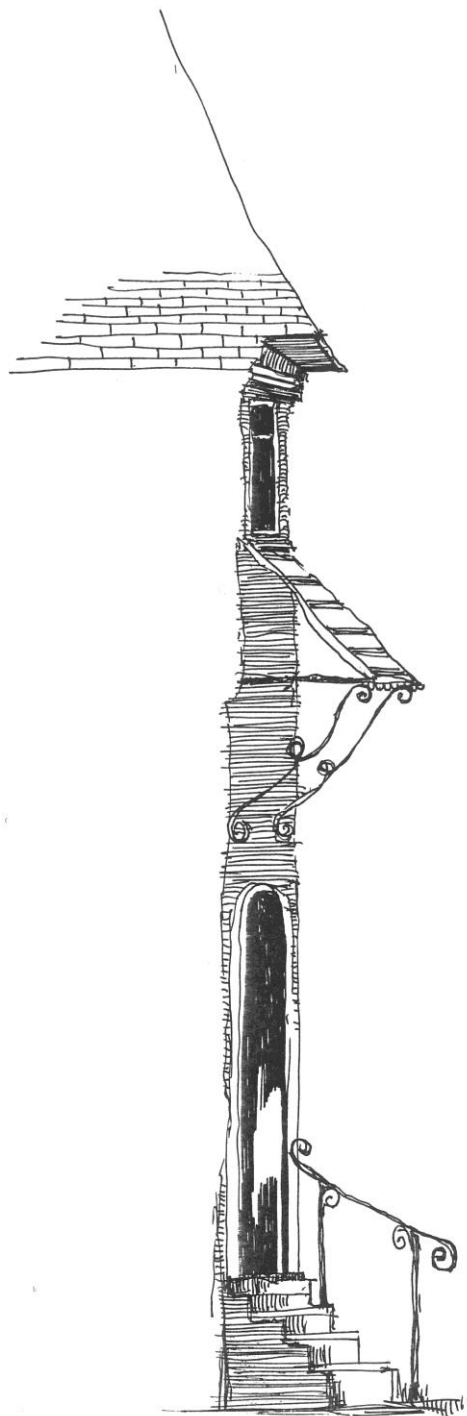

Murawski Magdolna

A KÉGLI

KÉT DRÁMA

Fridél Lajos illusztrációival

2019

Murawski Magdolna

A KÉGLI

KÉT DRÁMA

Fridél Lajos illusztrációival

2019

ISBN 978-963-7283-41-3

Kiadó: Bródy Sándor Városi és Megyei Könyvtár, Eger

Felelős kiadó: Tózsér Istvánné

Szerkesztő: Tumbász István

Borítóterv: Fridél Lajos

A kiadást támogatta:

Új Hevesi Napló Kulturális Alapítvány, Phoenix Aureus Alapítvány, BSK, MIT

© MURAWSKI MAGDOLNA 2019

© FRIDÉL LAJOS 2019

Szerzői ajánlás

Újabb palackpostát, azaz virtuális kötetet juttatok el a Kedves Olvasókhöz. Van, aki változatosnak találja a válogatásaimat, én csak teljessé szeretném tenni a választékot. Érdeklődésem sokrétű volt mindig, így csupán annak egy szeletét kapja, akit még érdekel a mai világban a könyv és az értelmes olvasás. Tanítások ezek? Bizonyára, mert az írónak ezt is fel kell vállalnia, a nemszeretem mesterséget, és akkor is fel kell hívnia a figyelmet a visszás társadalmi jelenségekre, amikor ezzel kellemetlen érzéseket gerjeszt másokban.

Két sikamlós téma: a házasságtörés és a maffiázás. Mindkettőt rutinosan, már-már flegmán gyakorolja, aki benne érintett, mégis mekkora érzéseket tud felkavarni a magánéletben és a közéletben egyaránt! Voltaképpen ez a közös a két drámában. Meg a régimódi szemlélet: az igazság kíméletlen kimondása. Mi is történik ezáltal? Feloldódik egy görcs, mely kínozza az egyént és a társadalmat. Olyan, mint az akupunktúra: pár aprócska szúrás, és a beteg megkönnyebbül. Nem tudni ugyan, mely módszerrel éri el ugyanezt az irodalom a maga eszközeivel, de aki híven szolgálja, az hivatásának tekinti. Akit szembesítettek, azaz megsúrtak, az felszisszen, s remélhetőleg törekszik majd valami értelmes megoldásra.

Két dráma a 90-es évek világából. Az egyik kisvárosi, a másik nagyvilági. A kíméletlen írói szókimondás már-már vetekszik hőseinek, jobban mondva anti-hőseinek cinizmusával. Az önzés, mely önmagának mindent megenged, ám visszahőköl, ha szeretteinél is ugyanazt tapasztalja, itt bőségesen arat. A házasságtörő baráti társaság önnön csapdjába esik. Meghökken, amikor rá kell ébrednie, hogy viszont-csalják, a felek csupán törlesztenek valamit a már-már kötelező társadalmi hipokrizis jegyében. Mégis féltékenységet ébreszt bennük, még a nyíltan meguntnak mondott társukkal szemben is. Ki hogyan szembesül vele? Temperamentuma szerint és életcéljai jegyében. Nagy úr a közös bűn, és ebben a verzióban nincs igazi megoldás. A hősök csak a jellemük szerint tudnak cselekedni. Ha ezt a szabályt megszegnék, megtörne a játék varázsa is.

Az író gyakran ráérez olyan jelenségekre is, amelyeket a felületes szemlélő még nem lát. Érzékenyebb, ezért finomabban (és hamarabb) reagál a még csak a levegőben terjengő kétes valamire, amit jó időben tolla hegyére tűz. Honnan volt sejthető a 90-es évek elején egy vidéki kisvárosban, miféle piszkos üzletek folynak a világ nagypolitikájában, annak fő- és mellékszereplői részvételével? Ez legyen az író titka. Az eszköz neve: intuíció. S mivel a szakmai „kelléktár” részét képezi, kívülálló számára megmagyarázhatatlan. Érzésekből és eszköztelen érzékelésből tevődik össze, ha már mindenképpen konkrét megfogalmazásra vágyik a kíváncsi olvasó.

Két távoli világ ismerkedik egymással és csap össze egy-egy asszó erejéig *A maffia* látványos színterén. Képzelt történet, beszélő nevek, fúzió, érdekházasságok, érdekek ütközése, mely aztán törvényszerűen vezet konfliktusokhoz. Vagyon és még nagyobb vagyon, a gazdagok világa már csak ilyen. Minél többet szerzett, annál mohóbban vágyik a még többre. S hogy ezt elérje, gátlástalanul tör kitérő célja felé. Ám, ahogy a féltékeny kisvárosi társaság, ugyanúgy a nagyvilági, nagyvárosi bandák se tűrik el, hogy másnak is ugyanolyan jogai lehessenek, mint neki. Van belharc, bandaháború, villongások, féltékenységi rohamok, valamint birtoklászvágy. Ezzel pedig valósággal megtorpedozza önmagát. A hősök csakis jellemük szerint cselekedhetnek, enélkül minden falsul hangzana, a penge éle kicsorbulna. Egyetlen hazug szó, és a mű ellaposodna. Az igazmondás akkor is fontos, ha többen megsértődnek érte. Része annak a műtétnek, amellyel az író „kioperálja” a társadalom testéből az oda nem való betegségeket. Műtét érzéstelenítés nélkül? Nem egészen. A fájdalmas felismeréseket feloldja az önfelelt kacagás, mert a „műtét” érzéstelenítőszer a komikum. Szívesen tűzdeltem meg drámáimat ilyen feszültségoldó elemekkel, egy-egy mellékszereplő naiv, ügyetlen vagy csak oda nem

illő téblábolásával, a szöveggörnyezetből kirívó stílusával. A konfliktushelyzetet ez nem oldja fel, csupán enyhíti. Még a fekete humor is oldja a feszültséget, annak is megvan a terápiás szerepe.

Miközben a két dráma szereplői titkosnak vélik saját szándékaikat, azért elég jól olvasnak ők az ellenoldal kártyáiból is. *A kégli* még megőrizte a klasszikus dráma alapelemeit, huszonnégy óra alatt lezajlik a cselekmény. Véres események nem zajlanak a színtéren, legfeljebb egy kis hajtépés, egymás froclizása, lehordása, azon túl a szokványos társasági események: ivászat, bulizás, párcserék. *A maffia* már kitágítja a színteret és az időkeretet is. Változatos helyeken, jóval több szereplővel, mert hiszen egy globális jelenséget hoz életközbe. Önmaga farkába harapó kígyó gyanánt a Csendes-óceán egyik partjától a másikig körbeér: Amerika nyugati partjaitól Anglián át egészen Oroszország legkeletibb partjaiig. A távolság mindössze a Bering-szoros, jóllehet ezt senki nem ejti ki a száján. S hogy ez a globális Bermuda-háromszög teljes legyen, a csúcsa Itália földjébe ékelődik, ahonnan maga a maffia-mozgalom eredetileg is kiindult. Ezáltal maga a háromszög is fejre állt, mint ahogyan a történet, önmagából végül teljesen kifordítva. És itt már vér is folyik, mert a maffia törvénye ez.

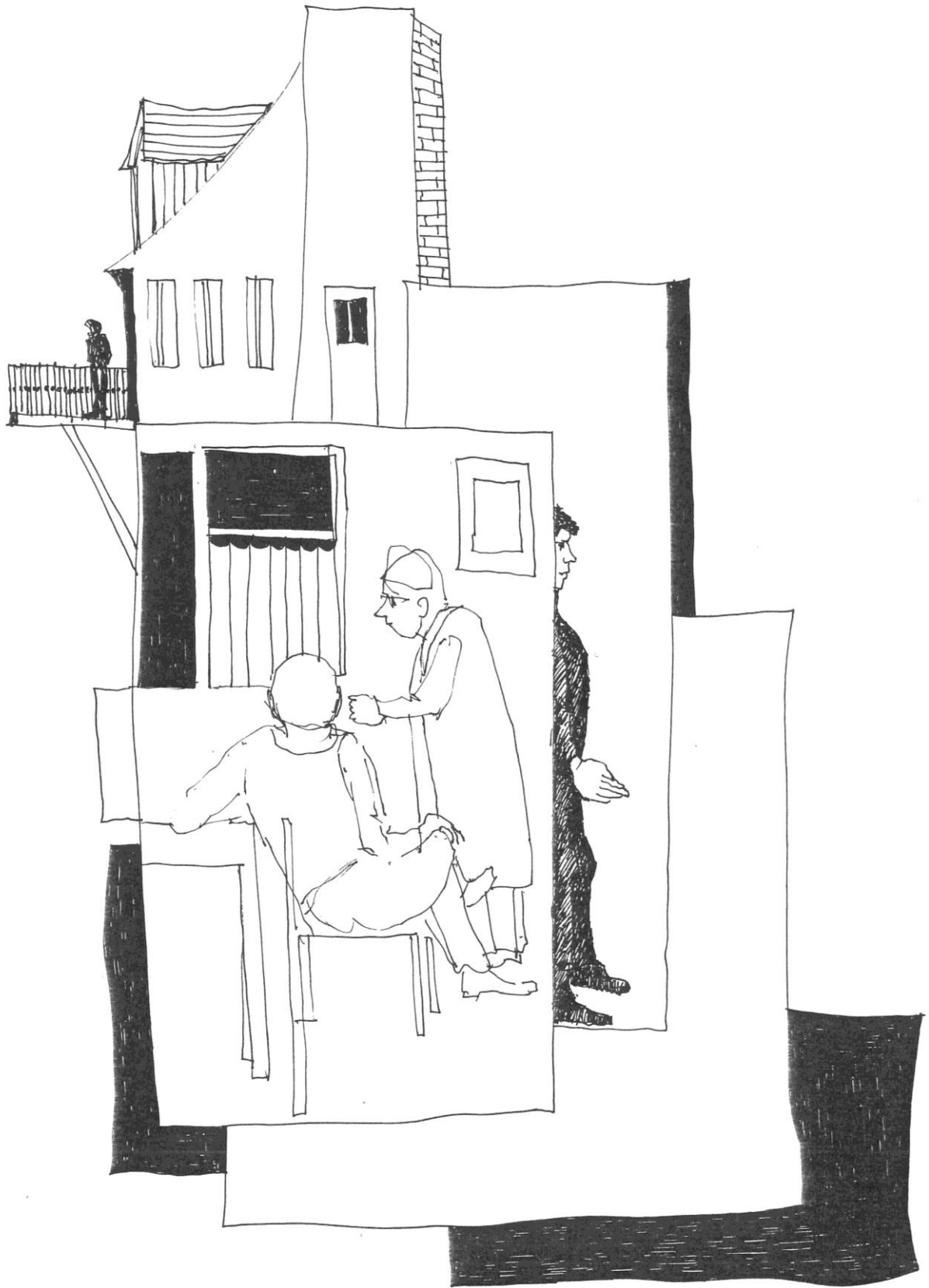
Mit kezdhet az olvasó ennyi ferdeséggel? Szembesül vele és levonja a konzekvenciákat. Ha simán a szörnyülködést választja, olcsó eszköz révén olcsó megoldáshoz jut. Ahogyan Dantét is csak az értheti meg, aki végigjárja vele a pokol minden bugyrát, majd emelkedik egyre magasabbra, ugyanúgy ennek a két fekete komédiának az olvasása közben. Szerzőnek nincsenek illúziói. Ezek a művek olyannyira rendhagyók, hogy sem születésükkor, sem most nem illenek bele egyetlen színházi közegbe sem. *A kégli* írásakor többen érintve voltak a kisváros krémjéből, ezért a megjelenésnek még a gondolatát is támadták, nemhogy eltúrték volna az előadását. A hivatásos újságírás lehúzta volna, ha színre is kerül, a bukás alaposan elő lett volna készítve. A maffia ugyanúgy. Az akkor még népes és potens oroszbarát tábor szentségtörésnek tekintette volna annak a gondolatát is, hogy az ő keleti szövetségesei efféle ügyletekbe bonyolódnának. A történések aztán Szerzőt igazolták, de a mű továbbra is előadhatatlan, mivel sértené a most virágzó keleti kapcsolatokat és az érintettek érzékenységét. Maradjon meg hát mindkét mű könyvdrámának, annak ellenére, hogy képei plasztikusak, színre vitelükben nem kellene sokat variálni. Szerző nem is állhatja a mostani, minden szerzői koncepciónak ellentmondó, önkényesen modernkedő, azaz az író eredeti szándékaitól teljességgel eltérő, vagy azokkal szembeszálló rendezői kriptó-koncepciókat. Önmagának és műveinek tiszteletet követel. S valóban: nem tiszteletreméltó az, aki a hazugságözön széles tengerén könnyű kis csónakon lengedez tovább az isteni igazságok hatalmas erejétől emelve? Az anyag, a bűnök világa ólomsúlyú. Az igazságé éterien könnyű. Ilyen könnyűvé tesz a kimondásuk.

Mi a különbség a XX. század óta irodalmi és filmbeli gazként terjedő szemlélet és a Murawski-féle igazságkeresés között? A kisémbert, a slemilt, a szerencsétlen elesettet gúnyolni nem kunszt. Az nem tud visszavágni, az írón bosszút állni, társadalmi helyzetét lenullázni, és nem is mindig értesül róla, hogy őt nevetségessé tették. A hatalmi pozícióban lévő, hiú és bosszúszomjas, társadalmilag káros személyek és jelenségek kifigurázásához bátorság kell. Nos, ezért burjánzik az üvegtigris-jelenség, melynek erényeit azért szívesen elismerjük. A hangsúly azonban a CSAK szócskán van. Hogy már egyéb téma nincs, mint **csak** ez az olcsó és tét nélküli gúnyolódás, az értékek és a sikamlós témák óvatos kerülgetése. Ezért csak annyit kérek, töprengjenek el velem együtt: miért és hogyan jutottunk idáig?

Murawski Magdolna

Eger, 2019. február 21.

*A drámairodalom két szellemóriásának:
William Shakespeare és Lope de Vega Mestereknek*

A KÉGLI

Szereplők:

PÉTER, orvos

VERA, üzletasszony

VIKTOR, Vera férje, Péter barátja, számítógépes mérnök

ERZSÉBET, Péter felesége, Viktor barátnője

BÁLINT, orvos

ZSUZSA, Bálint felesége

VALI, fiatal nő

ELSŐ FELVONÁS

Helyszín: Bérelt lakás nappali szobája, egy vidéki kisvárosban. Berendezése átlagos, de barátságos és vidám. Mindenhol apró tárgyak vannak elhelyezve, melyek arra utalnak, hogy az idelátogatók örömmel jönnek, s hogy ez kedvelt szerelmi találkák színhelye. Színes kendők, legyezők látszanak itt-ott, a falon gitár, vidám plüss állatok, csecsebecsék, és a vázákban mindig van friss virág. Élő növények is láthatók szép számmal.

Mikor felmegy a függöny, Péter heverészik a kanapén és láthatóan vár valakit. Egy könyvet lapozgat, de nem túl nagy lelkesedéssel, folyton elkalandozik a figyelme. Néha fütyörészik közben. Végül szórakozottan becsukja a könyvet és félre teszi. Elnyúlik a kanapén, gondolataiba mélyed. Később felkel, járkálni kezd, majd leveszi a gitárt a falról, leül, penget egy kicsit, aztán játszani kezd.

Nyílik az ajtó. Vera jön be.

VERA: (Elegáns, fiatal nő, csinos, dekoratív. Halkan Péter mögé megy, hátulról átöleli.)

Szervusz, kedvesem. Régóta vársz?

PÉTER: (Középkorú férfi. Az a fajta, aki „jól tartja magát”. Abbahagyja a játékot, leteszi a gitárt, Verát az ölébe ülteti.) Egy örökkévalóság óta. (Megcsókolják egymást.) Minden rendben?

VERA: (Felkel, kalapját leveszi. Mintegy mellékesen.) Hát persze. Viktor semmit sem sejt. Őt csak a munkája érdekli. Nem is tudom, miért pont engem vett el, és nem a titkárnőjét.

PÉTER: (Kezét nyújtja a nő felé) Mert van ízlése. (Maga mellé ülteti) Ha előbb találkoznánk, én is téged választottalak volna.

VERA: (Tréfálkozva) És most élnénk együtt boldog bigámiában, ugye? (Nevetnek)

PÉTER: (Átöleli a nőt, bölcselkedve) A társadalom bármit elvisel, amit nyilvánosan fel nem vállalnak előtte. (Cinikusan) Csak a nyíltszívű ostobák szoktak lebukni.

VERA: Nem inkább elbukni?

PÉTER: Lehet. De mindenképpen megérdemlik.

VERA: (Fütkészi) És te semmiképpen nem akarsz lebukni, ugye, szívem?

PÉTER: (Kissé kelletlenül) Miért? Te talán szereted a botrányt? Mindenki kínosan érezné magát, beolvasna a másiknak, mire fel a többiek megsértődnének. Fenyegetőzés, női hisztériák, ügyvéd, szomszéd, meg a házmester és az egész társadalom azt hirdetné fennhangon, milyen erkölcstelenek is vagyunk mi. (Ujjával hadonászva). Ők nem, mert nem ők buktak le. Csak az ügyetlen balek, aki jelen esetben jómagam lennék.

VERA: Pályát tévesztettél, szívem. Remekül tudod képviselni a saját ügyedet. Miért nem lettél inkább ügyvéd?

PÉTER: (Fölényesen) Mert a jogász az egész társadalom bajait van hivatva orvosolni. (Cinikusan) Én beérem pár törött csonttal, lyukas gyomorral, vakbéllel, miegyébbel. Kicsinyes fráter vagyok. (Kihívóan nézi a nőt)

VERA: (Tetszéssel nézi a férfit) Én nagyvonalúnak ismerlek. Vagy tévedek?

PÉTER: (Szórakozottan) Mindig mindnyájan tévedünk. Állítólag az egész élet egy káprázat csupán. Ha káprázik a szemünk, hogyan láthatnánk hát tisztán akár a saját ügyünkben is?

VERA: (Felnevet) Mindjárt kiderül, hogy egyetemi éveid alatt nem is annyira a szakmai órákat látogattad, hanem végigjártál minden más szakot, többek között a filozófiát is.

PÉTER: (Sokat sejtetően) Tőlem bármi kitelik. (Bohókás arcot vág)

VERA: (Ugratja) Pszichológiát nem tanultál?

PÉTER: (Átöleli Verát. Homlokát a nőéhez téve, dörögő hangon) De. Sőt szexológiát is.

VERA: (Fejét hátravetve nevet) Azt rég sejtettem.

PÉTER: (Üstökét rázza, és lerohanja a nőt, mint egy szatír) Nos, asszonyom? Lux Elvira? Káma Szútra? Kinek a modorában óhajtja a mai leckét? (Túlzásba viszi a nyomorgatást, Verát agyoncsiklandozza, és ő nem bírja tovább)

VERA: (Kacagva) Na, eressz már el! Nem kapok levegőt!

PÉTER: (Elengedi Verát, de vidáman húzódik vissza. Ruháját lesimítja) Madame, válaszát szívrepesve várom.

VERA: (Kissé kifulladt az előbbi nevetéstől. Hirtelen komolyra vált). Éhen halok.

PÉTER: (Elneveti magát) Na, nézd csak a kis alkalmazkodó-művészt! Micsoda kitérő válasz!

VERA: Képes lennél éheztetni? Szép kis alak vagy!

PÉTER: Isten őrizz! Majd kiraboljuk a hűtőt.

VERA: (Lábát felhúzza a kanapén, kényelmesen elhelyezkedik) Pezsgő nincs?

PÉTER: (Az ajtóból) Minden van, amit csak óhajtasz. De ha mégse lenne, leugrom a sarki fűszereshez.

VERA: (Utánakiált) Azt nem kell. Nincs sok időm. (Péter eltűnik az ajtó mögött, jobbra. Vera vár egy ideig, majd felkel és keresni kezd valamit. Fűrészve járja végig a szobát, majd benyit a baloldalt lévő hálószoba ajtaján. Bemegy. Egy pillanatra üresen marad a szin. Kisvártatva visszatér Vera, színes selyem köntösben. Leheveredik a kanapéra. Péter érkezik, tálcával és pezsgősüveggel a kezében)

PÉTER: (A tálcat a kanapé előtti asztalkára helyezi. Az üveget is) Parancsoljon, asszonyom! Remélem, élvezhető a kiszolgálás. (Gyönyörködve nézi Verát) Hű, de csinos vagy! (A bárhoz megy poharakért)

VERA: (A tálcáról szedeget, jóízűen eszik) Köszönöm, kedvesem. Megmentetted az életemet. (Mosolyogva nézi a visszatérő Pétert) Erzsébet hogy van? Most is sokat balhézik veled?

PÉTER: (Leteszi a poharakat. Nem örül túlzottan a kérdésnek) Ne is mondd! Mikor rájön az ötperc, nagy névsorolvasást tart. Mintha én lennék a város bikája... (Legyint)

VERA: (Ugratja) Pedig nem vagy az...

PÉTER: (Lehangoltan) A féltékenységnek se célja, se értelme nincs. Csak irányja.

VERA: (Jóízűen eszik tovább) Hála Istennek, olykor irányt is téveszt! (Megáll) De mit értesz azon, hogy se célja, se értelme?

PÉTER: (Pezsgőt tölt) Egyszerű. Nincs célja, mert semmit nem érhet el általa, legfeljebb az ellenkezőjét. Nem köt magához, csak egyre jobban eltaszít. Értelme pedig mi lehet? Egyetlen értelmes érvet felhozni nem tud, csak kiabál és hangoskodik. Eredete: kisebbségi komplexum. Nem tőlem és nem miattam van, csak én szenvedek tőle. De nem beszélhetnék valami másról? (Vera kezébe adja a pezsgős poharat. Koccintanak)

VERA: (Nyugodt fölénnyel) De beszélhetünk. Csak szeretem tudni, hogy a lelki életed rendben van-e.

PÉTER: (Fölényeskedve) Az enyém mindig. Nem csinállok ügyet olyasmiből, ami nem tartozik rám. Ami viszont rám tartozik, abból olyan kis ügyet csinállok, amelyet csak lehet. (Nevetnek. Isznak)

VERA: (Leteszi a poharat) Dr. Kelemen Péter seborvos, ügyvéd és filozófus mindenre talál megoldást. (Nevetnek)

PÉTER: (Ő is leteszi a poharát. Kedélyesen) Még arra is, ami nincs. (Vera mellé telepszik, ő is eszeget) Bözsikém úgy fog meghalni, hogy még az utolsó leheletével is valami vádat fog a fejemhez vágni.

VERA: Jobb az, mint egy tányér.

PÉTER: (Elkomolyodik) Az attól függ. Néha jobban szeretném, ha inkább ütne. Az talán direkter volna, és levezethetné a dühét. Így viszont egyre jobban belehergeli magát, és akkor meg nem állhat előtte emberfia. (Legyint) Lapozhatunk?

VERA: Kedvesen) Hogyne, szívem. Lapozgassunk, lapozgassunk, hátha találunk valami értelmes megoldást életünk könyvében...

PÉTER: (Megáll, abbahagyja az evést. Döbbenet) Te most megoldást keresni jöttél?

VERA: (Komolykodva) Nem árt, ha nemcsak gyártani tudjuk a problémákat, hanem el is rendezzük őket.

PÉTER: (Leteszi az asztalra a tányérját) Na, ne! Mi problémád van most neked?

VERA: (Kedvesen) Hogy szeretlek.

PÉTER: (Értetlenül nézi Verát) Na és? Én is szeretlek. Mi gondod van ezzel?

VERA: Hogy nem nyilvánulhatok meg szabadon. Ha ezen a helyen kívül bárhol együtt vagyunk, kénytelen vagyok úgy tenni, mintha közömbös lennél nekem. Maximum valami szimpátiáfélét mutathatok ki az irányodban.

PÉTER: És mi ebben a baj? Itt olyan szabadon nyilvánulhatsz meg, ahogyan csak akarsz.

VERA: Hát ez az. Csak itt lehetek őszinte, máshol folyton hazudnom kell.

PÉTER: (Csitítólag) Ugyan, ne dramatizáld el az ügyet! Nem hazugság az, csak egy kis füllentés.

VERA: (Nyűgösen) Az egyre megy. Nem érted? Én arról beszélek, hogy engem ez alapján véve nyomaszt.

PÉTER: (Mint fent) Ugyan, ugyan! Te mint üzletasszony, naponta szembesülsz ilyesmivel. Ki tiszta már az üzletben?

VERA: Hát épp ezért. Legalább magánemberként szeretnék önmagam lenni.

PÉTER: (Egyre döböntebben) És mit érnél el vele? Ha nyíltan felvállalod önmagad, kis hülye balek leszel. Kiállsz a nyilvánosság elé, mint városkánk neves íróője, és a világ pofájába kiáltod, ami a lelkedet nyomja? És aztán?

VERA: (Sóhajt) Akkor talán megkönnyebbülnék.

PÉTER: (Cinikusan) És hamarosan te is elszegényednél, mint a nemes lelkű literátorasszony. Senki nem állna szóba veled.

VERA: (Csökönnyösen) Az író is kibírja.

PÉTER: (Lekezelően) Mert másmilyen a foglalkozása. Írni lehet egy lakatlan szigeten is. Elég, ha rátalál a műre a boldog utókor. De üzletelni...?! Lehet szerinted egyedül üzletelni?

VERA: (Duzzog) azt én nem mondtam. De nem is biztos, hogy kiközösítenének. Annyian elválnak manapság. Mi a nagy ügy ebben?

PÉTER: (Döböntően) Miért? Te most válni akarsz?

VERA: (Letörten) Azt nem mondtam. Nem tudom. De rossz érzés, ha ennek már eleve a lehetőségét is kizárod. Olyan, mintha értelmetlen dologba fognál szántsándékkal.

PÉTER: (Mint fent) És miért lett olyan fontos ez most hirtelen?

VERA: (Mebántva) Miért fontos tudni, hányadán állunk egymással? Ezt nem kérdezheted komolyan!

PÉTER: (Igyekszik kitérni a nő elől) De hiszen az előbb már megbeszéltük. Te szeretsz és én is szeretlek.

VERA: (Mint fent) Slussz? Ennyi az egész? Pusztá szex, semmi több?

PÉTER: (Békítőleg) Mi az, hogy pusztá szex? Nagyon sokat kifejezünk általa. Talán a legtöbbet.

VERA: (Felcsattan) A legtöbbet? Aki elmegy a kuplerájba, az a legtöbbet nyújtja a prostiknak?

PÉTER: (Kínosan feszeng) Ugyan, ne drámázz már itt nekem! Ki beszélt itt prostikról, meg kuplerájról? Ti nők szeretitek agyonsarkítani a dolgokat.

VERA: Csak akkor, ha ti férfiak mindenáron ki akartok bújni a felelősség alól.

PÉTER: (Megjátssza a hülyét) Miféle felelősség alól? Talán teherben vagy?

VERA: (Megharagszik) Nem vagyok, de minden kapcsolat felelősséggel jár. Ha csak egy kutyát tartasz, az is.

PÉTER: (Cinikusan) Sőt, ha egy rókát, az is. Meg kell hogy szelídítsük egymást Antoine du Saint-Exupéry modorában, nem? Hogy a végén megmarjon bennünket a kígyó és a lelkünk feljusson a Holdra, vagy hová a tóróba...

VERA: (Elhúzódik a férfitől) A kisbolygóra, a rózsájához. Egyébként nem mindegy, hová jutunk el egy kapcsolatban. (Leverten néz maga elé)

PÉTER: (Hülyéskedik) Hová? Hát a csúcsra! Mindig! (Átöleli a nőt)

VERA: (Nem hagyja magát) Te már megint csak a szexről beszélsz. És mi van azon túl? Utána?

PÉTER: (Mint az előbb) Utána haza kell menni, különben balhé van, vagy legalábbis magyarázkodás.

VERA: (Makacsul) És ha hazamégy, többé rám se gondolsz? Csak addig érdekellek, amíg le nem feküdtem veled?

PÉTER: Jaj, dehogyis! Hát persze, hogy gondolok rád. De ha én földi ember vagyok, nem tudok egyszerre több helyen lenni!

VERA: Dehogynem. Már most se vagy itt lélekben. Alig várod, hogy elmehezz, és ne kelljen a nyűglődéseimet hallgatnod.

PÉTER: (Kedvesen magához vonja Verát) Csacsi kislány, dehogy akarok én innen elmenni, mikor napok óta csak arra vártam, hogy idejöhessek!

VERA: (Kissé még duzzogva engedi, hogy Péter ölelgesse) De azt nem vártad, hogy komoly dolgokról is beszélgessek veled.

PÉTER: (Szerelmes hangulatban) Én tetőd bármit is elfogadok. Még a nyűgeidet is.

VERA: (Még mindig duzzogva) De jobb lenne, ha csak szexet kapnál nyűg nélkül, nem?

PÉTER: (Simogatja Verát) Hát persze, hogy én is azt szeretem jobban! Minden normális férfi erre vágyik, nem az ostorozásra! Abból van nekem elég otthon.

VERA: (Még kéreti magát) Nem véletlen. Erzsébetnek minden oka megvan rá. Ha engem csalnál, én is szólnék érte.

PÉTER: (Hirtelen megrökönyödve megáll. Elengedi Verát) Na, álljon meg a menet! Te most itt éppen mit csinálsz velem?

VERA: (Ártatlan arccal) Hogy mit? Hát beszélgetek.

PÉTER: (A térdét csapkodja. Felháborodva) És te azért jöttél, hogy csak beszélgessek velem? Nem úgy van valahogyan, hogy te is megcsalod velem Viktort?

VERA: (Nyugodtan) Ma még nem csaltam meg. De talán nem baj, ha beszélgetni is akarok? Nem vagyunk a kupiban.

PÉTER: Ott nem vagyunk, de nem lenne az igazi, ha csak beszélgetnénk. Azt egy kávéházban is lehet.

VERA: (Elábrándozik) Nem is lenne rossz néha. Ti, férfiak olyan prózaian fogtok fel mindent.

PÉTER: Prózaian?! Eleget vagyunk együtt társaságban.

VERA: (Szomorkásan) Igen, de ott a látszat kedvéért el kell kerülnöm téged. Mit tudunk mi ott beszélgetni? Különben is ti, férfiak mindig különvonultok.

PÉTER: (Cinikusan) Mivelhogy nőikkel többnyire nem lehet ultizni. Vagy te tudsz?

VERA: Nem. De nektek egymás számára is csak ilyen szárnalmas mondanivalótok van?

PÉTER: (Főlényesen) Szárnalmas vagy nem, jobb, mint az asszonyok szoknyáján ülni és az intrikáitokat hallgatni.

VERA: (Sértődötten) Nem mindenki szokott intrikálni. Egyébként ti nem szoktátok megbeszélni a nőügyeiteket?

PÉTER: De. Néha. De férfiak között nem azt jelenti a barátság, hogy alantas kis praktikákkal ott tolnak ki egymással, ahol csak lehet, aztán kedvesen puszkilkodva édelgünk, ha már sikerült.

VERA: (Nagyon megsértődik) Én nem szoktam kitolni a többiekkel.

PÉTER: Dehogyanem. Most éppen az én Bözsikémmel szúrsz ki. Elhalászod a férjét tőle.

VERA: (Mérgesen felkel) Ne izgulj, nem foglak elhalászni tőle. Ezennel visszaadlak neki. (Kifelé indul. Hirtelen kitörő indulattal megfordul) Egyébként nehogy azt hidd, hogy ő sose csal meg téged!

PÉTER: (Előbb sajnálta, hogy elrontotta a délutáni találkát, majd az utolsó megjegyzésre felcsattan) Ugyan már! Bözsi? Vajon kivel?

VERA: (Epésen) Nyilván valamelyik barátoddal.

PÉTER: (Elképed) Azt nem hiszem! Hiszen folyton az a baja, hogy nem vagyok otthon. Állandóan csak rajtam lógna.

VERA: (Győzelmes pózban) Na, látod. Mindig az féltékeny, akinek rejtegetnivalója van. Rád keni a saját hibáját.

PÉTER: (Visszavág) Mint ahogy most te kened rám a tiedet, nem?

VERA: (Maró gúnnyal) Tudod mit, arany husi? Hagyjuk ezt! Menjünk haza, és veszekedjen ki-ki a saját társával! Egy ilyen délutánért kár lenne mindenféle füllentéseket kitalálni. (Bemegy a hálósobába, hogy átöltözzön)

PÉTER: (Bosszúsan a térdére csap) A fene egye meg. De hülye vagyok! Mit állok én le itt lellezni a nőekkel? Úgy kell nekem! Más nem cicózik velük annyit... Mind ilyenek, ha megsejtik benned az úriembert. Rögtön felsrófolják az árat, és ráadásul még ingyen pszichiátriai kezelésben is akarnak részesülni nálad, ha lehetséges. (Felkel, nyugtalanul járkal fel-alá. Néha nagyokat legyint)

VERA: (Megjelenik a hálósobaajtóban. Bejön a nappaliba, a kalapját keresi. A tükör előtt állva gondosan meg is igazgatja. Sértetten kifelé indul, de előbb odamegy a férfihoz és megpuszítja) Hát szevasz, kisszívem. Köszö az uzsonnát.

PÉTER: (Kicsit megenyhül, de még duzzog ő is) Egészségedre.

VERA: (Egy pillanatra megáll, szembenéz Péterrel. Nem akar szakítani és most jóvá akar tenni valamit) És ne haragudj! Kissé feszült vagyok ma.

PÉTER: (Békülékenyen átöleli a nő derekát) És te se haragudj! Nem haragszom. Bárkivel megeshet. Én meg cinikusabb voltam a kelleténél.

VERA: (Ugyanúgy) Az is megeshet mindenkivel. (Kibontakozik a férfi öleléséből) Na, szia. (Elmegy)

Péter lelombozódva néz utána. Sajnálja, hogy elpuskázta a dolgot. Leül. Nincs kedve elmenni. Összetörtén üldögél a kanapén. Gondolkodik, hadonászik, majd felkel, a bárhoz megy. Keresgél az üvegek között, aztán visszajön egy viszkis üveggel meg egy pohárral a kezében. Tölt magának egy dupla adagot, iszik.

BÁLINT: (Magas, vékony, energikus, középkorú férfi, bejön) Szia, Péter.

PÉTER: (Felkel, kezét fognak) Szervusz. Mi járatban vagy erre?

BÁLINT: Ne haragudj rám, tudom, hogy ez a te napod. Itt felejtettem a szemüvegemet, a pótszemüvegem meg kényelmetlen. Megyek is mindjárt. Látom, hogy még egyedül vagy.

PÉTER: (Lehangoltan) Csak semmi sietség! Már nincs mire várnom. Maradhatsz nyugodtan.

BÁLINT: Hogy-hogy? Nem ér rá a kis barátnőd?

PÉTER: Már elment.

BÁLINT: (Vidámkodva) Hú, micsoda tempó!

PÉTER: (Feszélyezve érzi magát) Hát nem éppen. Összevesztünk.

BÁLINT: Jó nagy pancser vagy, öregem! A nőket máshogyan kell felhúzni.

PÉTER: (Ideges) Tudom, de hagyj már békén velem! Gyere, ülj le, igyál velem egyet!

BÁLINT: Na, jó, nem bánom. Te mit iszol?

PÉTER: Whiskyt.

BÁLINT: Jó, jöhet. (Letelepszik Péter mellé. Péter hoz neki egy poharat.) És szabad tudnom, ki a kis hölgy?

PÉTER: (Morózusan) Nem. (Jön vissza a pohárral)

BÁLINT: Oh-la-la! Jól belehabarodtál, ha ennyire bánt.

PÉTER: Hát mi tagadás...

BÁLINT: De hogy öreg barátodnak se mondd el... (A fejét csóválja) Mi ez a titokzatoskodás? (Péter közben kitöltötte az italt. Koccintanak) Hát Isten-Isten!

PÉTER: (Még mindig kedvetlenül) Egészségedre!

BÁLINT: Nos?

PÉTER: (Kelletlenül) Hagyd már abba! Csak nem ellenőrizni jöttél? Kezdem magam otthon érezni.

BÁLINT:(Elterpeszkedik, karját széttárva a heverőn) Ez a kisvárosi élet. Már csak úgy élünk, mint egy nagy család: együtt iszunk, együtt hányunk, és már mindenki megdugta mindenki feleségét... (Cinikusan nevet)

PÉTER: (Felkapja a fejét) Mit jössz te is ezzel? Csak nem tudsz valamit Erzsébetről?

BÁLINT:(Elcsodálkozik) Á, dehogy! Én nem úgy értettem... csak úgy általában. De mi az, hogy én is?

PÉTER: (Elgondolkodva) A barátnőm, aki az előbb viharzott el, valami ilyesmivel példálózott. Én nem is tudom...

BÁLINT:(Cinikusan vállat ránt) És ha igaz, akkor mi van? Mi vajon mi a csudának járunk ide? Hittanórákat venni?

PÉTER: (Legyint) Á, az más. De hát Bözsiről nem tudom elképzelni. Folyton féltékeny, és nem tudok úgy hazamenni, hogy otthon ne üljön.

BÁLINT:(Titokzatosan) A féltékenység az egyik legbiztosabb jel...

PÉTER: Persze. Arra, hogy nincsen rendben a feje.

BÁLINT: (Vigyorogva) Az még nem is lenne feltűnő. A legtöbb mai nő jó nagy liba. Csuda ápoltak, csinosak, de jaj, csak meg ne szólaljanak! (Nevet)

PÉTER: (Széles mosollyal) Na, Bözsikém, szép nagy dicséretet kapsz ma a hátad mögött! (Erőltetetten mosolyog)

BÁLINT:(Hátba vágja a barátját) Ugyan már, öregem! Mit érzékenykedsz? Nem rá értettem, hanem csak úgy a nőkre.

PÉTER: (Legyint) Jó, jó, hagyjuk! Majd a körmére nézek.

BÁLINT:És ha rájönne valakire, mit tennél? Appassionato mafioso? (Kezével, szájával pisztolylövést utánoz.)

PÉTER: Azt nem. (Eltűnődik) Nem is tudom. Még sose gondoltam rá, hogy meg is szabadulhatok tőle... vagy hogy akarok-e...

BÁLINT:No, nézd csak! Én azt hittem, ti már régen unjátok egymást. Micsoda érzelmi tartalék!

PÉTER: (Tűnődve) A balhékat tényleg nem szeretem. De az az igazság, hogy előbb mindent végig kell gondolni.

BÁLINT: (Meghökken, majd hirtelen vált. Feláll) Hát, komám, te csak dekázgass, mint Samu bácsi a bolt mögött a sufniban! Hátha rájössz valakire. Én megyek a szemüvegemért. (Az ellenkező oldalon lévő hálószobába megy be, mint ahol Vera volt)

PÉTER: (Bosszúsan maga elé) Mit akarnak ezzel folyton? De titokzatosak! Biztosan tudnak valamit, csak nem akarják elmondani.

BÁLINT: (Visszajön, szemüveggel a kezében) Na, ez megvan. Hát én akkor...

PÉTER: Te csak ne szaladj el úgy! Gyere, mesélj egy kicsit! (Maga mellé mutat a kanapéra)

BÁLINT: (Visszajön, leül) Mi a fenét rágódsz te itt ma délután? A fene se tud eligazodni rajtad. Idejössz randizni, aztán ahelyett, hogy kimulatnál magad a babáddal, jól összeveszel vele, mire a nő itt hagy. Utána meg azon filózol, hogy Erzsébet megcsal-e vagy sem. Tudod, öregem, ha nekem azt mondaná egyszer Zsuzsa, hogy elhagy, mert unja a pofámat, vagy talált magának egy másik mókust, én bizisten nem taxit rendelnék neki, hanem egyenesen egy kamiont! Még segítenék is neki csomagolni.

PÉTER: Túl nagy a mellényed. A válás többnyire nem úgy zajlik, hogy ex-nejünk taxiba ül és kedvesen integetve elhajt. A legkedvesebb nő is fúriává válik, ha vesztesre áll. Téged kidob az utcára egy szál gatyában, aztán ügyvédet fogad, rád keni, hogy te vagy a hibás, és úgy kiforgat mindenedből, hogy csak na! Kezdhetsz újra mindent, mint húszéves korodban...

BÁLINT: Aha. Szóval téged a vagyoni ügyek izgatnak.

PÉTER: Azok is. Szeretem a kényelmet, és ragaszkodom ahhoz, amit már megszereztem.

BÁLINT: Igen ám, de a nők is azok közé tartoznak, akiket megszereztedél. És akkor mindet meg akarod tartani?

PÉTER: Talán igen. Bármi, amit elérsz az életben, a te sikerességedet bizonyítja.

BÁLINT: (Vidáman) Jó, hogy jön a hétvége! Szerelmi kudarc – kártyabeli nyereség! Na, én veled se ülök le ultizni! Bizonyára tarolni fogsz. (Hirtelen fáradtan) Te, ez a siker egy akkora téveszme!

PÉTER: (Meglepődik) Miért?

BÁLINT: (Mint fent) Mert amit megszerzel, azt előbb-utóbb el is veszted. Hajthatsz a nagy semmiért. Közben tönkremegy majd a szíved, májad, veséd, kinek mije érzékeny, aztán egy szép napon felbukik, mint Tóth Józsi.

PÉTER: Mégis hajt mindenki.

BÁLINT: Néha pedig meg kellene állni, hogy egymásra is figyeljünk.

PÉTER: Ugyan minek? Mi már mindent tudunk egymásról.

BÁLINT: (Rezignáltan) Az életrajzi adatokat, a kis piti ügyeket, a társasági híreket igen. De egymás érzéseit nem ismerjük igazán. Az előbb is elcsodálkoztam rajtad, mit lelkizel Erzsébeten, mikor én azt fel se tételeztem volna rólad.

PÉTER: Talán nem is kell, hogy mindent tudjunk. Megunnánk egymást.

BÁLINT: (Ismét vidáman) Na, én azért szívesen megtudnám annak a kis nőcskének a nevét!

PÉTER: (Titokzatosan elmosolyodik. Karját széttárja) Azzal sajnós nem szolgálhatok. Úriember nem adja ki a babája nevét.

BÁLINT: Az lehet. De mi barátok vagyunk. Úgyse árulnálak el.

PÉTER: Tudom. De ne pletykáljunk! Azt hagyjuk meg az asszonyoknak!

BÁLINT: Hát jó. Te csak golyózz akkor itt tovább Bözsikéden, én meg útra kelek. Zsuzsa asszony valami programról duruzsol már vagy két napja egyfolytában. (Szedelőzködik)

PÉTER: (Hirtelen kapcsol) Erzsébet is. De tudod, mit? Ha te elmondod nekem, mit tudsz Bözsiről, mi is beszélhetünk az én barátnőmről.

BÁLINT: (Visszahuppan. Rámered a barátjára) Csodás lenne, ha adatokkal szolgálhatnék, de sajnós nem tehetem.

PÉTER: (Meghökken) Nocsak. Köt valami fogadalom?

BÁLINT: (Ásít. Unja) Á, nem. Csakhogy nem tudok róla semmit. (Gesztikulál) Épp az előbb beszéltünk erről: egymás érzéseiről sejtelmünk sincs.

PÉTER: (Gyanakodva) Hátha diszkréten csinálja...

BÁLINT: (Okoskodva) Az bizony meglehet. (Ugratja a barátját) Talán olyan diszkréten, hogy még ő maga se tud róla... (Kacsint)

PÉTER: (Elneveti magát) Ne bohóckodj!

BÁLINT: (Ő is nevet) De te meg mit tépelődsz itt magadban? Miért nem mégy haza, s tartasz egy kis ellenőrzést, ha már ennyire izgat ez az ügy?

PÉTER: Csütörtökön később szoktam. Nem akarom, hogy feltűnő legyen.

BÁLINT: (Cukkolja) Ha ennyire pontosan kiszámítható a programod, könnyen kijátszhat, és sose fog lebukni! Én a helyedben most hazaállítanék.

PÉTER: (Borús arccal) Nem hinném, hogy otthon meg merné csinálni. Olyat csak egy ostoba pancser tenne.

BÁLINT: Na, meg akire hirtelen rájön a szent hév.

PÉTER: (Hirtelen felnéz) Te most voltaképpen mit akarsz mondani? Tudsz róla valamit, vagy nem?

BÁLINT: Én ugyan nem. Csak nem értelek: itt az alkalom, hogy megtudj valamit, de nem élsz vele, holott előtte egyfolytában azon nyúglódtél, hogy gyanakszol rá.

PÉTER: Én nem gyanakodtam senkire. Ti célozhattok rá.

BÁLINT: Ugyan, öregem, én csak hülyéskedtem! Te sose szoktál csak úgy, mert jó kedved van?

PÉTER: De. Szoktam.

BÁLINT: (Hirtelen ötlettel) Te, Péter! Ha a te randid már úgylis félresikerült, nem adnád át nekem egy kicsit a kéglit?

PÉTER: (Kissé bosszúsan) De hiszen az előbb még azt mondtad, hogy valami programotok van.

BÁLINT: (Az órájára néz) Ó, addig még van egy kis idő. Nos? Felhívhatom? Ő közel lakik. (Várakozva nézi a barátját).

PÉTER: (Kissé kelletlenül) Hát nem bánom. Szaladj csak, hívd!

BÁLINT: (Fellelkesülten ugrik fel) Kösz, haver. (Besiet a hálósobába)

PÉTER: (Szedelőzködni kezd) Na, tessék. Előbb itt hagynak, utána meg kidobnak ebből a jó kis kégliből. (Fogja a félretett gitárt, visszaakasztja a falra. Megkeresi a táskáját, menni készül)

BÁLINT:(Visszajön. Izgatott) Hát én akkor nem is tartóztatlak. Látom, menni készülsz.

PÉTER: Ennyire sürgős?

BÁLINT: Ühüm. Mindjárt itt lesz.

PÉTER: (Kezet nyújt) Viszlát, haver. Jó mulatást!

BÁLINT: (Sietősen fog kezet) Köszönöm, majd meghálálom. Igazán nagyon rendes vagy.

Bálint rendet rak. Gyorsan összepakolja egy tálcára a poharakat, otthagyt ételt, ki akarja vinni. Meggondolja magát, tölt még egy kicsit a poharába. Gyorsan felhajtja, igen izgatott. Kiviszi a tálcát. Kisvártatva visszajön, az üvegeket is elrakja. Sürög-forog, készülődik. Csöngetnek. Bálint kimegy.

VALI: (Csinos fiatal nő, belibben az ajtón. Bálint követi. Ahogy beérnek, Vali szembefordul a férfival, átöleli a nyakát és gügyögve becézgeti.) Tyutyukám, de örülök! Úgy hiányoztál! Hogy-hogy tied ma a kégli?

BÁLINT: (Átöleli a nőt, simogatja. Szerelmesen) Hát csak úgy. Nem mindegy? Lehet néha soron kívül is, nem?

VALI: (A férfi fülébe duruzsolva) Naná, hogy lehet! Nem vagyunk kompjuterizálva. (Simogatja ő is a férfit) Kutyuli-mutyuli! (A férfi fülcimpájába harap)

BÁLINT: (Felszisszen) Teeee, vadmacska! Majd adok én neked! Harapdálni, karmolgatni, mi? (A kanapéra esnek, hancúroznak)

VALI: (Sikongat) Juj! Naaa... ne itt! Menjünk a hálóba!

BÁLINT: (Egyre hevesebben) Dehogyan megyünk innen! Sehova! Itt épp jó lesz. (Viháncolnak.) Az előszobában kulcsörgés. Valaki bajlódik a zárral.)

VALI: (Izgatottan) Hallod? Valaki be akar jönni! Eressz gyorsan! (Hirtelen felugranak mindketten. Iszonyú zilált a ruhájuk, Vali kifelé rohanna, majd visszafut a táskájáért. Alig tűnik el a hálósoba ajtajában, megjelenik Viktor)

VIKTOR: (Középkorú férfi, szemüveges. Szórakozottan botorkál befelé, láthatóan igen elmerült a gondolataiban. Majdnem belebotlik Bálintba) Né, te itt vagy? Szia.

BÁLINT: (Idegesen igazgatja rendetlen ruházatát. Viktor nem veszi észre, mennyire zavarban van) Amint látod.

VIKTOR: (Megáll, egy pillanatra elgondolkodik) Ez nem a Péter napja?

BÁLINT: (Idegesen „tollázkodik”) De... igen... csak cseréltünk.

VIKTOR: (Szórakozottan elcsodálkozik) Hogy-hogy cseréltetek?

BÁLINT: (Zavartan) Hát... csak úgy... Neki is közbejött valami, nekem is... És te? Mit keresel te most itt?

VIKTOR: (mint fent) Itt felejtettem valamit. Csak felugrottam. (Elindul a hálósoba felé, ahol Vali van. Be akar nyitni. Zavarba jön) Bocsáss meg, ma eléggé fáradt vagyok

BÁLINT: (Eléje ugrik) Ne! Oda ne! Nem látod, hogy ez nem a ti szobátok?

VIKTOR: Ja? Tényleg. Elnézést! De mitől vagy úgy oda?

BÁLINT: (Zavartan) Én? Semmitől. Nem is vagyok oda. Csak megegyeztünk, hogy nem használjuk egymás szobáját.

VIKTOR: (Zavarba jön) Bocs', de ma tényleg fáradt vagyok. Elnéztem az ajtót. (A Bálinték szobája melletti ajtó felé indul)

BÁLINT: (Kissé ingerülten) Abban is megegyeztünk, hogy nem jövünk olyankor, amikor valaki másnak randija van. (Viktor nem hallja, szórakozottan bemegy a harmadik hálósobába. Odabent matat, csoszog, holmikat turkál. Bálintot roppantul idegesíti ez a szerencsétlenkedés. A fejéhez kap) Úristen! Hogy tudja ezt elviselni Vera? (A barátja után szól) Megvan?

VIKTOR: (Álmatag hangon kiszól) Tessék? Hogy mi van meg?

BÁLINT: (Ideges) Hát amit keresel.

VIKTOR: Nincs. Még nem találtam meg.

BÁLINT: (Benyit Valihoz) Csak egy kis türelmet, nyuszikám! Mindjárt el fog menni.

VALI: (Megjelenik az ajtóban) Ki az? Ki fog elmenni?

BÁLINT: (Suttogva) Hát a barátom. Csak itt felejtett valamit. (Megfogja a nő fenekét) Teee... édes...

VIKTOR: (Csoszogása hallatszik a másik szobából. Bálint gyorsan betuszkolja Valit és becsukja az ajtót. Hirtelen megfordul és a háta mögött tartja a kilincset. Viktor kilép a másik ajtón) Ezt nem értem... Biztos voltam benne, hogy itt felejtettem...

BÁLINT: (Zavartan fogja a kilincset) De mit felejtettél itt?

VIKTOR: (Maga elé bámul. Nem veszi észre a barátja zavarát) Hát a kalkulátoromat. Azt se tudom, mikor mi a programom.

BÁLINT: (Ugyanúgy áll) Lehet, hogy nem is itt hagytad.

VIKTOR: (Értetlenül) Hát akkor hol? Otthon sincsen. Az irodámban sincsen. Máshol nem hagyhattam. (Elkezd szétnézni a nappaliban: Összevissza keresgél, észre se veszi, hogy Bálint elengedi a kilincset, de még mindig az ajtó előtt áll)

BÁLINT: (Kínosan feszeng) Hátha mégis...

VIKTOR: (Legyint) Csodákat! Itt kell lennie.

BÁLINT: Segítsek keresni?

VIKTOR: (Összevissza kóvályog és keresgél) Kösz, nem kell. Majd boldogulok magam is. (Mivel sehol sem találja, visszabotorkál a hálószoba felé. Ahogy Bálint mellett megy el, hirtelen észreveszi barátja zavarát) Hát te meg mit szobrozol itt? Mi bajod van?

BÁLINT: (Megjátszott könnyedséggel) Á, nekem semmi. Csak úgy sétálgatok. (Lezserkedő mozdulattal járkálni kezd)

VIKTOR: (Bemegy a hálószobába. Odabent tovább matat) Pont itt? (Nem fogta fel, hogy a barátjának most randevúja van)

BÁLINT: (félre) Ezt épp te mondod...

VIKTOR: Tessék?

BÁLINT: Á, semmi, semmi. Csak azt mondtam, hogy épp a kalkulátorodat kellett elhagynod... Kínos lehet...

VIKTOR: Naná! (Matat) Hova a fenébe tettem?

VALI: (Megjelenik az ajtóban) Na, mi van? Elment már?

BÁLINT: (Idegesen tuszkolná vissza. Fojtott hangon) Nem. Még nem. Ne hülyéskedj! Menj vissza, még megláthat!

VALI: Jó, jó. De mit keres?

BÁLINT: A kalkulátorát. (Visszatuszkolja Valit és be akarja csukni az ajtót)

VALI: Oké. De tudod, hogy csak egy órára jöttem.

BÁLINT: Persze, persze. (Gyorsan becsukja az ajtót)

VIKTOR: (Fáradtan, visszajön) A fenébe is!

BÁLINT: (Megjátszott könnyedséggel) Na, mi az? Ugye, hogy nem is itt van?

VIKTOR: (Leül a kanapéra. Teljesen össze van szakadva) Pedig tegnap itt néztem át a programomat. Nem adnál valamit inni?

BÁLINT: (Kezd neheztelni a barátjára. Erőltetett mosollyal) De, hogyne. Mit kérsz?

VIKTOR: (Leverten) Konyakot, ha van.

BÁLINT: (Fütyyent) Ennyire ki vagy akadva? (A bárhoz siet, üveget és egy poharat vesz elő. Odamegy Viktorhoz, tölt neki) Egészségedre, öregfiú! (A kezébe adja a poharat)

VIKTOR: (kissé megütődve néz fel rá) Mi az? Te nem iszol? Mi bajod van?

BÁLINT: (Kedélyeskedve) Na, jó. Egye fene. (Visszamegy a bárhoz, magának is hoz egy poharat. Tölt, koccintanak) Isten-Isten!

VIKTOR: Egészségedre! (Végigméri Bálintot) Mit ácsorogsz? Miért nem ülsz le?

BÁLINT: (Kínosan feszeng, de nem akarja megbántani a barátját) Jó, de csak egy kicsit. Bánt valami? (Leül)

VIKTOR: (Szórakozottan, maga elé) Nem, csak olyan furcsa napom van... mintha semmi nem akarna összejönni...

BÁLINT: (félre) Nekem se, úgy tűnik...

VIKTOR: Mit mondasz?

BÁLINT: Semmi különös. Csak hogy nem vagy egyedül.

VIKTOR: Miért?

BÁLINT: (mellébeszél) Péter is úgy volt vele, mint te. Itt hagyta a nője.

VIKTOR: (Csak félig figyel) Tényleg?

BÁLINT: Igen. (Félre) És attól tartok, hogy én is hasonlóképpen fogok járni.

VIKTOR: (Nem hallja az utóbbi megjegyzést) És te hogy kerülsz ide?

BÁLINT: (Idegesen felhőrpinti az italát) Én is itt felejtettem valamit.

VIKTOR: (Nemigen figyel) Ja, vagy úgy... (Egy darabig maga elé bámul) Vera olyan furcsa mostanában.

BÁLINT: (Felkapja a fejét) Miért? Mi van vele?

VIKTOR: (Bambán) Azt nem tudom... Csak más, mint lenni szokott...

BÁLINT: (Feszengve) Van az úgy néha. (Vali feje megjelenik az ajtóban. Bálint idegesen int neki, hogy menjen vissza. Viktor nem veszi észre Valit, csak azt, hogy a barátja hadonászik)

VIKTOR: Mi bajod van? Ideges vagy?

BÁLINT: (Lezserkedve) Á, nem! Csakúgy lazítok... lazítgatok... (Pár könnyed tornamozdulatot tesz, majd mikor Viktor nem néz rá, Valinak int a szemével, hogy tűnjön el. Vali becsukja az ajtót. Bálint megkönnyebbülten sóhajt)

VIKTOR: Neked is nehéz napod volt, mi?

BÁLINT: (Grimaszt vág) És még nincsen vége...

VIKTOR: (Naivul) Miért? Visszamegy dolgozni?

BÁLINT: (Kimerülten elterül a fotelban) Na, nem. Csak valami buli lesz ma este, Zsuzsa azt mondja. Ti nem jöttök?

VIKTOR: (Leverten) Nem tudom. Nincs meg a kalkulátorom.

BÁLINT: (Gunyorosan) A saját memóriáddal nem próbálkozol sose?

VIKTOR: (Mint fent) Az ilyesmit én elfelejtem. Elég, ha Vera számon tartja. Meg a gépem.

BÁLINT: (Harsányan, mint egy vásári kikiáltó) Dehumanizált társadalom gépesített memóriával olcsó lehetőséget keres... Jól hangzik, nem?

VIKTOR: (Furcsállva nézi a barátját) Csakhogy nem jelent semmit.

BÁLINT: (Flegmán) Az nem baj. Az emberi kapcsolatok se jelentenek semmit.

VIKTOR: (Elhűlve) Ezt meg mire érted?

BÁLINT: (Mint fent) Élünk mi, értelmes férfiak, csupa formális házasságban... Az életünk egy nagy sivár pusztaság... Odahaza már mondanivalónk se maradt... Úgy tűnik, mintha mi irányítanánk a dolgokat, de közben úgyis mindig az van, amit az asszonyok akarnak. (Bosszúsan néz maga elé) De még ha asszonyok lennének... mind buta liba. (Viktor megütközve néz rá) Nem Verára értettem... csak úgy általában... az egész társadalom ekörül forog... a mindig épen aktuális lyuk körül... (Legyint)

VIKTOR: (Megrökönyödve) Mi bajod van? Nem ismerek ma rád.

BÁLINT: (Letörten) Semmi. Csak kissé félresikerült napom van.

VIKTOR: Csak nem odahaza van valami baj?

BÁLINT: (Komikus arcot vág) Hát nem éppen. Miért? Neked odahaza van talán gondod?

VIKTOR: (Megütközve) Nem. Miért?

BÁLINT: Semmi, semmi. Csak úgy.

VIKTOR: (Gyanakodva) Tudsz valami Veráról?

BÁLINT: (könnyedén) Én? Nem, dehogy, semmit. Mit kéne tudnom?

VIKTOR: Hát... csak úgy megjegyzéseket teszel a nőkre... aztán meg azt mondd, hogy általában mondd. Mintha célozgatnál valamire. (Fütkészve nézi Bálint arcát)

BÁLINT: (Feszengve) Félreértesz. Nem szoktam én csúrni-csavarni, mint a nők. Veled már csak megbeszelném, ha tudnék valamit.

VIKTOR: (Elgondolkodva, maga elé) De ez mégis csak furcsa... Vera is mondott ma reggel valamit, amit nem értettem...

BÁLINT: (Unja) Megesik az néha... A nők szeretnek mellébeszélni.

VIKTOR: (Meggyőződéssel) Á, Vera nem szokott. Ő még ugyancsak direkt stílusban közli, amit akar.

BÁLINT: (Ásít) Te csak ne hidd azt! Mikor egy nő egyenesnek tűnik, akkor van benne a legnagyobb csavar. (Vali ismét megjelenik az ajtóban, türelmetlenül integet Bálintnak. Bálint visszaint. Vali az óráját mutatja. Bálint visszaint, hogy érti, de Vali menjen vissza)

VIKTOR: (Nem veszi észre a kettőjük jelbeszédét) De hát Vera megszokta ezt az üzletben. Ő egy kicsit fiús inkább, nem szokott köntörfalazni. (Bálint és Vali egyre idegesebben integetnek egymásnak. Viktor egyszer csak észreveszi Bálint mozdulatát, hogy valakivel beszél. A

hálószoabaajtóra néz, ahol épp abban a pillanatban tűnik el Vali) Van nálad valaki? Miért nem szóltál?

BÁLINT: (Elvörösödik) Miért? Mit gondoltál, minek jöttem ide? Imádkozni?

VIKTOR: (Naivul) Mert itt felejtettél valamit. Azt mondtad, nem? (Szedelőzködik) Ne haragudj, öregem, nem akartam zavarni.

BÁLINT: (Ő is felkel) Szóra sem érdemes. Ma, úgy látszik, mind csütörtököt mondunk...

VIKTOR: (Felcsillan a szeme) Csütörtököt mondtál? Akkor tudom, megvan! Ma nálatok vacsorázunk. Jó, hogy eszembe juttattad. (Felvillanyozva) Hát én akkor megyek is... Bocsáss meg a zavarásért! Szervusz. (Kezet fognak)

BÁLINT: (Meggönyebbülten) Nincs miért. Szervusz. Akkor viszlát ma este. (Viktor el. Bálint felsóhajt. Bekiált a hálóba) Kijöhetsz, szívem!

VALI: (Kíront, mint egy fúria) Tiszta hülyék vagytok! Leálltok bájcsevegni egymással, mikor nekem sietnem kell! (Az óráját mutatja) Látod? Máris elkéstem!

BÁLINT: (Kissé esetlenül) Én nem tehetek róla. Látod, hogy váratlanul jött ide, és nem akart elmenni.

VALI: (Mérgesen kiabál) Mert már úgy éltek itt, mint egy nagy család. (Bálint furcsa fintorára) Annyira otthon érzitek magatokat, hogy csak csoszogtok, szöszmötöltök. Nem akartok esetleg egyenesen ideköltözni?

BÁLINT: (Békítőleg) Ne haragudj, kicsim! Én azt hittem, hogy tiszta a terep és csak kettesben leszünk... (Át akarja ölelni Valit)

VALI: (Tombolva dühöng) Hagyj békén! Ne érh hozzám! Majd várhatod, mikor leszek én veled édeskettesben legközelebb!

BÁLINT: De Valikám...

VALI: (Dühösen közbevág) Semmi de! Hagyjál békén! (A ruháját igazgatva kifelé siet, majd megfordul és mérgesen odavágja) Szerencsétlen öregurak gyülekezete! Minek hívtok ide nőket, ha csak egymással lelkiztek? (Kíront, az előszobaajtó dörrenése hallatszik utána)

BÁLINT: (Elkeseredve leroskad egy székre) Micsoda nap! Csak ne ma lenne ez a buli is... Mi jöhet még ezután? (Lelombozódva ül, miközben lemegy a

FÜGGÖNY

MÁSODIK FELVONÁS

Színhely: Bálinték háza. Tágas nappali elegáns bútorokkal, gazdag berendezés. A színpad közepén óriási üvegajtó, mely a teraszra nyílik. Ez az ajtó nyitva áll, a szereplők időnként kisétálnak a kertbe rajta keresztül. Jobbra és balra is látható néhány ajtó. A falon festmények, odakint nagy hordókban virágok, de a nappaliban feltűnően kevés növény van, csak néhány nagyobb pálma. Ezeknek funkciója is az elegancia emelése.

Mikor felmegy a függöny, a társaság már vacsora után van. Kávéznak, üldögélnek, iszogatnak, a szokásos társasági életüket élik. A színpad előterében üldögél Bálint, Zsuzsa, Péter és Erzsébet. Az asszonyok a nézőkkel szemközt, egymás mellett a kanapén, a férfiak tőlük jobbra és balra egy-egy fotelban. Kávéznak. A nők közben süteményt csipegetnek. Viktor a teraszon álldogál, szórakozottan nézi a kertet. Vera most még nem látható.

ZSUZSA: (Középkorú szőke nő, harsány típus. Szeret sokat beszélni, lehenyerli a társaságot. Eszik, és kissé affektálva beszél a férfiakhoz.) Nem vagytok túlzottan feldobva ma. Nem ízlett a vacsora? (Fütkészi a két férfi arcát)

PÉTER: (udvariaskodva, készségesen) Ugyan hogy mondhatasz ilyet? Remekül főzöl, hiszen tudod.

ZSUZSA: (Felnevet, magára néz) Meg is látszik rajtam. Imádok főzni, de enni is! (Hahotázik)

BÁLINT: (Kényszeredetten mosolyog) Pedig visszafoghatnád magadat néha! Kezd erősen meglátszani rajtad.

ZSUZSA: (Kacarászva) Oda se neki, kispofám! Neked jó vagyok úgy is. (Bálint nem szól, csak fintorog. Zsuzsa észre se veszi, a barátnőjéhez fordul) Annyi hosszú év után még rá tudunk nézni egymásra, ez is nagy szó. Nem kellene rendezni egy veterán házas találkozót, gyerekek?

ERZSÉBET: (Középkorú nő, haját vörösre festi. Ő is hízékony alkat. Felcsillan a szeme az ötlettől) De. Egész jó ötlet. (Zsuzsához) És kiket hívnánk meg?

ZSUZSA: (Komikus fintorral) Hát azokat, akik hozzánk hasonlóan kibírták egymás mellett sokáig.

BÁLINT: (Idegesíti Zsuzsa viselkedése) Szerintem elég unalmas lehet. Csupa megfáradt muki és elhízott öreglány, akik rég unják a banánt.

ZSUZSA: (Nem zavartatja magát) Csakhogy gyávák bevallani, így hát szépen kussolva mégis elkísérik életük párját egy kis reklámhadjáratra. (Fölényesen nevet)

BÁLINT: (Epésen) És ki venné be mindezt?

ZSUZSA: (Mint fent. Rávágja) Hát az érzelgős nagyközönség. (Gúnyosan) Meg természetesen a résztvevők.

BÁLINT: (Felháborodik) Na, ne! Annyi mindent csináltunk már végig veletek, de hogy most még egymás pofájába hazudozzunk is... Ezt nem! Engem hagyjatok ki belőle! Ez nőkre vall, ez az örökös megjátszás...

ZSUZSA: (Uralkodói pózt vesz fel) Mert ti talpig úriemberek vagytok... ugyan már... jobb lenne, ha hallgatnál! (Legyint)

BÁLINT: (Egyre jobban idegesíti Zsuzsa viselkedése) Talpig úriembernek egy született lady-vel szokás lenni! (Grimaszt vág)

ZSUZSA: (Rávágja) Az úr – úr a pokolban is!

PÉTER: (Elneveti magát) Na, öregem, ezt se nekem mondták! Jobb lesz, ha visszavonulsz, mielőtt Zsuzsa be találna gurulni!

BÁLINT: Az ötlet nem rossz. Kár, hogy Iván nem jött, akkor legalább kártyázhatnánk.

PÉTER: (Szórakozottan) Aha.

ERZSÉBET: (Imitálva) De unalmasak vagytok! Mindig az a hülye kártya...

PÉTER: (Csipkelődve) Ti meg azt a halálos dögunalmat akarjátok valami nagyszabású bálon reklámozni... mégis csak Bálintnak lehet igaza.

ERZSÉBET: (Sértett hiúsággal) Majd meglátjuk, kinek lesz igaza! Te csak hallgass a kis sumák ügyeiddel!

PÉTER: (Ingerült, részben a vita, részben a délutáni kudarc miatt) Te meg a saját kis ügyecskéiddel! Jobb lenne kevésbé adminisztrálni azt, ami úgyszólván!

ERZSÉBET: (Meghökken) Ezt meg hogy érted?

PÉTER: (Flegmán) Ahogy mondom. Kevesebb porhintés – kevesebb feltűnés. Ha túl nagy port versz fel magad körül, jobban meglátszik, mire száll rá a por... (Gúnyos mosollyal nézi végig a feleségét)

ERZSÉBET: (Kezdi feszélyezve érezni magát. Attól tart, hogy a férje sejt valamit. Megpróbál visszavágni) De lobbanékony a doktor úr ma este! Nem álltak kötélnek az ápolónőcskék? (Kihívóan nézi Pétert)

PÉTER: (Karját széttárja) Na, tessék, helyben vagyunk! (Gúnyosan) De, igen, drágám, hiszen tudod, hogy nekem az egész kórház nem tud ellenállni. Még a púpos Bartha néni sem... (Farkasszemet néz Erzsébettel) Egész nap egyebet se csinálok, minthogy megkefélem a kórház minden női dolgozóját.

ERZSÉBET: (Dühösen) Ne is mondd! Tudjuk nagyon jól mindannyian. Nem kell ide annyi reklám! (Ő is farkasszemet néz Péterrel. Hirtelen kíváncsisággal) Ki az a Bartha néni?

BÁLINT: (Majdnem elneveti magát. Visszafogott hangon) Takarítónő a prospektúrán. (Összenevetnek Péterrel)

ERZSÉBET: (Mérgesen) Haha! Csuda viccesek vagytok!

PÉTER: (Karját széttárva, komikus pózban) Mi már csak ilyenek vagyunk: két vén majom, összevissza ökörködik, de még mindig megérünk annyit odahaza, hogy elvinnének bennünket egy majomparádéra. Nem akartok inkább egy banyabált rendezni?

ERZSÉBET: (Felháborodva) Érünk annyit nők közt, mint ti a férfiak között, nem gondolod, aranyom?

PÉTER: (Vigyorogva) Az attól függ, kit nevezel nőnek és kit férfinak, nem?

ERZSÉBET: (Mint fent) Micsoda hülye kérdés! A nemi jelleg talán meghatározza, ki melyik kategóriába tartozik.

BÁLINT: (Cukkolja egy kicsit a nőt) Közéletünket tekintve ez egyáltalán nem olyan világos... (Vigyorog)

ERZSÉBET: (Egyre mérgesebben) Nem buzibált akarunk rendezni, hanem házaspárookra gondoltunk.

BÁLINT: (Megjátssza az ártatlant) Miért? Azok között is van, aki formailag nős...

ERZSÉBET: (Pattog) Hát tiveletek egyszerűen beszélgetni se lehet már. Nem elég a kár, amit a természet tesz bennetek, még rálapátoltok egy csomó hülyeséget is. (Idegesen tömni kezdi magába a süteményt)

ZSUZSA: (Békítőleg) Ugyan, gyerekek, ne civakodjatok már annyit! Lazítsatok, nem otthon vagytok...

PÉTER: Jól mondod, Zsuzsi. De hát a barátnődnek újból kell majd születnie, hogy ne szeresse ezt a dél-olasz stílust... (Kajánul vigyorog)

ZSUZSA: (Fejét csóválva) Hátha van némi részetek nektek is ebben...

PÉTER: (Rezignáltnan) Van, van. Hogy eddig túrtük és nem tartunk jobban kordában benneteket.

ZSUZSA: Ha nyuszikák lennének, már rég meguntatok volna bennünket.

BÁLINT: (Rámered) Mert így azt hiszed, hogy téged nem un senki...

ZSUZSA: (Komikus arccal) Csak nem? Meguntál, husikám? Mikor kezdesz pakolni?

BÁLINT: (Hirtelen elkomorodik) Majd ha megmondod, kivel mulattál ma délután. (Fürkészi Zsuzsa arcát)

ZSUZSA: (Meghökken) Mulattam?! (A barátnője felé fordul, mintha segítséget várna) Te érted ezt? Ez a két lüke tisztára mebuggyant! Előbb frocliznak, hogy unnak bennünket, aztán előlép Othello, a velencei mór, és keresztkérdéseket tesz fel. (Bálinthoz) Ezt komolyan gondoltad?

BÁLINT: (Eltökélten) Persze.

ZSUZSA: (Fölényesen) Hát tudd meg, apukám, hogy ma délután vásároltam, utána pedig összeütöttem ezt a kis vacsorát. (Gúnyosan ejti a szavakat) Ha ez neked olyan nagy multság, hát tekintsd annak!

BÁLINT: (Mint fent) A verebek nem ezt csiripelik a városban.

ZSUZSA: (Döbbsenten) Hanem mit?

BÁLINT: Hogy a nagyságos asszonynak szívügyei is szoktak lenni.

ZSUZSA: (Háborog) Te meg vagy húzatva! (Hirtelen fordulattal visszavág) Egyébként mindenki magából indul ki. Te például hol jártál ma délután?

BÁLINT: (Meg se rebben a szeme) Dolgoztam. Hol jártam volna?

ZSUZSA: Cö-cö! Azt mindenki mondhatja. De ki tudja ellenőrizni? Az ápolónők úgylis falaznak neked. Műtőben vagytok, laborban vagytok, átmentetek ide vagy oda... Ugyan már... (Legyint)

BÁLINT: (Döbbsenten) Te ellenőrizgetni próbálsz engem?

ZSUZSA: (Diadalmasan) Naná! Majd bedőlök minden dajkamesének, mi? A kórház nem olyan intézmény a városban, ahol csupa gáncs nélküli lovag dolgozik... na meg apáca...

BÁLINT: (A barátjához) Ugye, hogy nem tudunk semmit egymás érzéseiről?

PÉTER: (Lelombozódva) De nem ám! Habár ma este mintha mindenki közlékeny hangulatában lenne...

ERZSÉBET: (Gúnyosan) Úgy ám. Ti meg túl sokat okoskodtok.

BÁLINT: (Elgondolkodik) Épp arról beszélgettünk ma délután, hogy a felszínen túl szinte semmit nem tudunk egymásról...

ZSUZSA: (Leccsap rá) Ma délután? Hol voltatok ti együtt ma délután?

BÁLINT: (Zavartan) Mi? Sehol. Nem is ma volt...

PÉTER: (Gyorsan rávágja) Hát persze. Még a múltkor.

ZSUZSA: (Gyanakodva) Mit sumákoltok itt? Akkor ma volt vagy mikor?

BÁLINT: (Magyarázkodik) Nem az a fontos, hogy mikor volt, hanem hogy mi. Csak az életrajzi adatokat tudjuk egymásról, meg a pletykákat.

ZSUZSA: (Gúnyosan) Miért? Mi egyebet akarsz még?

BÁLINT: (Leverten) Az érzéseket. Fogalmunk sincs, ki hogy érez a másik iránt.

ZSUZSA: (Fölényeskedve) Hogy érezne? Hát mindenki ragaszkodik a párjához, ez a lényeg, nem?

BÁLINT: (Elgondolkodva) Igen? A párjához ragaszkodik? Nem a vagyonához vagy a társadalmi pozíciójához?

ERZSÉBET: (Eddig gyanakodva figyelte a férfiakat. Epésen) Nem mindegy? Lényeg az, hogy együtt vagyunk és együtt is maradunk. De miféle programotok volt nektek délután? Azt mondtátok, hogy dolgoztatok.

PÉTER: Hiszen hallottad, hogy nyelvbtlás volt.

ERZSÉBET: (Gyanakodva nézi a férjét) Én ebben egyáltalán nem vagyok olyan biztos.

PÉTER: (Nyugtatógatja) Ugyan már, Bözsi! Még társaságban is csak ezt akarod csinálni? Hagyd már el! Borzalmas, amikor egy öregedő nő féltékeny.

ERZSÉBET: Semmivel sem borzalmasabb, mint amikor egy férfi hazudozik.

BÁLINT: (Humorosan) Megesküdünk, hogy igaz?

ERZSÉBET: (Kioktatólag) Tudom, hogy ti bármire képesek lennétek egymásért, de ezt azért ne! Hamisan esküdni...

PÉTER: (Elkomorult arccal) Miért? A ti hajdani eskütök az örök hűségre se volt kutya...

ERZSÉBET: (Dühösen visszavág) És ezt bagoly mondja verébnek...

VERA: (Belép az egyik oldalajtón. Rendbe szedte a ruháját és frizuráját, a mosdóból érkezik. Vidáman) Na, mi az? Jól mulattok?

PÉTER: (Kedvtelven nézi a közeledő Verát) Már úgy élünk, mint egy nagy család: mindenki összeveszett mindenkivel. Jó, hogy jössz, hátha kibékülünk.

BÁLINT: (Fáradtan) Én inkább járnék egyet. (Péterhez) Nem jössz ki velem a kertbe?

PÉTER: (Felkel) De. Szívesen. Hagyjunk egy kis pauzát a hölgyeknek, hátha lehiggadnak addig.
(Felkínálja a helyét Verának)

VERA: (Leül Péter helyére. A férfiak kifelé indulnak) Na, mi az, lányok? Kiüldöztétek a fiúkat?

ERZSÉBET: (Dühösen néz a férje után) Csak kaptak az alkalmon, nehogy lebukjanak a hazugságaikkal.

VERA: (Békítőleg) Hátha nem is hazudtak. Csak ma érzékeny hangulatában van mindenki. Biztosan front lesz.

ZSUZSA: (Verához) Rajtad ugyan nem látszik meg. Remekül nézel ki.

VERA: (Mosolyogva) Ugyan, ne is mondd már! Délután úgy fáj a fejem, de vettem be gyógyszert és elmúlt.

ZSUZSA: (Hitetlenkedve) Nem hittem volna. (Kissé halkabban) De a fiúk tényleg sumákolnak valamit. Komoly ügy lehet, ha még falaznak is egymásnak.

VERA: (Könnyedén) Nem vizitek ti kissé túlzásba az egészszet? Öregedő férfiak nem ficáncolnak már annyit.

ERZSÉBET: (Nyersen) Azért annyira még nem öregek. (Goromba gesztussal) Ezek meg különben is presztízskérdést fognak csinálni belőle, még hetvenévesen is. Inkább beleszakadnának, semmint beismerjék, mi való nekik az ő korukban...

VERA: (Kacarászva) Mi lenne? Hát a kártya. Nagy gyerekek, nem látjátok?

ERZSÉBET: (Csipkelődve) Még nőni fogsz, aranyom. Nem ismered te ezeket (Sziszegve) Vén kujon mindegyik.

VERA: (Mint fent) Nahát, az én Viktoromra ezt nem lehetne ráfogni! (Körülnéz) Tényleg, hol van Viktor?

ERZSÉBET: (Az előbbi megjegyzésre gúnyosan mosolyogni kezd) Biztosan a holdat nézi odakint a kertben.

VERA: (Tréfásan) A kis holdkóros... Kaphatok én is kávé?

ZSUZSA: Hát hogye, angyalom. (Tölt neki. A kezébe adja a csészét.) Cukor nélkül, ugye?

VERA: Igen, köszönöm.

ERZSÉBET: (Irigykedve) Pedig neked nem kell attól félned, hogy elhízol.

VERA: (Komolykodva) Azért jobb vigyázni még időben. Nem szeretném, ha fogyókúrával kellene kínoznom magamat.

ZSUZSA: (Harsányan) Na, én ugyan nem kínozzom magamat. De azért áruld el, mi vagyunk az elrettentő példa előtted, nem?

VERA: (Szabadkozik) Nem így gondoltam. De a férfiaknak is jobban tetszik, ha egy nő vigyáz az alakjára.

ERZSÉBET: Kösz. Helyben vagyunk.

ZSUZSA: (Kissé nyersen) A férfiaknak legjobban a változatosság tetszik. Igaz, Bözsi? (Tele szájjal nevet)

VERA: (Kicsit sértve érzi magát) Ha jól tartod magad, kevesebb lesz a számításba jöhető konkurencia.

ZSUZSA: (Gúnyosan mosolyog) Mondtam, hogy még nőni fogsz. A konkurenciában nem az a lényeg, hogy szebb legyen, hanem hogy *m á s* legyen.

VERA: (Egyre sértettebben) Hát én felképelem Viktort, ha valami tehénnel csalna meg! (Villogó szemekkel néz)

ERZSÉBET: (Találva érzi magát) Neked mindenki tehén, aki nem negyvennyolc kilós?

VERA: (Kissé megszeppen, hogy megsértette a barátnőit) Bocs'. Nem akartam megbántani senki érzéseit. Egyébként nem a súlyfölöslegre értettem, hanem a mentalitásra.

ZSUZSA: Éspedig?

VERA: Aki erősen hízásnak indul, az többnyire ki akarja terjeszteni az egóját. Kisebbségi komplexusa van, és fizikai mivolta megnövesztésével igyekszik helyrehozni a felbillent egyensúlyt. Mivel őt előzőleg eltaposták, most ő próbál tarolni.

ERZSÉBET: (Dühösen) Szóval szerinted mi elnyomjuk a férjeinket? Honnan veszed ezt a sületlenséget?

VERA: (Érzékenyen érinti a megjegyzés, de kerüli a konfliktust) A menedzserképzőben némi pszichológiát is oktatnak, Bözsi. Menő üzletembereket hülyéztél most le, tudod?

ERZSÉBET: (Még mindig indulatosan) Jobb lenne, ha valami rendes üzletpolitikát tanítanának. Az egész gazdaság romokban hever.

VERA: (Kedves leereszkedéssel) Azt is tanítanak, ne izgulj. Az én üzletem különben nem annyira romos.

ZSUZSA: (Erzsébet pártját fogja) Szóval a méreteinkből következik egy tehén-mentalitás, azt mondd?

VERA: (Kínosan érzi magát, mint akit sarokba szorítottak. Körülnéz, hátha van valaki, akiben szövetségest találhat. Sehol senki) Lányok, ne fogjátok ezt fel olyan érzékenyen. Nem titeket akartalak bántani, csak belegondoltam, és felháborított az ötlet, hogy nálam előnytelenebb külsejű nő is lehetne a riválisom... (Vidáman felnevet) De hát úgylis butaság az egész... nem aktuális.

ERZSÉBET: (Óvatosan) Gondolod?

VERA: (Könnyedén) Hát persze. Tudom, második feleségnek lenni nem könnyű, de nekünk, fiatalabbaknak is vannak azért előnyeink. (Elégedetten keresztbe teszi a lábát)

ZSUZSA: (Ironikusan) Formás popó, bársonyos bőr, ártatlan tapasztalatlanság, beadhatják neki a legócskább, legelcsépeltebb dolgot is, amit mi, öregebb nők betéve tudunk. (Gúnyosan mosolyog)

VERA: (Érzékenyen érinti a dolog) Lehet, hogy tapasztaltabbak vagytok, de a férfiak éppen a hitetlenségeteket nem szeretik, az elől menekülnek.

ZSUZSA: (Flegmán) És célba veszik a naiv bárgyúságot. Minden vén majom a naivába lesz szerelmes. Nagy csáberő, ha beveszed a hazugságaikat. De ha rájössz, hogy lódtítottak neked, többet meg nem állhatsz előttük. A te ügyed is sztornó lesz hamarosan.

ERZSÉBET: (Elmélázva) Nagy úr az újdonság varázsa...

ZSUZSA: (Közbevág) De nem beszélhetnék inkább másról? (Közelebb hajol) Képzeljétek, a fodrásznőm mondta, hogy a Kékesiné felcsípte a Kolompárt.

ERZSÉBET: (Kíváncsian) Az ügyvédet?

ZSUZSA: Igen. (Kajánul nevet) Rudi valami lakást bérel, oda látják őket besurranni délutánonként.

ERZSÉBET: Hol?

ZSUZSA: Hát a belvárosban.

ERZSÉBET: A címet nem tudod?

ZSUZSA: Nem. Miért?

ERZSÉBET: Szólhatnánk Katinak.

ZSUZSA: (Kaján mosollyal) Egy kis kövér, zsíros botrány? Miket nem kavarnál, Bözsikém?

VERA: (Visszafogottan) Jobb az ilyesmibe bele nem avatkozni. Szerintem magánügy.

ERZSÉBET: (Felcsattan) Szétdúlni egy család életét, az neked magánügy?

VERA: (Simán) Hátha nem is dúlják szét, csak szórakoznak? A legtöbb szerelmi ügy semmi veszélyt nem jelent a mások házasságára nézve.

ERZSÉBET: És ha mégis? Nézzük tétlenül, hogy azt a szerencsétlen Katit kicsinálja egy kis pipi?

ZSUZSA: (Unottan) Ugyan, hagyd már, Bözsi! Te akarsz összetartani minden tönkrement házasságot? (Harsányan) Részemről beérem annyival, ha a saját szekerem elzötyög valahogy. (Felkel) Hozok egy kis süteményt. Kávét kértek még?

VERA: Kösz, nem. Finom volt.

ERZSÉBET: Én se kérek most.

ZSUZSA: (Összeszedi a kávékészlet darabjait, tálcán kiviszi. Tréfálkozva) Kell egy kis testmozgás néha. (Kimegy. A két nő egy pillanatra összenéz egymással. Csend lesz. Egyikük se szól, de érezni, ahogyan nő kettejük közt a feszültség. Mindketten kínosan érzik magukat az eltitkolt ügyük miatt. Megpróbálnak mellébeszélni)

ERZSÉBET: (Megjátszott kedvességgel) Hogy megy a bizniss mostanában, angyalka?

VERA: (Megjátszott fölényel) Egészen jól, kisszívem. Haladunk a külkapcsolatok felé.

ERZSÉBET: Hogy-hogy?

VERA: (Mint fent) Lehet, hogy akadnak majd külföldi megrendelőink is.

ERZSÉBET: (Puhatólózva) Akkor hajthatsz eleget. Külföldi utakra is fogsz menni?

VERA: (Vidáman) Persze. A partnerekkel tartani kell valahogyan a kapcsolatot. Meg kell ismerni a külföldi piacot is.

ERZSÉBET: (Örül a hírnek, de leplezni próbálja) Hogyne, drágám. És Viktor mit szól hozzá?

VERA: (Elcsodálkozik) Hogy mit szól az üzleti sikereimhez? Pénzből sose kereshetsz eleget. Nem mindegy, milyen körökhöz tartozol.

ERZSÉBET: És nem bánja, hogy te egyedül utazgatsz?

VERA: Ha bánja, ha nem bánja, fogok. A lehetőségekkel akkor kell élni, amikor vannak. És ti? Nálatok mi újság?

ERZSÉBET: (Flegmán) Semmi különös. Péter is hasonló elveket vall, mint te. Sokat dolgozik. Vagy legalább is azt mondja.

VERA: (Tettetett naivsággal) Miért? Az is baj?

ERZSÉBET: (Epésen) Ha valóban *cs a k* dolgozna, az nem lenne baj. De szerintem van valami újabb kis ügye.

VERA: (Puhatolózva) Tudsz valami konkrétat is?

ERZSÉBET: (Indulatosan) Még nem. De majd fogok.

VERA: Fontos mindig tudnod minden nőügyét?

ERZSÉBET: Naná! Különben mivel tartanám sakkban?

VERA: Szerintem nem az a legfontosabb, hogy sakkban tartsuk egymást, hanem hogy otthon békesség legyen. A férfiak erre vágnak leginkább.

ERZSÉBET: (Felcsattan) Azt te csak képzeled! Ha otthon békesség van, akkor az izgalom utáni vágy viszi el őket otthonról. Ha meg odahaza feszült a légkör, azért menekülnek valami békés révbe. Mindig más kell nekik, de soha nem ugyanaz. A világ így van megcsinálva.

VERA: (Csendesen) Lehet. Te már régebb óta ismered a férjedet és barátait, mint én. (Hirtelen vált) És te? Neked nincsen most új fiúd?

ERZSÉBET: (Úgy érzi, telibe találták. Kínosan feszengve) Á, hová gondolsz? Öreglány vagyok én már.

VERA: (Ujjával huncutul megfenyegeti) Nana! Olyan öreg vagy te, mint a férjed! Te is megnézed a csinosabb férfiakat.

ERZSÉBET: (Ruháját lesimítja, leplezett hiúsággal) Még szép. Nem vagyok vak. (Nem vették észre, hogy Viktor közeledett feléjük)

VIKTOR: (A szokásos szórakozott arckifejezéssel) Mi szépről társalognak a hölgyek? Csatlakozhatok?

ERZSÉBET: (Kissé kínosan érzi magát. Megjátszott könnyedséggel) Hát persze. Telepedj csak le! Egyébként a férfiokról beszéltünk.

VIKTOR: (Leül, szemközt Verával) Jó téma. Találtok még valami újat rajtunk, amit nem beszéltetek meg?

VERA: A téma örökzöld. Erről sose lehet eleget tudni.

VIKTOR: Én meg azt hittem, unalmasak vagyunk.

VERA: (Tréfálkozva) Az attól függ, kinek. (Viktor kínosan érzi magát) Hát te? Hogy-hogy nem tartasz ma a barátaiddal? Máskor nem lehet elválasztani benneteket egymástól. Örülhetünk, ha elkísértek, aztán hazakísértek bennünket. (Viktor ismét találva érzi magát. Kerülni próbálta Bálintot a délutáni affér után)

VIKTOR: (Igyekszik gyorsan lerázni a témát) Ők most valami kórházi ügyről tárgyalnak. Műtétek, miegyéb. Gondoltam, megnézek inkább titeket. Kell néha a hölgytársaság is.

ERZSÉBET: (Kedvesen) Kösz, Viktor. Legalább néha valaki hölgynek titulál bennünket. Hallanád a barátodat...

VERA: (Némi éllel) Ez nem úgy van, hogy te is mindenfélét vagdosol a fejéhez?

ERZSÉBET: (Primitív indulattal) Még szép. Amiket művel...

VERA: (Nem túl nagy jóindulattal) Akkor hát amilyen az adjisten, olyan a fogadjisten.

ERZSÉBET: (Bosszúsan) De férfipárti lettél! Azt azért hadd mondjam meg neked, hogy hiába véded őket. Ha téged kellene megvédelmeznie valamelyiküknek, úgyis visszahúzódná mind a kis csigaházába és csendben lapítana.

VERA: (Kihívóan) Ne hidd! Igaz, Viktor? (A férjéhez megy, a fotel karfájára ülve átöleli a férfi nyakát. Megpusztilgatja) Ugye, te megvédesz engem?

VIKTOR: (Kínosan érzi magát a két nő között. Riadtan látja, hogy Erzsébet villogó szemekkel nézi őket, mégis kénytelen engedni a felesége gyöngédségi rohamának) Hát persze, szívem.

VERA: (Győztes mosollyal, Erzsébethez) Na, látod? Vannak még rendes férfiak!

ERZSÉBET: (Maliciózan) Milyen jó nézni, hogy így turbékoltok! (Viktorra néz, igen csúnyán) Hogy vannak még házaspárok, akik nem unják egymást... (Viktor is, Vera is kínosan érzi magát a megjegyzéstől)

VERA: Ugyan már, miket beszélsz! (Zavartan felkel, visszaül az előbbi helyére)

ZSUZSA: (Jön befelé, megrakott tálcával) Megérkezett a felmentő sereg! Nehogy éhen haljatok, készítettem pár szendvicset is.

ERZSÉBET: (Megörül a barátnőjének és az ötletnek) Azt jól tetted. A vacsora a fél fogunkra se volt elég... (Mosolyog)

ZSUZSA: (Meglépődik) Tényleg? (Leül, szervírozni kezd, mindenkit körbekínál)

VERA: Ugyan, dehogy. Én majd kipukkadok. (A kínálásra) Isten őrizz! Nagyon guszta, de most nem kérek.

ZSUZSA: (Viktorhoz) Hát te, Viki? Legalább te ne fogyózzál! Vera azt hiszi, jót tesz veled, közben meg csak éheztet állandóan, nem?

VIKTOR: Vera jó lány, nem éheztet, de ezt most megkóstolom.

ERZSÉBET: (Tele szájjal) Az est szerelmespárja: Viktor és Vera! Most tettek hűségnyilatkozatot egymás mellett. (Gúnyosan mosolyog)

ZSUZSA: Jó hallani, hogy ilyen is van még. (Kissé lekezelően) Na, persze, hozzánk képest ti még fiatal házások vagytok.

VERA: Nem az újdonság számít, hanem a stabilitás, egy kapcsolatban.

ZSUZSA: És a tietek az olyan stabil?

VERA: Úgy tűnik. (A férjéhez) Ugye, Viktor?

VIKTOR: (Gépiesen) Hát hogyne, szívem.

ERZSÉBET: (Tapsol) Éljen! Éljen! Már meg is vannak a bál üdvöskéi! Szép pár vagytok!

VIKTOR: (Megütközve) Milyen bál?

ERZSÉBET: (Megjátszott könnyedséggel) Öreg házások összejövetelét tervezzük a lányokkal.

VIKTOR: (Megütközve) És Péter benne van?

ERZSÉBET: (Fölkényesen mosolyog) Azt nem mondanám, hogy lelkesedik érte. De majd benne lesz.
(Viktorhoz) Hát te?

VIKTOR: (Szabadkozva) Mi még csak öt éve vagyunk házások. Az nem számít olyan réginek.

ZSUZSA: Csak ne szabadkozzál, Viktor, fiam! Az már valami, öt év. Lehetne ez a limit.

VIKTOR: (Zavartan szabadkozik tovább) Egy húszéves házassághoz képest ez még csak kezdő kapcsolat. Nem, Verám?

ERZSÉBET: (Nem hagyja szóhoz jutni a többieket) Hozzátok képest meg egy öthónapos házaspár kezdő. De a kérdés mindig az, mit állt ki az illető az idő alatt?

ZSUZSA: (Bölcselkedve) Hát mi már kiálltunk mindent, Bözsikém. Nekünk újat nem tud mondani senki.

VERA: Csak ne panaszkodjatok! Mégis ragaszkodtok mind a ketten a férjetekhez.

ZSUZSA: (Hangoskodva) Nagy úr a megszokás. Igaz, gyerekek?

ERZSÉBET: (Fölkényes mosollyal) A nő sikere a tartós kapcsolat. Románcok jönnek, románcok mennek, de mi mindig maradunk.

VERA: Egészen addig, amíg valamelyik románc komoly üggyé nem válik. Utána az lesz a stabil kapcsolat. Ugye, Viki?

VIKTOR: (Kínosan) Talán nem helyes, hogy egész este engem akartok megtenni döntőbírátoknak minden női vitában.

ZSUZSA: Nem kell bíraskodnod, de azért még véleményt nyilváníthatsz...

VERA: A saját házasságunk történetét meg csak felvállalhatod, azzal nem bántasz meg senkit.

VIKTOR: Na, jó. De ti mindig vagy-vagy alapon látjátok a dolgokat.

ZSUZSA: (Könnyed iróniával, mint aki nem veszi komolyan a férfit) Persze, mert nektek oly mindegy, hogy megvéditek-e az asszonyt vagy sem... Lényeg, hogy csend legyen.

ERZSÉBET: (Anyáskodva) Szegény kis Viktorka, megbomlott a nemek egyensúlya, és most letarolva érzi magát... (Kedvesen néz a férfira)

VERA: (Felkapja a fejét erre a hangra. Mintha rájött volna valamire) Te csak ne véd, mikor éppoly gyáván akar viselkedni, mint a barátai!

ERZSÉBET: (Nem veszi észre Vera szándékát) De amikor olyan aranyos, ahogy meghúzza magát itt közöttünk...

VERA: (Egyre gyanúsabb lesz neki az ügy) Mint minden szerencsétlenkedő férfi, persze...

ZSUZSA: (Felkacag) A turbékoló pár most egy kicsit megcsipkedi egymást. Gyerekek, kezd jó lenni ez a buli!

VIKTOR: (Csendesen) Kicsit fáradt vagyok ma. Sok volt a munkám. (Sóhajt)

ZSUZSA: Te szegény! Majd főzök neked egy kávét, jó?

VIKTOR: (Szerényen) Köszönöm, az most jól jönne.

ZSUZSA: (Felkel) Hát akkor irány a konyha! (Kifelé indul)

ETRSÉBET: (A barátnője után szól) Várj! Jövök én is. Legalább mozgok egy kicsit, míg segíték a konyhán. (Szedelőzködik, Zsuzsa után indul. Zsuzsa megvárja, együtt mennek ki)

VERA: (A férje arcát fürkészi) Mi van veled ma este? Alig szólsz hozzánk.

VIKTOR: (A homlokát tapogatja, mint akinek fáj a feje) Mondtam már, hogy fáradt vagyok.

VERA: Ennyire?

VIKTOR: Mi bajod lett most hirtelen? Az előbb puszilgattál, most meg átmegy ebbe a számonkérő modorba...

VERA: (Eltűnődik) Ma este mindenki olyan furcsa. .. Mintha nem is a megszokott társaságunk lenne. Mindenki civakodik, nyugtalan...

Bálint és Péter megjelennek az ajtóban. A teraszon át sétálnak befelé.

BÁLINT: Á, azt est szerelmespárja! Csak így, édeskettesben?

VERA: (Mosolyogva) A lányok kimentek kávét főzni Viktornak.

PÉTER: (Ugratja Viktort) Ahelyett, hogy inkább valami vidámsággal dobnának fel... (Nevet)

VERA: Viktort ma nem lehet feldobni. Fáradt.

BÁLINT: (Tréfálkozva) Nono! Csak vigyázz, öregem! Szép, fiatal, csinos asszony mellett fáradtat jelenteni... ejnye!

PÉTER: (Mint a barátja) Hát épp azért... Vigyázz, öregem, nehogy lecsapják a kezdről az asszonyt! (Péter leül Viktorékhoz)

BÁLINT: (Vidámkodva) Mi lenne, ha táncolnánk egyet? (Verához) Diszkó? Tangó? Csa-csa-csa?

VERA: (Kedvesen) Azt rád bízjuk. Legyen a házigazda óhaja szerint.

BÁLINT: (Ökörködik) Akkor el fogtok fáradni... Come on, let's twist again... (Táncmozdulatokat tesz, majd a szoba távolabbi zugába megy, zene után keresgél. Nem túl gyors számot tesz fel, utána visszajön. Meghajol. Verához) Asszonyom, szabad egy táncra?

VERA: (Felkel, jókedvűen) Hát hogyne. Végre egy jókedvű férfi! (Elmennek táncolni)

PÉTER: (Viktorhoz) Bálint már megint nem bír magával. Ahogy Zsuzsa kihúzza a lábát, egyből fel van dobva.

VIKTOR: (Leverten) Csak hadd lélegezzem fel egy kicsit! Én se bírtam régen, ahogy Ágnes rám telepedett. (Elmosolyodik) De hát végül is neki köszönhetem Verát.

PÉTER: (Rácsodálkozik a barátjára) És most boldog vagy?

VIKTOR: (Tűnődve) Mit tudom én... Vera olyan kis aranyos és fiatal. Nem nyomaszt, mint Ági. Mellette felszabadult vagyok.

PÉTER: Hát... ahogy ülsz itt összeszakadva, nem nagyon látszik meg rajtad. És mondd, nem félted?

VIKTOR: (Felnéz, csodálkozva) Verát? Nem. Csak hadd legyen szabadon olyan, amilyen lenni akar! Különben is, ha félténém, akkor mi változik? Vén majom létemre féltékenykedni... tisztára nevetséges szerep, nem? Te talán szereted Erzsébet nagyjeleneteit?

PÉTER: (Visszakozva) Azt nem mondanám. De a hangoskodásával mintha folyton arról biztosítana, hogy szeret és félt... meg törődik velem.

VIKTOR: (Megrökönyödve) Gondolod? Az asszonyok mindig akkor hangoskodnak, ha el akarják terelni magukról a figyelmet.

PÉTER: (Felkapja a fejét) Bözsi is? Gondolod, hogy neki is vannak... ügyei?

VIKTOR: (Csendesen, kissé visszakozva az iménti meggondolatlan kijelentése miatt) Én azt nem tudhatom. Csak úgy mondtam. Tudod, milyenek a nők... (Elhallgat)

PÉTER: (Tűnődve, gyanakodva) Bálint is ezt mondta nekem... Furcsa...

VIKTOR: (Szórakozottan) Igen? Nyilván, mert ő is ismeri a nőket.

PÉTER: Ma mindenki olyan különösen viselkedik. Célozgatok, de nem mondtok el semmit. (Közelebb hajol a barátjához, szinte súgva) Tudsz valamit Bözsiről?

VIKTOR: (Zavartan) Én? Semmit. Mit kéne tudnom?

PÉTER: (Hátradől a helyén, kényelmesen, de mégis nyugtalan) Mit tudom én. Valamit, amit elhallgat előlem.

VIKTOR: Édes öregem, nem is tudod, mit kívánsz te tudni! Az asszonyok lelkén eligazodni, mikor még ők maguk se képesek erre? (A fejét ingatja)

PÉTER: (Lehangoltan) Akar a fene. Csak jó lenne tudni, mit forgat a fejében.

VIKTOR: Mit? Hát a mindig épen aktuális megszerezni valót. Meg ugyanazt, amit te: kitudni a titkaidat.

PÉTER: (Fölényesen) Na, hát azt lesheti!

Erzsébet és Zsuzsa közelednek. Zsuzsa kezében tálca, rajta kávékészlettel. Erzsébet süteményt hoz.

ZSUZSA: (Leteszi a tálcát, majd letelepszik Viktor közelébe. Kávéval kínálja őt is, a többieket is.) Nocsak. Áll a bál, ti meg itt kókadoztok? Micsoda dolog ez?

PÉTER: (Hülyéskedik) Valahogy... nem is jutott az eszünkbe, hogy egymással táncoljunk. Igaz, öregem? (Mind nevetnek. Erzsébet is leül, süteménnyel kínálja a többieket. Péter a nőkhöz) Na, és megtárgyaltátok minden sötét titkotokat?

ERZSÉBET: (Gúnyosan visszavág) Akárcsak ti a tiéteket! Úgy ültök itt, mint aki már mindent tud. (Gúnyosan mosolyog)

PÉTER: (Felkapja a fejét) És mit kellene tudnunk?

ERZSÉBET: (ugratja) Hát mindent. Amire olyan kíváncsi vagy.

VIKTOR: Bözsi a végén gondolatolvasó lesz.

ERZSÉBET: (Primitív kíváncsisággal) Miért?

VIKTOR: (Halkan) Néha olyanok vagytok, mintha ráéreznétek egymás gondolataira.

PÉTER: (Nem akarja, hogy kiderüljön az iménti beszélgetésük. Közbeszól) Ez a régi házasság titka. Már titkaink se maradtak egymás előtt. Igaz, Bözsi?

ERZSÉBET: (Furcsállja a férje viselkedését. Gúnyos éllel) Hát neked legalább is. Bár neked sose voltak. Úgyis rájövök mindig, csak idő kérdése az egész.

PÉTER: (Farkaszemet néz a feleségével) Na, csak nehogy a te dolgaid lepleződjenek le, angyalom. Már én is nyomom vagyok.

ERZSÉBET: (Fölényeskedve) Ó, és rókanymon vagy farkasnyomon?

ÉTER: (Indulatosan) Mind a kettő. Te csak ne játszd meg itt magad, úgyis hamarosan kiderülnek a kisdéd játékaid. (Erzsébet felkacag, nem hisz Péternek)

VIKTOR: (Békítőleg) Ugyan, gyerekek! Olyan jól megvoltunk, mit civakodtok már megint?

ZSUZSA: (Vidámkodva) Hagyd rájuk! Ez csak a szokásos napi edzéseiknek egy futama. Enélkül túl alacsony lenne a vérnyomásuk. Tudod, mit? Gyere inkább táncolni! (Kezénél fogva húzkodja Viktort, aki vonakodik)

VIKTOR: De hát én nem is tudok rendesen táncolni!

ZSUZSA: (Jókedvűen) Nem baj. Majd megtanulsz. Gyere! (Maga után vonszolja a férfit)

ERZSÉBET: (Eszik) Mit akartál te most voltaképpen mondani? (Szigorúan néz Péterre)

PÉTER: (Fojtott hangon) Semmit. Majd rájössz.

ERZSÉBET: Én? Mire?

PÉTER: (Célzatosan, némi malíciával) Hogy neked sincsenek titkaid.

ERZSÉBET: (Megütközve) Mit akarsz ezzel? Megháborodtál, aranyom?

PÉTER: (Fojtott dühvel) Az majd kiderül, melyikünk háborodott meg...

ERZSÉBET: Megáll az ész, és ácsorog. Nincs kivel foglalkoznod újabban a kórházban? Nincsenek új pipik?

PÉTER: De vannak. Nem is akármilyenek. (Gúnyosan mosolyog) De nem árt néha az öreg pipik körmére nézni. (Fixírozva nézi Erzsébetet)

ERZSÉBET: Nahát, micsoda stílus ez! Méghozzá társaságban!

PÉTER: (Rendületlenül) Nekem úgy tűnik, mintha magunk közt lennénk. Jól megvannak ők együtt, ránk se fütyül senki.

ERZSÉBET: (Most figyel fel a párcserére. Gúnyosan felcsattan) Akár el is mehetünk haza! A párok már szépen kialakultak ma estére... (Mindketten a táncolókat figyelik. Épp egy érzelmes, lassú szám megy)

PÉTER: (Ő is kapcsol, de elhessegeti magától a gondolatot) Hát te nem vagy komplett, Bözsi! A gyanakvás már valósággal a véredben van, egyébire gondolni se tudsz. De hogy másnak a férjére is kiterjesztetted a féltékenységi mániádat, az már azért túlzás...

ERZSÉBET: (Méltatlankodva) Ki féltékeny? Csak mondtam. Nem vagyok vak, azt is észrevehetem, amit a barátnőm férje művel!

PÉTER: (Ironikusan) Nem mintha a barátnőd egy szent volna. Különben is, ha őket nem zavarja, mit törődsz te vele?

ERZSÉBET: (Idegesen) Engem ugyan nem izgatnak. Felőlem azt csinálnak, amit akarnak!

PÉTER: (Furcsállja Erzsébet viselkedését, de nem állja meg, hogy ne ugrassa egy kicsit. Felemeli a süteményes tálcát, felé kínálja. Gúnyosan) Mi lenne, ha megennéd az egészet? Olyan finom.

ERZSÉBET: (Dühében ellöki a férje kezét) Hagyj békén! Kit érdekel...

PÉTER: (Gúnyosan, simán) Hát téged... Ne mondd, hogy nem kérsz... (Gügyögve) Naaa, csak egy kicsit...

ERZSÉBET: (El akarja ismét lökni a férje kezét, de hirtelen meggondolja magát) Tudod, mit, husi? Add ide! Melletted úgyse lehet egyébbel szórakozni! (Jó étvággal enni kezd)

PÉTER: (Mefisztói kacajjal) Hát ez az! Az én Bözsikémet a legjobban már csak a gasztronómiai élvezetek érdeklik.

ERZSÉBET: (Dühösen) Hülye! (Csak azért is eszik. Dacosan) Tudd meg, hogy nagyon finom!

PÉTER: (Még mindig Bözsit neveti) Hát persze! A világ minden édessége azért van, hogy te megedd.

ERZSÉBET: (Visszavág) Vedd tudomásul, hogy a csokoládé, az édes sütemény mind a szerelem édességét van hivatalosan pótolni! Aki ebben hiányt szenved, az szokott többet enni.

PÉTER: (Gúnyosan gügyög) Tényleg, kisanyám? És ezt a butaságot meg honnan veszed?

ERZSÉBET: (Sértetten) Olvastam.

PÉTER: (Mint fent) És hol? Valami pletykalapban?

ERZSÉBET: (Dühösen) Még az is meglehet. (Gúnyosan) Tőlem csak efféle primitívségek telnek ki. De talán annyira primitív mégse vagyok, mint a te nőcskéid. Ki tudja... Lehet, hogy ők még olvasni se tudnak...

PÉTER: (A nő szemébe nevet) Te viszont olyan művelt vagy! Pletykalapokat és regényfüzeteket olvasol már csak... Reggeltől estig egyfolytában eszel, és közben butaságokat beszélsz.

ERZSÉBET: (Visszavág) De erre a nagy kövér semmire te még mindig féltékeny vagy!

PÉTER: (Megtáncolt fölényel) Én? Ugyan. Csak beképezed magadnak az egészet. Kit érdekel? A féltékenység egyébként a te műfajod.

Bálint és Vera jönnek vissza jókedvűen, kacagva. Bálint előreengedi Verát, leülnek.

BÁLINT: (Harsány vidámsággal) Hát hogy s mint, gyerekek? Csak nem lógatjátok itt az orrotokat? Klassz ez a buli. Miért nem táncoltok ti is?

ERZSÉBET: (Gúnyolódva) Ó, csak nem zavarunk titeket? Haza is mehetünk, ha gondolod.

BÁLINT: (Kedveskedve) Szó se lehet róla! Csak mint házigazda ragaszkodom hozzá, hogy jól érezzétek magatokat.

PÉTER: Mi itt mindig jól érezzük magunkat, ne aggódj, öregem.

ERZSÉBET: (Mint fent) Akár a ház asszonya... (Nem túl kedves mosollyal nézi a táncoló párt)

BÁLINT: (Ő is odanéz) Zsuzsa? Legalább fogyózik egy kicsit.

PÉTER: (Széles vigyorral) Akárcsak életem hű párja... akkora fogyókúrát csapott, míg ti mulattatok. Öregem, egyszer ki fog enni benneteket a vagyontokból. (Erzsébet dühösen néz a férjére)

BÁLINT: (Kedveskedve) Sebaj. Majd Zsuzsa revánsot vesz, ha hozzátok megyünk bulizni. Italt? Kinek mit hozhatok?

PÉTER: Bözsinek valami jó erőset, hogy szétmarja a gyomrában ezt a rengeteg kaját, amit megevett.

ERZSÉBET: (Elereszi a füle mellett, amit a férje mondott) Én konyakot kérek.

VERA: Én is.

BÁLINT: Péter?

PÉTER: Ne variáljunk sokat. Én is.

BÁLINT: Ez az, gyerekek! Csak semmi pánik! Máris hozom. (Elmegy)

VERA: (Felkel) Segítetek neki a poharakkal. (Ő is elmegy)

ERZSÉBET: Jó kifogás, sose rossz.

PÉTER: (Ingerült, de leplezni igyekszik) Hagyd már abba, Bözsi! Mi közöd hozzá?

ERZSÉBET: (Flegmán) Nekem? Semmi.

VERA: (Megérkezik a poharakkal, leteszi őket az asztalra. Bálint követi) Itt is vagyunk.

BÁLINT: (Tölt mindenkinek) Pompás ez a mai este! Egészségeitekre! (Koccintanak, isznak)

ERZSÉBET: (Kissé nyersen) Marha jó! Tisztára otthon érezzük magunkat.

PÉTER: (Unottan) Persze. Mint mindig.

Viktor és Zsuzsa érkeznek vissza jókedvűen. Zsuzsa kacarászva leül. Viktor követi.

ZSUZSA: (Csacsogva) Megtanítottam Viktort táncolni. Már elég jól megy neki.

ERZSÉBET: (Színlelt kedvességgel) Láttuk. Jót csörögtetek.

VIKTOR: (Kissé kifulladásra, szerényen) Zsuzsa túloz. Én sose fogok megtanulni táncolni. Két ballábas vagyok.

ZSUZSA: Csak ne szerénykedj! Egész jól tudsz.

BÁLINT: (Kedélyesen) Gyerekek, velünk tartotok? (Az italra mutat)

ZSUZSA: (Lelkesen) Persze. Ugye, Viktorka?

VIKTOR: (Szerényen meghúzza magát) Igen.

Péter és Erzsébet összenéznek, majd Péter tekintete Veráéval találkozik. Vera gyorsan máshová néz.

Bálint közben kitölti az italt Zsuzsának és Viktornak. A pillantása lassan egyikről a másikra fordul, összekapcsolja őket. Péter ujjai idegesen dobognak az asztalon. Bálint mélyen a Vera szemébe néz. Vera viszonozza. Zsuzsa kedvtelve nézegeti Viktort, miközben Viktor zavartan pislogva üldögél. Neki fölöttébb kínos ez a jelenet.

BÁLINT: (Vidám hangon) Hát akkor Isten hozott benneteket! Utolsó pár, előre fuss!

Mindnyájan felemelik a poharukat, miközben lemegy a

FÜGGÖNY

HARMADIK FELVONÁS

Színhely: Ismét a „kégli” nappali szobája. Idő: másnap délután. Vera és Bálint érkezett elsőnek, ők a Bálint hálósobájában vannak. Mikor felmegy a függöny, ők nem láthatók. Ez Viktor napja lenne, de az előző napi csere miatt mindnyájan összezavarták kissé a dolgaikat. Nem igazán tudni, ki miért van jelen: szórakozottságból elfeledkezett, mikor soros, vagy pedig szándékosan igyekezett úgy tenni, mintha nem tudná.

Mikor felmegy a függöny, Viktor és Zsuzsa lépnek be éppen a nappaliba. Mindketten izgatottak. Zsuzsa fel van dobva, Viktor, aki jóságában engedékeny, valósággal bábként mozog, ahogyan a nők éppen mozgatják. Az a típus, aki nem tud ellentmondani.

ZSUZSA: (Elsőnek lép be, mert Viktor előreengedte. Gügyögve, kedveskedve beszél, anyáskodik a férfi fölött) Á, szóval ez az a kégli? Micsoda huncut fiúka vagy te, Viktor, ki se néztem volna belőled... (Szenvedélyesen) Gyere, nem bírom tovább. Tegnap este valami fantasztikus volt!

VIKTOR: (Hagyja vonszolni magát. Átöleli Zsuzsát és kissé esetlenül lépked hátra, ahogy a nő halad vele a kanapé felé) Micsoda szenvedély! Nem hittem volna...

ZSUZSA: (Tovább gügyög, majd felváltva játssza a vamp típust) Látod, látod, élünk egymás közelében, összejárunk éveken át, de egymásról semmit nem tudunk. Teeeee... kis alamuszi... gyere, ölelj át... (Viktor fülébe susog)

VIKTOR: (Már a kanapénál tartanak. Zsuzsa húzza le Viktort) Ne itt! Gyerünk a hálósobába!

ZSUZSA: (Igen begerjedt) Igen? Van itt hálósoba is? Akkor menjünk... Viki-Viki... utyulu-mutyulu... (Viktor hálósobája felé tartanak és be is oldalaznak az ajtón. Mikor mennek befelé, Viktor megbotlik, mert Zsuzsa erősen vonszolta. Zsuzsa felkacag) Te kis édes!... Olyan aranyos vagy, ahogy csetlesz-botlasz! (Eltűnnek. Viktor behúzza az ajtót)

Egy kis ideig csend. Kisvártatva nyílik a másik hálósoba ajtaja, Bálint lép ki onnan hiányos öltözetben. Az ajtóból visszaszól.

BÁLINT: Ne aggódj, nincs itt senki. Rosszul hallottad.

VERA: (Aggodalmas hangon szól ki a szobából) De hátha mégis... Bálint, én úgy félek!

BÁLINT: (Kedvesen, megnyugtatólag) Ugyan, ugyan, csacsi kislány! Semmi okod nincs rá... Itt vagyok én... (Hiányos öltözetében komikusnak ható, hősies pózt vesz fel. Egy darabig úgy marad, majd mivel senki nem reagál, hirtelen abbahagyja. Rutinos, de lezser mozdulatokkal a bár felé indul) Inkább hozok neked egy kis szíverősítőt. Jó lesz?

VERA: (Igen halkán) Jó, az biztosan jót tesz majd.

BÁLINT: (A bárban keresgél) Konyak? Campari?

VERA: (Kicsit bátrabban) Egy kis konyakot kérek.

BÁLINT: (Tréfásan) Beijedt a kislány, jól jön ez most... Ne félj, Bálint bácsi megvéd téged. (Egy üveget és két poharat tesz tálcára, a hálósoba felé indul- Vera lép ki onnan, valami lepelbe burkolózva)

VERA: Ülünk le inkább egy kicsit ide... (Furcsa gondolatok tükröződnek az arcán, ahogy körülnéz) És ez a kégli egyedül a tied?

BÁLINT: (Leteszi a tálcát, miközben Vera a kanapéra ülve felhúzza a lábát. Tölt a poharakba. Kissé elhárítólag) Nem egészen.

VERA: (Bálint a kezébe adja a poharat) Mi az, hogy nem egészen?

BÁLINT: (Nem akar beszélni erről. Szűkszavúan) Hát hogy a másé is. (Koccintásra emeli a poharát)

VERA: Ejnye, de titokzatos vagy... miért nem mondd el?

BÁLINT: (Mint fent) A barátait nem szívesen adja ki az ember.

VERA: (Tovább forszírozza az ügyet) Szóval te és a barátaid ide jártok... hogy is mondjam... a szívügyeiteket rendezni?

BÁLINT: (Idegességében félrenyel, köhögni kezd) Ugyan, hagyd már... mit kell erről annyit beszélni? (Köhög)

VERA: (Megveregeti Bálint hátát, majd lassan kortyolgatja tovább az italát) Csak mert... tudni akarom, hová csöppentem hirtelen... (Sokatmondóan nézi a férfit)

BÁLINT: (Megunja a faggatást. Visszadobja a labdát) Jó, jó, angyalka, de hát mondd csak... nem tudtad, hogy ez nem az otthoni címem, mikor idejöttél? Végül is itt vagy, ez a lényeg, nem? (Kedélyesen megpaskolja a nő combját)

VERA: (Duzzogva) Igen, de tudod, ha idejövök és össze is futhatok valakivel, az nagyon zsenáns lenne.

BÁLINT: (Apáskodva) Ó, attól ne félj! Mi, férfiak nem a szívünkkel ítélünk, mint a nők. Közöttünk észérvek is vannak és komoly megállapodások.

VERA: (Ártatlanul) Igen? És mik azok?

BÁLINT: Többek közt az is, hogy nem adunk ki információkat egymásról... Akkor jövünk, amikor a többieket nem zavarjuk.

VERA: (Leccsap rá) A többieket? És hányan vagytok?

BÁLINT: (Kelletlenül) Ugyan már, Vera, szívem, nem beszélhetnénk valami másról? A magamkorú férfinak épp elege van az otthoni számonkérésekből is...

VERA: (Felemelkedik ültében) De én tudni akarom, nem esetleg valami kupifélébe csöppentem-e.

BÁLINT: (Mint fent) Légy nyugodt, nem. Ez egy rendes ház.

VERA: (Ironikusan) Hát, ami azt illeti... a szobázás nem szokott jó fényt vetni egy házra...

BÁLINT: (Kedvesen) Te rendes nő vagy, jó házból való, tehát nem rontod a ház presztízsét. (Megsimogatja Verát)

VERA: (Leteszi a poharát. Nyújtózkodik) Na, jó. Feladom. Nektek, férfiaknak mindig megdönthetetlen érveitek vannak. (Visszasétál a hálószobába) Lepihenek egy kicsit. Elsibbadtam az italtól. (Hallani, ahogy lefekszik)

BÁLINT: Jövök én is mindjárt. (Félre) Micsoda nő, te jó Isten! (Önelégült mosollyal néz maga elé. Nyílik a másik hálósoba ajtaja. Viktor botorkál ki rajta. A ruhája hiányos, zilált, igen feldúlt a külseje. Előbb észre se veszi Bálintot, a bár felé tart. Mozgása bizonytalan, mint mindig)

VIKTOR: (Végül észreveszi a barátját. Iszonyú zavarba jön) Bálint! Mit keresel te itt?

BÁLINT: (Megrökönyödik) Hát te? (Rögtön kapcsol. Súgva, a barátjához) Húzzuk be gyorsan az ajtót! (Mindkét férfi odarohan az ajtóhoz és halkán beszél rajta)

BÁLINT: (Idegesen) Csak pihengess, drágám! Mindjárt jövök!

VIKTOR: (Kapkodva) Rögtön hozom azt az italt! Én is imádlak.

Miután behúzták a két ajtót, megkönnyebbülten néznek egymásra, majd egyszerre a kanapé felé indulnak és kimerülten lerogynak rá. Egymásra merednek.

BÁLINT: Ez most az én napom, pajtás!

VIKTOR: Na nem. Ez az enyém. (Egy pillanatra megáll, a barátjára mered) De hiszen te tegnap voltál itt...

BÁLINT: Igen, mert cseréltem Péterrel. De ő ma nem jön, és különben is... tegnap elszúrtad a randimat.

VIKTOR: Én?!

BÁLINT: Igen. Amíg te itt szöszmötöltél, a babának letelt a kis ideje. Mikor te leléptél, ő is kirohant.

VIKTOR: (Zavarba jön) Igazán sajnálom. Nagy marha voltam. De ez akkor is az én napom.

BÁLINT: Na, jó. De most nem ez a lényeg. Mit csináljunk, hogy a babák ne vegyék észre egymást?

VIKTOR: Hát majd én visszamegyek a szobámba, ti meg közben leléptek.

BÁLINT: Jó, jó, de ha nem akar elmenni?

VIKTOR: (Idegesen) Öregem, a galibát te csináltad. Ez a te ügyed. Vedd el a kedvét a maradástól! (Felkel, a bárhoz indul. Ő is üveget és poharakat vesz ki, de tálca nélkül viszi) Na, iszkiri! (Bemegy a hálósobába)

BÁLINT: (Felugrik. Pánikban) Te jó ég! Mekkora állat vagyok! (Ide-oda kapkod) Úristen! Hol kezdjem? (Az ajtóhoz rohan. Beszól) Kicsim! Valami nagy baj van!

VERA: (Idegesen) Mi az? Mi baj?

BÁLINT: (A küszöbön toporogva) Gyorsan el kell mennünk innen!

VERA: (Ásít, nyújtózkodik odabent) Miért? Én olyan jól elvoltam.

BÁLINT: (Türelmetlenül) Siess! Le fogunk bukni, ha nem jössz gyorsan!

VERA: (Riadtan) Mi az, hogy lebukunk? Mi bajod lett most hirtelen?

BÁLINT: (Egyre idegesebb) Az előbb jól hallottad. Tényleg jött valaki.

VERA: (Mint fent) Kicsoda?

BÁLINT: Erről inkább most ne beszéljünk, csak tűnjünk el gyorsan!

VERA: (Felpattan) Jézusom! Jézusom! Most mi lesz? Ki az? Ki van itt? (Fejvesztett kapkodásba kezdenek mindketten.)

BÁLINT: (Kihozza a ruháját, a nappaliban öltözik) Úristen! A nyakkendő! Hol a nyakkendőm?

VERA: (Ő is kapkod) Nem tudom. Biztosan itt hagytad valahol.

BÁLINT: (Bemegy a hálóba) Na, végre! Megvan. (Kijön, a nyakkendőjét köti. Nyílik az előszoba felőli ajtó, belép rajta Péter. A két barát egymásra mered)

PÉTER: (Meglépődik) Bálint! Hogy-hogy megint itt vagy?

BÁLINT: (Nagyon ideges) Én csak úgy... visszajöttem... (A hálószoba felé indul)

PÉTER: Azt látom. És mit vagy úgy beijedve? Rosszkor jöttem?

BÁLINT: (Mint fent) Hát, ami azt illeti...

PÉTER: (Viccelődve) Egy kis ráadás? (Kacsint)

BÁLINT: (Az ajtó felé araszolva) Igen... Olyasmi...

PÉTER: (Vidámkodva) Na, én akkor nem zavarlak sokáig...

BÁLINT: (Iszonyú kínban, zavartan) Keresel valamit?

PÉTER: (A saját szobájából, kiszól) Igen.

BÁLINT: (Az ajtóhoz ugrik, idegesen beszél rajta) Most nehogy kigyere! Majd csak, ha szólok!

VERA: (Megjelenik az ajtóban) Miért? Az előbb azt mondtad, hogy gyorsan lépünk le!

BÁLINT: (befeleg tuszolja a nőt) Igen, de most ne!

PÉTER: (Kilép a másik ajtón, Meglátja a vitatkozó párt. Felismeri Verát. Megtorpan. Ahogy Bálint hátralép, hogy behúzza az ajtót, Péter és Vera szemtől-szembe látják egymást. Mindhárman rájönnek, hogy már késő. Péter gúnyosan meghajol) Csókolom a kezét, nagyságos asszonyom!

VERA: (Halkan sikkant egyet) Jaj! Uramisten! De szégyellem magamat! (Bálint lesújtva áll az ajtóban)

PÉTER: Csak semmi pánik, kisszívem! Már itt se vagyok. (Sietve kimegy) Sziasztok. A pár döbbenetben áll. Az előszobából zaj hallatszik. Mintha valakivel dulakodna Péter. Hirtelen kivágódik az ajtó, Erzsébet jelenik meg, magából kikelve. Péter a nyomában, megpróbálja visszahúzni Erzsébetet)

ERZSÉBET: (Magából kikelve üvölt) Szóval ide jár a doktor úr nagy titokban! Te kurvahajcsár! Hogy nem sül ki a szemed! De hová titted a nőt? Meglátja Verát. Ezután észreveszi Bálintot) Méghozzá kicsoda társaságban! (Amazok roppant zavarban vannak. A férjéhez) És a te nőcskéd? Azt hová titted? (Hirtelen gyanúval) Vagy itt hármásban szórakoztok?

PÉTER: (Kifelé cibálná a feleségét) Bözsi! Gyere már innen! Nem látod, hogy zavarunk?

ERZSÉBET: (Tovább tombol) De nagyon is!

VERA: (Sírva elfordul) Hogy miket fel nem tételezel az emberről! (Bálint vállára borul)

BÁLINT: (Nem tudja, hogyan viselkedjen a zavarbaejtő helyzetben) Ne sírj, Vera, Bözsi nem úgy értette.

ERZSÉBET: (mint egy fúria) De igen! Pontosan úgy értettem! Egyik jobb fiúnak látszik, mint a másik, de csak nézzen félre egy pillanatra az asszony... máris micsoda sikamlós ügyek támadnak! De majd én szétnézek itt! Hadd lássuk a kis kéjlakot! (Dühöngve körberohangál, az ajtókon benéz, Péter a nyomába ered, vissza akarja tartani, de Bözsi most óriási lendülettel nyargal előtte. Erzsébet hirtelen benyit a Viktor hálósobájába. Onnan Zsuzsa sikítása hallatszik ki. Erzsébet maró gúnnyal) Hát szervosztok! (Kifordul az ajtón) Csak ne zavartassátok magatokat! Tegnap este úgyis láttam mindent! (Lesújtva) Micsoda kupleráj! (A kanapé felé támolyog) Gyerekek, én ezt nem bírom! (Lerogy, mint aki rosszul van)

PÉTER: (Ijedten) Bözsikém, mi baj?

ERZSÉBET: (Teljesen elnémul a látványtól. Ujjával az imént nyitva hagyott ajtó felé mutogat és némán tátog. Egy hang nem jön ki a torkán)

BÁLINT: (Aggódva Erzsébethez lép) Hozzak egy kis vizet? Jól vagy? (Erzsébet némán integet neki, hogy nem azt kér, hanem kétségbeesetten az asztalon álló konyakos üveg felé mutogat. Bálint megérti és egy poharat hoz) Oké. Mindjárt. (Tölt, és a nő kezébe adja a poharat. Megitatja)

ERZSÉBET: (Végre szóhoz jut) Ez nem igaz! (Sikít) Segítség!

VIKTOR: (Feje megjelenik az ajtóban) Bözsi! Mi az? Mi bajod van? (Rettentő zavarban van, de oda is sietne a barátnőjét segíteni. Az ajtóban téblábol)

VERA: (Felháborodva) Viktor! Mit csinálsz te itt?

ERZSÉBET: (Maró gúnnyal. Megfeledkezik magáról) Mit csinálna? Az én drága barátom megcsal minket a barátnőnkkel!

VERA: (Dühösen) Mi az, hogy a te barátod? És mi az, hogy megcsal minket? És kivel? (A nyitott ajtó felé indul, ahol Viktor áll szörnyű zavarban)

ERZSÉBET: (Észbe kap) Á, csak egy nyelvbtlás volt... hiszen látod, mennyire rosszul lettem... azt se tudom már, mit beszélek...

VERA: (Nem hisz neki) Jó, csak ne magyarázkodj! (Félrelöki Viktort az ajtóból) Zsuzsa! (A férjéhez fordul) Ti nem vagytok komplettek! (Dühösen a táskájáért indul, de meggondolja magát. Viktort szedi most elő) Hogy is van ez most akkor? Kit csaltál meg kivel? (Végigméri Erzsébetet) Igaz, amit ez a vén csataló mond? Hogy vele is?

ERZSÉBET: (Felpattan) Még hogy vén csataló! Nézz már végig magadon! Magadat minek tartod? Te vajon minek jöttél ide... (Ő is végigméri Verát, aztán Bálintot) ... Bálint barátunkkal?

VERA: (Epésen) Jó lenne, ha nem állnál fel rögtön erre a nagy erkölcsi piedesztálra! Nagyon is jól érthető, kit és miért akartál itt ellenőrizni!

ERZSÉBET: (Ugyanúgy) Na, tessék. Rajtakapják őket és még nekik áll feljebb!

VERA: (Sziszegve) Azért, mert nem te vagy az, akit momentán rajtakaptak, még nem jelenti azt, hogy jogod van bármelyikünk fölött ítélkezni!

ERZSÉBET: (Maró gúnnyal) Nem is! Nekem csupán ahhoz van jogom, hogy mindezt a disznóságot tudomásul vegyem, ugye?

VERA: (Visszavág) Disznóság vagy rendesség, a dolog már csak így áll. Egyikünk se változtathat rajta.

ERZSÉBET: (Gúnyosan) Ha változtatni nem is lehet rajta, legalább az érveiteket előadhatnátok... (Körülnéz a társaságon, melynek tagjai lesújtva állnak. Miután senki nem szólal meg, folytatja) Micsoda templomi áhítat! Nem akartok esetleg letérdepelni?

VERA: Csak ne játszd meg itt magad nekünk! A pontos címet nyilván onnan tudtad, hogy te is idejártál. (A többiekhez) Micsoda szemtelenség... erkölcsről prédikálni, mikor neki is van takargatnivalója!

PÉTER: (Kap az ötleten) Úgy is van. Honnan tudtad, hogy épp ide kell jönnöd?

ERZSÉBET: (Fölényesen) Onnan, hogy megláttalak az utcán. Utánad jöttem és láttam, hová surransz be olyan rutinosan... (Gúnyos mosollyal végigméri a férjét)

VERA: (Ő is végigméri Erzsébetet) Ugyan, ugyan! Csak nem azt akarod mondani, hogy vagy olyan fürge, mit Péter... hogy neked olyan semmiség felsurranni az emeletre... a te súlycsoportodban... hiszen jóval Péter után jöttél.

ERZSÉBET: (Mint egy fúria) Mert vártam odakint egy kicsit... hogy biztosra menjek, mikor becsengetek...

VERA: In flagranti? Ez volt a vágyad? Micsoda perverzitás!

ERZSÉBET: (Mint fent) És ezt épp te mondod? Hol az egyikünk férjét csíped fel, hol a másikat! Van neked egyáltalán fogalmad a barátságról?

VERA: (Egyre jobban beleloalja magát ő is) Bálint nem a te férjed, hanem kizárólag a Zsuzsáé. Jobb lenne, ha esetleg inkább bővebben kifejtened, hogy értetted az előbb, hogy Viktor „megcsal minket”...

ERZSÉBET: (Bosszúsan) Sehogyan. Te is nagyon jól tudod, hogy sehogyan. Mindenkiel megeshet, hogy botlik a nyelve...

VERA: (Gúnyosan) Meg a lába... felfelé a lépcsőn... nem köpted ki a tüdődet, míg ideértél, husika?

ERZSÉBET: (Nekiugrik Verának) Na, most már aztán elég legyen! Te kis ribanc! Mit képzelsz magadról? (Civakodnak, hajba kapnak, tépni kezdik egymást)

VERA: (Dühösen verekszik ő is) Vén tehén! Előbb néznél a tükörbe, mielőtt fel akarnál csípni egy hapsit! Teeeee... (Ütik-vágják egymást)

Péter lefogja Erzsébetet, Bálint pedig Verát. A nők dühödten kalimpálnak egymás felé még így is.

PÉTER: (Lefogva tartja a feleségét. Dulakodnak) Bözsi! Hagyd már abba! Mit kell neked folyton dühöngeni? Nem volt még elég?

ERZSÉBET: (Dühösen kalimpál) Szajha! Ócska kis szajha!

VERA: (Ugyanúgy) Vén kurva! Trampli!

BÁLINT: (Könnyűszerrel lefogja Verát) Na, de gyerekek! Ekkora murit csapni ebből az ügyből... Ne bomoljatok már!

VERA: (Kiabál) Eressz! Kitépem a haját!

BÁLINT: (Dulakodva) Hát épp azért nem! Naaa, gyerekek, hagyjátok már abba, meghallják a szomszédok...

ERZSÉBET: (Belefárad a kiabálásba. Péter leteszi) Na és? Itt van mindenkinek a férje. Ugyan mit szólhatnának hozzá? Ruháját lesimítja)

PÉTER: (A biztonság kedvéért még közel áll a feleségéhez, hogy lefoghassa, ha kell) Micsoda cinizmus... És ki hinné el nekünk, hogy békés, baráti összejövetelen vagyunk, ha egyszer így üvöltöztök?

BÁLINT: (Ő is leteszi Verát. Vera lesimítja a ruháját, majd a frizuráját igazgatja) Bárki elhinné, ha most mondjuk inkább mindnyájan letelepednénk és szépen megbeszelnénk mindent.

PÉTER: (Rámered a barátjára) Mindent?!

BÁLINT: (Lezserül) Na, jó. Megközelítőleg mindent.

ERZSÉBET: (Letelepszik) Csupa fül vagyok. Én eredetileg is azért jöttem ide.

VERA: Na, ne mondd!

BÁLINT: (Előreengedi Verát, aki még fújtatva leül, jó messzire Erzsébettől) Parancsolj...

PÉTER: (Ő is leül, kissé távolabb Erzsébettől) Hát akkor én is csatlakozom az előttem szülőhöz. (Szétnéz a társaságon)

ERZSÉBET: (Közönséges stílusban, Viktorhoz) Na, mit ácsorogsz ott, aranyom? Gyere szépen anyucihoz... (Gúnyos mozdulatot tesz Vera felé)

VIKTOR: (Iszonyú zavarban ácsorgott eddig az ajtó előtt. Tétova mozdulatot tesz Vera felé, majd hátralép, hogy becsukja az ajtót) Én inkább... (Elhallgat. Szorongva áll.)

ERZSÉBET: (Közönségesen) Na, nehogy elrejtse előlünk ezt a sugárzó szépséget... (Beüvölt) Zsuzsa! Gyere csak ki! (Viktor zavart mozdulatára) Mit fészengsz ott az ajtóban, Viki? Elvégre magunk közt vagyunk...

BÁLINT: (Alamuszin, laposan)... és már úgy élünk, mint egy nagy család... (Vigyorogni kezd. Péter dühös pillantást vet rá.)

ZSUZSA: (Megjelenik az ajtóban, kócosan és ziláltan. Nagy zavarban van. Igazgatni kezdi a külsejét) Gyerekek, én... (Zavartan pislog)

VERA: (Végigméri Zsuzsát, majd Viktort) De jó ízlésed van...(Felkacag)

ZSUZSA: (Begurul) Neked is... (Farkasszemet néz Verával) Egyébként sziasztok. (A többiek halkán üdvözlik)

BÁLINT: (Ironikus meghajlással) Isten hozott, kedves feleségem! (Hasonló mozdulattal utat mutat Zsuzsának) Csak gyertek, üljetek a díszpáholynak! Kezdődhet az előadás! (Zsuzsa és Viktor lassan előrejönnek, leülnek a kanapéra, egymástól kissé azért elhúzódva. Szótlanul üldögélnek)

VERA: (Gúnyosan, Viktorhoz) Ki hitte volna, hogy az én drága jó Viktorom titokban a tehenekért rajong...

VIKTOR: (Elhárítólag) Vera, kérlek, ne...

VERA: (Dühösen) Te csak ne véd!

VIKTOR: (Kínosan érzi magát) Kérlek, ne ilyen közönségesen...

VERA: (Mint fent) Ahogy a helyzet diktálja... (Körülnéz) Mit lehet szólni egy ilyen szituációban?

ERZSÉBET: (Megvetően) Például azt, hogy akinek takargatnivalója van, az jobb, ha hallgat.

VERA: (Dühösen sziszegve) És ezt épp te mondod?

PÉTER: (Erzsébethez) Ne kezdjétek már megint!

ERZSÉBET: (Mérgében a férjének ugrik) Te csak ne védj ezt a kis cafkát! Mit képzelsz magáról? (Végigméri Pétert) Vagy te is...?

PÉTER: (Zavarba jön, mint akinek az elevenére tapintottak) Ugyan, miket beszélsz, Bözsi...

VERA: (Magából kikelve, mindenáron meg akarja bántani Erzsébetet) Csak nem tagadod le? Hiszen tegnap még itt fogadkoztál, hogy így szeretsz, meg úgy szeretsz...

ERZSÉBET: (Mint egy fúria) Igaz ez, apukám? Szerelmes vagy ebbe a piszkafába?

VERA: (Kapkod a levegő után) Nahát! Ez most már aztán...

PÉTER: (Zavartan) Hagyjátok már abba! Veletek nem lehet beszélgetni. Akkora zaj van itt, mint egy baromfiudvarban.

ERZSÉBET: (Mint fent) Te csak ne beszélj mellé! Igaz vagy nem, amit ez a kis... mondott? (Végigméri Verát)

PÉTER: (Csendesesen) Igaz. De miután ma idejöttem, be kellett látnom, hogy... (Félbehagyja a mondatot)

ERZSÉBET: (Diadalmasan) Mit láttál be? (Gonosz mosollyal nézi Verát).

PÉTER: (Mint fent) Hogy az ügy már nem aktuális...

ERZSÉBET: (Mint fent) Azt mindjárt sejtettem. Aki veled szobázik, az mással is szokott.

PÉTER: (Rezignáltan) Nem úgy értettem. Vera tényleg szeretett engem... (Erzsébet felkacag)... de én nem törődtem eleget vele.

ERZSÉBET: (Felcsattan) Miért? Mit kellett volna tenned? Beköltöztetni mihozzánk? Nem elég, hogy az Ági helyébe már beült, akkor még az enyémbé is? Volna esze... a készbe, a mi **vagyonunkba!** Na, abból nem eszel, aranyom!

PÉTER: Ne légy közönséges, Bözsi! Ki beszél itt vagyoni ügyekről?

ERZSÉBET: (Mérgesen kiabál) Én! Tudom én, hogy tőled is csak azt akarta! Előbb kiforgatná Viktort, aztán kerülnél sorra te!

VERA: (Vérig sértve) Mintha én olyan szegény lennék... Nem gondolod, hogy a magam lábán is megálllok? Én nem abból merítem a dicsőséget, amiből te, hogy Kelemenné... doktorné... főorvosné vagy! Mondd, magadban véve mi a fene vagy te? Ócska kis senki! Ezért ragaszkodsz foggal-körömmel Péteredhez meg a vagyonodhoz! (Engem nem Viktor után jegyeznek a városban, hanem a saját jó üzletasszonyi képességeim miatt! (Büszkén kihúzza magát)

ERZSÉBET: (Dühöngve) Meg a ledérséged után! Összefekszel bárkivel, akivel érdemes!

VERA: (Sértett büszkeséggel) Anyagi ügyek letárgyalva. Légy szíves, ne szólj hozzám ezentúl! (Elfordul Erzsébettől. Igyekszik a hátát mutatni felé.)

ERZSÉBET: (Gúnyosan) Ezer örömmel! Ne gondold, hogy én élveztem a társalgást! (Mérgében a férje ellen fordul) Szóval te meg kockára titted volna a családod biztonságát és békéjét ezért a... (Megvető pillantást vet Vera felé)... ezért a lotyóért!

PÉTER: (Leverten. Teljesen belefáradt már a csetepatéba) Családi békéről beszélni nálunk... ez már azért mégis túlzás. Olyat nem lehet kockáztatni, ami nincsen... De ha már itt tartunk és úgy félted azt a nagy semmit... akkor te hogyan magyarázod a saját kis afféodat?

ERZSÉBET: (Megjátszott fölényel) A jelek szerint csak visszakaptad. (Szemtelenül néz a férjére)

VERA: (Felcsattan) Szóval ez is igaz. És még te tartasz itt hegyi beszédet erkölcsről meg családi békéről!

ERZSÉBET: (Mint fent) Azt mondtad, ne szóljak hozzád, úgyhogy erre most nem reagálok. (Megvetően elnéz Vera mellett)

VERA: (Dühösen) Mert nem is tudnál rá mit mondani... Kilóg a lóláb... (Ő is keresztülnéz Erzsébeten)

ZSUZSA: (Most kezd eszmélni. Megrökönyödve, Viktorhoz) Szóval te... Bözsivel is...?! (Viktor összetörten ül)

VERA: (Gúnyosan) Na igen... Viktor, aki látszólag kettőig se tud számolni, most avanszált a társaság Casanovájává... és ha ez így megy tovább, a két pufi megvív érte... (Hetykén, Erzsébet felé) Nem akartok egy kis iszapbirkózást rendezni? (Erzsébet elfordítja a fejét, nem szól)

ZSUZSA: (Méregbe gurul) Azért, mert ma te érteztél elsőnek és már túl vagy mindenem, még nicsen okod arra, hogy a többieket lepocskondiázd! Mintha te is valaki másnak a férjével jöttél volna ide...!

VERA: (Mint fent) Akárcsak te, angyalom!

BÁLINT: (Eddig hanyag tartással ült. Kissé cinikusan) Még mielőtt újabb harciaskodásba fognátok, jó lenne tisztázni, ki mit akar.

ZSUZSA: (Megütközve) Hogy-hogy mit akarunk?!

BÁLINT: (Közömbös fölényel) Menni vagy maradni? Dönteni, vagy prédikálni? Válni vagy visszafeküdni a jó kényelmes pocsolóba dagonyázni?

ZSUZSA: (Felháborodik) De kiélezed a kérdést, apukám! Ilyen jó délutánod volt, hogy egyből meg akarsz pattanni?

BÁLINT: Kérdésre nem illik kérdéssel válaszolni.

ZSUZSA: Nos, hát ami engem illet... (Elbizonytalanodik, körülnéz)... nekem fogalmam sincs... Én úgy összezavarodtam... (Elkeseredetten néz maga elé)

VERA: (Gúnyosan) Ez mindjárt sejthető volt...

ZSUZSA: (Felcsattan) Miért? Te talán tudod, mit akarsz? Az egész helyzet olyan kínos, olyan zsenáns...

VERA: (Fölényesen) Én annyit tudok, hogy ma este üzleti vacsorán veszek részt. Haza akarok menni átöltözni.

ERZSÉBET: (Megvetően végigméri Verát) Hát az rád is fog férni... Egyébként a válaszod kitérő volt.

VERA: (Epésen) Nocsak! Mégis szóra méltatsz? Ami az én külsőmet illeti, előbb inkább fáradj te a tükörhöz!

BÁLINT: (Elejét akarja venni az újabb összecsapásnak) Gyerekek, ez most nem szépségverseny. Ne ezen vitatkozzatok!

ERZSÉBET: (Durván) Hanem mi a fenén? A vagyonmegosztáson? Abból úgyse esztek!

VERA: (Megvetően) Na, tessék. Bözsi a megcsalását is csak a pénztárcáján keresztül fogja fel. (Dühösen ellene fordul) Arra még sose gondoltál, milyen szánalmas vagy? Egy zabálógép, aki az egész világot is magába tömné, csakhogymásnak ne jusson semmi!

ERZSÉBET: (Dölyfösen) Nem, majd leülök dekázni, osztozkodni... (Felnevet)

VERA: (Felcsattan) Ugye, megmondtam? Olyan vagy, mint Hitler! (Maró gúnnnyal, széles mozdulattal) Alles, alles, über alles...

ERZSÉBET: (Gúnyos mosollyal végigméri Verát) Lehet, hogy én olyan vagyok, de te... te milyen vagy? Megjátszod magad, holott ebben a... (Körülmutat)... a kuplerájban van a helyed... (Farkasszemet néznek)

VERA: (Ugyanúgy) Ne felejtse el, hogy te is ennek a kuplerájnak a kellős közepén üldögélsz!

ERZSÉBET: (Mint fent) Azt vettem észre... De én azért jöttem, hogy....

VERA: (Közbeváág) Ne is folytasd! Tudjuk, hogy ide is csupán azért jöttél, hogy mindenki tudtára add: te ugyan nem osztozol. De akkor hogy képezed... Viktorral? Én tegyek úgy, mint aki semmit nem lát, semmivel nem törődik, te viszont elhalászod előlem még a férjemet is... Ez a te vagyoni felfogásod? Szép kis filozófia... akár a mesebeli kisgömböc... Na és hogy most már őt is kipipáltad, ki következik? Viktor főnöke? A polgármester? A miniszterelnök? (Maró gúnnnyal) És ők is vagyonostul?!

ERZSÉBET: (Pattogva) De hiszen saját magadról beszélsz. Előbb beültél a jómódba Viktor oldalán, utána rászállsz erre a hülye balekra... (Péterre mutat, majd nagyot legyint)... aztán mellékesen Bálintra... ne mondd, hogy akkor is számításba jöhettek volna nálad, ha vékonypénzű kis senkik lennének! Ugyan már! Füttyülnél rájuk! De így... mint menő orvosok... az már más! Velük lehet felválni! (Kifulladás)

VERA: (Gúnyolódva) Csak meg ne fulladj a nagy erőlködéstől... Egyébként, ha nő lennél (végigméri), akkor tudnád, hogy a férfiakban az vonzó, ha férfiasak. A férfiasságukat pedig egyáltalán nem a pénztárcájukban hordják... (Huncutul Bálinthoz)... ugye, Bálint? (Gonosz mosollyal néz vissza Erzsébetre)

ERZSÉBET: (Visszavág) Hanem a gatyájukban. Tudom. Szerinted. De arra még nem gondoltál, hogy a férfiaknak is van lelke?

VERA: (Kineveti) Na persze. És azt **veled** kúrálthatják. Gyógyír: bankszámlaszám... forint... fillér... bevétel... kiadás... tartozik... követel... És mondd, neked szabott áraid vannak, vagy mindig épp annyi, amennyi szerencsétlen paliból momentán kipréselhető?

ERZSÉBET: (Fel akar ugrani, de Péter résen van, időben visszanyomja a felségét és ülve tartja) Na, most már aztán elég legyen! Jobb lenne, ha végre valóban hazamennél és kicsipnéd magad, nehogy meglássák, honnan jöttél!

VERA: (Fölényesen) Ha a származásomra értetted, én jól megvagyok vele. A legjobb család se adhat műveltséget, ha egyébként a hajlamaid bunkóra vallanak. Nézd meg például magadat: hiába jössz a

családoddal, a felmenőiddel, ha egy vész helyzetben csak úgy tudsz viselkedni, mint egy halaskofa! Üvöltözöl, verekszel, balhézol... miféle színvonal ez, ha nem a lumpenproletároké?!

ERZSÉBET: (Dulakodva Péterrel Eressz már el! (Péter nem engedi) Prolilányokkal így szokás viselkedni. Csak ezt értik meg. A finom úri modor nincs rájuk hatással.

VERA: (Csendesesen, de szarkasztikusan) Mintha azt mondtad volna, hogy az úr – úr a pokolban is... (kérdőn nézi Erzsébetet) Vagy ez úrinőkre nem vonatkozik? Téged csak a kozmetika varázsol hölgygé?

ZSUZSA: Gyerekek, ti most magánvitát rendeztek arról, ami mindnyájunkat érint. Nem kellene hagyni szóhoz jutni egy kicsit a férfiakat is?

VERA: (Megvonja a vállát) Felőlem. A Bözsi szövegénél mindenesetre értelmesebb, amit ők mondhatnak...

ERZSÉBET: (Gyűlölködve) Na meg férfiasabb... (Dühösen néznek egymásra Verával)

ZSUZSA: Nos, uraim? Mennek vagy maradnak? Válnak vagy szakítanak a kiskedvessel?

ERZSÉBET: (Rendre utasítja a barátnőjét) Na, azt már nem. Válsról szó se lehet!

VERA: (Gúnyolódva) Különben Bözsi zároltatja a bankszámlát... De hát akkor mit akarsz? Pétert is, meg Viktort is, plusz mindkettőnek a pénzét? Nem gondolod, hogy ehhez én is szólhatok valamit? (Megvetően) És különben se vagy már abban a korban...

PÉTER: Egy életre szóló döntést nem a nyilvánosság előtt szoktak meghozni, hanem külön-külön is megbeszélhetnénk... Ez az agóra nem az én műfajom...

ERZSÉBET: Persze! Hanem külön-külön is hazudsz valamit, aztán itt is, ott is learatod a babért. Na, de ebből nem eszel! Válás nincs, a többi meg süket duma! Különben is mire vársz még? Arra, hogy Vera újra az öledbe üljön?

PÉTER: Bözsi, te tisztára kikészíted az embert. Verának igaza van. Néha úgy viselkedsz, mint egy halaskofa.

VERA: (Felháborodva) Néha?!

ERZSÉBET: (Felpukkad) Mi? Méghogy őt véded?! Velem szemben, a gyermekeid anyjával szemben?!

PÉTER: Csak ezt ne mondtad volna! Hogy jönnek ide – éppen most – a gyerekek?!

VERA: (Szarkasztikusan. Mintha egy reklámszöveget mondana) Két gyönyörű gyermek édesanyja, szobázás közben, baráti társaságban, humánus megoldást keres... Hahaha... (Gúnyosan nevet)

ERZSÉBET: (Pulykaméreggel) Igen, nekem még eszembe szoktak jutni a gyerekeim, akkor is, ha ilyen hülye helyzetbe kerülök! (Hirtelen elsírja magát)

VERA: (Gúnyolja) Á, most jön a klasszikus női fogások legmocskosabbika, a sírással zsarolás! Olcsó kis cirkuszaid vannak, Bözsi...

ERZSÉBET: (Bőgve a Péter vállára borul) Lehet, hogy ócska, de én akkor is szeretem Pétert és a gyerekeimet, és én nem hagynám el őket senkiért... (Hangos, zsaroló sírásba kezd)

PÉTER: (Nyugtatólag) Jól van, jól van. (Átöleli a feleségét)

ZSUZSA: (Kissé hetykén) Na, Vera, ezt a fiút is kipipálhatod, hogy almás...

PÉTER: (Csendesen, de határozottan) Te csak ne akarj dönteni senki helyett!

ERZSÉBET: (Azonnal abbahagyja a sírást. Felcsattan. szembefordul a férjével) Úgy? Te most csak azt akartad, hogy csend legyen, de ha lehiggadtam, ugyanúgy csalsz tovább, és az első adandó alkalommal visszasomfordálsz ehhez a...

PÉTER: Ne kezd újból, Bözsi! És neked, a te könnyeidnek ki hisz? Jól mondta Vera, te csak zsarolni akarsz ezzel. És ha már a könnyeid is hazudnak, a tetteid ugyanúgy. Te is meg fogsz csalni az első adandó alkalommal. Akkor meg mit vagy úgy oda?

ERZSÉBET: (Teljesen lesújtva, zavarba jön) Én nem is... ez az egész nem is igaz... csak rosszindulatú rágalom... (Szipogni kezd)

PÉTER: (Csendesen) Mi a rágalom? Hogy csaltál? Hiszen minden kiderült. Akkor most mit akarsz? Hogy tegyünk úgy, mintha nem is lenne igaz?

VERA: (Éllet ejti a szavakat) Naná! Sőt, hogy avassuk szentté egyenesen, mert ő sírt néhány strófát a családi boldogságról...!

PÉTER: (Mint fent. A feleségéhez) Jó, hát legyen, ahogy akarod. De ha válás nincs, szentté avatás sincs. Ugyanolyan vagy, mint akármelyik barátnőd, és kiabálás meg cirkuszosítás helyett jobb, ha hallgatsz és belenyugszol a változhatatlanba!

ERZSÉBET: (Félig már megtört) Igen, de Vera... olyan ócskán... és közönségesen...

PÉTER: (Mint az előbb) Minden házasságtörés ócska és közönséges. Gyakorlatilag semmi különbség. Legfeljebb az indítéka más. A szereplők, a körülmények, a szobák másak, de mi az egész? Pusztá szex.

VERA: (Rácsodálkozik) Pusztá szex?!

PÉTER: (Mint fent) Igen. Miért? Ha neked szegezné most valaki a kérdést, elhagynád-e Viktort értem vagy Bálintért, tudnál jól dönteni azon melegében?

VERA: (Elbizonytalanodik) Hát nem is tudom... Nem biztos.

PÉTER: Na, látod. Akkor hát mi egyébről van szó, mint hogy mindenki csak szórakozni akart?... Te is...

VERA: (Kislányosan, megszeppenve) De te azt mondtad, hogy szeretsz...

PÉTER: (Patetikusan, de ironizálva) És a szerelmesek szélbe suttogott vallomásai semmivé foszlanak, amint megváltozik a szélirány... Te nem azt mondtad tegnap, hogy szeretsz? És ma ki akadályozhatott volna meg, hogy Bálinttal ide gyere?... ugyanebbe a lakásba...

VERA: De én...

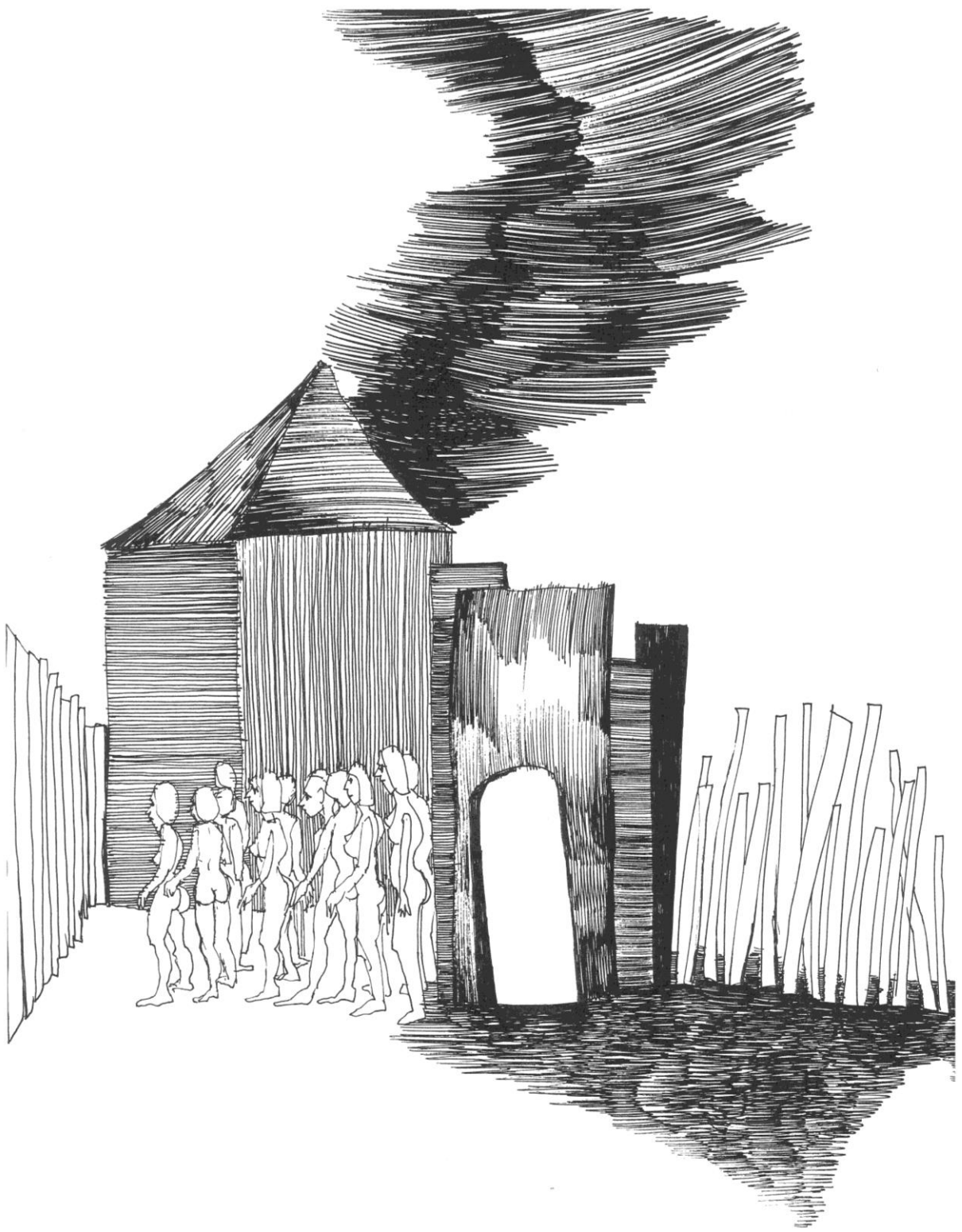
PÉTER: De te se rám gondoltál közben, és te se vetted komolyan a tegnapot, ha a mában ekkora fordulat jöhet...

VERA: (Fejét lehajtva, majdnem suttogva) Nem tudom.

PÉTER: Persze, hogy nem tudod. Egyikünk se tudja.

ZSUZSA: (Elképedve) És akkor most mi van?

PÉTER: Tudjátok mit? Egy rendes ember van közöttünk: Viktor. (A többiek felháborodottan zúgolódni kezdenek) Csak ne olyan hangosan! Viktor legalább szégyellte magát azért, ami vele megtörtént. (A

többiek ismét zúgnak) Igen, csak megtörtént. Én ismerem a barátomat. Meg nem bántana senkit. Csak rátok hagyta, hadd érezzétek jól magatokat.

ERZSÉBET: (Felháborodva) Hát azért nem egészen így volt...

ZSUZSA: (Mint Bözsi) Szerintem se. Ugye, Viktor?

VIKTOR: (Zavartan üldögél) De. Péternek igaza van. Én nem szeretem, ha az emberek elégedetlenek velem. A barátaimat pedig mind szeretem...

ZSUZSA: (Hitetlenkedve) És a barátnőidet is...

VIKTOR: (Nagyon halkán) Igen.

ZSUZSA: (Elképedten) Hát akkor voltaképpen mit is keresünk még itt?

BÁLINT: (Komikus arcot vág) Mindenki a maga igazát. De hát hogy lehetne mindenkinek igaza, mikor senkinek sincs?

ERZSÉBET: (Határozott meggyőződéssel) De. Ellenkezőleg. Végül is mindenkinek igaza van. Én védem a magamét – jogos.

PÉTER: Szórakoztál is – mondjuk, jogos.

ERZSÉBET: De te is ugyanúgy. (Bizonytalanul) Jogos?

BÁLINT: (Komédiázva) Mindent összevetve – igen. Én is jól jártam. (A baráta felé mutat)... igaz, a ti rovásotokra, de... (A feleségére és Viktorra mutat) jogos... (Vigyorog. Meghajol) A nagyságos asszony pedig... (Zsuzsára mutat)

ZSUZSA: Én is jól szórakoztam. (Meghajol) Jogos.

VERA: A jogvitát ezennel lezárom. Mind megérjük a pénzünket... (Viktorra mutat)... kivéve Viktort, aki csak jó... de azért rendes emberek maradtunk, nem?

ERZSÉBET: (Körülnéz. Szedelőzködik) Akkor talán mehetnénk is... Mindent megbeszéltünk...

PÉTER: De hogy senki ne távozzon keserű szájjal, talán csaphatnánk egy kis murit... mondjuk, ma este...

VERA: (Ő is készülődik) Ma este nekem nem jó.

PÉTER: Akkor legyen holnap. Holnap a szokott időben nálunk. Bözsi főz egy engesztelő vacsorát... mi meg jól elbeszélgetünk. Jó? (A többiek bólintanak, kifelé indulnak, csak Viktor ül összetörten, szótlanul. A férfiak karjukat nyújtják a feleségüknek. Vera odalép Viktorhoz)

VERA: (Lehajol, magához vonja Viktor fejét) Gyere már, sietnem kell. (Viktor engedelmesen követi Verát, miközben lemegy a

FÜGGÖNY

A MAFFIA

Szereplők:

ALTRETTANTO, maffiavezér

BRUNO, a fia

GIORDANO, az unokája

CASERTA, fegyverkereskedő

BALDASSARE, olívakereskedő

BASTARDI, árvaház-tulajdonos, „gyermekkereskedő”

LASCIVI, bordélyház-tulajdonos

TRATTAMANTI, Alfredo, kábítószer-kereskedő

ZOPPOGOBBO, öreg gyümölcskereskedő

FRANCESCO AMATI, consigliere, Altrettanto tanácsadója

MARISA, Bruno titkárnője

KALASNYIKOV, orosz maffiavezér

MOLOTOV, a helyettese

CSESZNYENKO, Kalasnyikov szárnysegédje, tolmács

MARINKA, Kalasnyikov lánya

BORGHESI, amerikai maffiózó

RICCHI, angliai üzletember

SERGIO, Trattamanti fia

BELLINA, Giordano barátnője, énekesnő

BEPPE LOMBARDI, amerikai olasz, az ottani maffiafőnök unokája

GINEPRA, újságszerkesztő

TONIO, őr

GINO, másik őr

BERNARDI, orvos

TESTŐRÖK, MAFFIÓZÓK

ELSŐ FELVONÁS

Színhely: Szicília. A maffiavezér háza. Fényűzően berendezett villa, ám túlradó, harsogó déli színekkel, melyek valahogyan keleties, mór hangulatot idéznek. A falakon festmények, néhányuk csatajeleneteket ábrázol, mások állatok egymással való viadalát, vadászatot. Virágcsendéletek. Kevés porcelán, sok nemesfémedény, főként amfora formájúak. Élénk virágmintás bútorok és drapériák, Nagy ablakok, zsalugáterekkel. Egy nagyobb ajtó hátul a teraszhoz vezet. Mögötte vakító napsütésben a villa buján virágzó kertje, távolabb hófehér, magas falak, melyek a ház erődítmény jellegét hangsúlyozzák. A teraszon és a kertben a főnök testőrei le- s fel járkálnak. Szigorú rend. Fegyelmezetten, olajozottan megy minden.

A villa tanácstermében vagyunk. A maffiafőnök, Altrettanto éppen gyűlést hívott össze. A maffiózók már együtt vannak, amikor felmegy a függöny. Ülnek vagy állnak, beszélgetnek, kedélyeskednek, hogy zavarukat leplezzék. A szobában több gorilla figyel a jelenlevőket. Altrettanto még nincs ott.

ELSŐ JELENET

CASERTA: (alacsony, köpcös, kopaszodó, fekete, „sűrű” déli típus. Karvalyorra van, s mikor beszéd közben fel-felhevül, gyakran elvörösödik. Fegyverkereskedő család feje. Világos öltönyt visel és vastag karláncot, nehéz arany ékszereket. A mellette álló Baldassaréhoz) Hallom, gondjaid voltak az olívaszállítással.

BALDASSARE: (Alacsony, vékony, Nápoly környéki típus. Fényes, fekete haját, vékony bajuszkát visel. Rendkívül energikus, vehemens természetű. Fellépése tekintélyt parancsol. Főlényesen válaszol) Már csak voltak, kedves Caserta, voltak... (Ravaszkásan elmosolyodik)

CASERTA: (Fürkészve végigméri Baldassarét) Sose voltál túl beszédes üzleti ügyekben, de a dolgotat érted. Benissimo.* A locsogás az asszonyok dolga. A férfi azonnal cselekszik. Hogy vannak az unokáid?

BALDASSARE: (Büszke mosollyal) Remekül, köszönöm.

CASERTA: A Kis Cesarino már iskolás, ugye?

BALDASSARE: (mint fent) Bizony, bizony, cseperedik a kis ember.

CASERTA: Rejtélyesen mosolyogva) És a kis Graziella milyen bájos teremtés...

BALDASSARE: (Hirtelen gyanús lesz neki a túlzott figyelmesség, de egy pillanat alatt úrrá lesz magán, és mosolyogva válaszol) Hét lakat alatt őrizzük. A szemem fénye az a drága gyermek.

CASERTA: (Kissé leereszkedően vállon veregeti) Nagyon helyes. Az ördög nem alszik. Ugye, kedves Bastardi? (A kissé távolabb álló és beszélgető, magas, nagydarab férfit szólítja meg)

BASTARDI: (Árvaház-tulajdonos, hírhedt „lelenckereskedő”. Széles, durva vonásai vannak. Vastag krumpliorr, húsos, élveteg, tunya kezek) No, igen, igen. Főleg a mai világban... (Sokatmondóan gesztikulál. Órazsebéből vastag láncon függő aranyórát vesz elő, és kedvtelve nézegeti) Mindjárt itt a Padrone. (Tiszteletteljes arcot vág. A gorillák szigorúan nézik)

*Nagyon jól van.

Az előtérbe sétál Lascivi és Trattamanti. Az előbbinek bordélyházai vannak, az utóbbi kábítószer-kereskedő.

LASCIVI: (Magas, szőke, észak-olasz típus. Tömött digóbajuszt visel. Öltözködése kissé puhány emberre vall. Feltűnően hivalkodó nyakkendő van rajta. Az egyik öregúrra mutat, nem túl feltűnően, aki csendben magába roskadtan ül.) Kissé öregszik már ez a Zoppogobbo, nem gondolod?

TRATTAMANTI: (Felvillan a szeme, kap az ötleten. Vigyorogva) A fiai nem nagyon igyekeznek felváltani az öreget az üzletben. Pedig ráférne egy kis pihenés...

Ezenközben belépett Altrettanto. Hallotta az utolsó mondatot, de nem tudja, kire értette Trattamanti. Vad szemvillanással nyugtázza a megjegyzést. Trattamanti elsápad. Tudja, hogy halálos veszélyben van. Mindenki feláll. Tiszteletteljes csend támad.

ALTRETTANTO: (Közepes termetű, ősz hajú öregúr. Kissé imbolyogva jár. Arcán többnyire komor, megvető kifejezés. A tárgyalóasztalhoz megy. Járása fáradt, beteges. Az asztal mögött megáll. Egy kézmozdulattal odainvitálja a többieket. Egy pillanat alatt ott terem mindenki. Altrettanto leül, utána a többiek is.) Nos, uraim, őszinte barátsággal köszöntöm mindnyájukat. Amint látom (körülnéz), teljes létszámban megjelentek. Helyes. (Elgondolkodik, majd komoran összevonja a szemöldökét) Mai összejövetelünk célja, illetve témája az ifjúság helytelen viselkedése. (Elképedt csend támad, de püssenni nem mer senki.) Talán tudnak is valamit róla... Szóval az a pimasz Lombardi New Yorkból közölte, hogy nyugalomba vonulásom esetén, ami szerinte aktuálissá vált, szívesen átvinné az irányítást a hazai érdekeltségeink fölött is.

Felháborodott zúgás támad, az indulatkitöréseket heves gesztikuláció kíséri. Altrettanto unokája, egy piperkőc, huszonéves fiatalember halkán füttyent. Minden szem felé fordul.

GIORDANO: (Észbe kap, és tettét korrigálandó, hosszas magyarázkodásba fog) Ekkora pimaszságot! Még hogy a Nagyapa adjon át nekik mindent... Könnyű soruk is lenne... Mi pedig húzzuk be a farkunkat, és szó nélkül túrjuk, ugye?

BRUNO: (Oldalba löki. Rendreutasítólag) Hallgass már el! Nem te vagy a rangidős. (Giordano lekushad)

ALTRETTANTO: (Szigorú pillantással Giordano felé) Mint mondtam, az ifjúság... Előbb locsog, semmint hogy gondolkodna... (Körülnéz) Mintha onnan ellenőrizhető volna mindez... (Gúnyosan elmosolyodik, vészjósló kifejezés jelenik meg az arcán) S mintha Altrettantónak már nem lenne semmi hatalma! (A mondat végét már ordítva mondja) Mi a válaszuk erre, urak? (Dühösen, fűrkészve nézi az arcokat.)

Anarchikus kiabálás támad. Szinte nem is tudni, melyik mondatot ki mondja, olyan egyszerre és összegubancolódva röpködnek a levegőben.

CASERTA: Halál a disznóra!

BASTARDI: Vendetta! Vendetta!

TRATTAMANTI: Madonna mia, micsoda arcátlanság!

BALDASSARE: Szemtelenség, mi nem szolgálunk holmi americanóknak!

LASCIVI: Úgy van! Szálljanak partra Afrikában! Ez a mi őseink földje! Itáliát nem hagyjuk!

GIORDANO: Kapják be... (Észbe kap)... a saját rágógumijukat!

ZOPPOGOBBO: (Most is magába roskadtn ül. Maga elé motyogja.) Micsoda idők... Istenem, micsoda idők... (A fejét csóválja)

BRUNO: Itália nem hódol be! Éljen a mi őseink szent földje! (Felpattan. Elkezd énekelni az olasz himnuszt. A többiek is ugyanúgy. Nagy, hazafias jelenetbe torkollik a kezdeti ordítózás. Végül sírva egymás nyakába borulnak, meghatottan érzelegve ölelgetik egymást. Kézszorítások, elérzékenyült hüppögések.)

ALTRETTANTO: (Az előbb ő is állt. Most hátrébb tolja a székét) Uraim! Ugye, mindnyájan tudják a válaszat? (Hirtelen csend támad.) Gondolom, az nem is kérdéses, hogy támogatnak-e. (Helyeslő zúgás, majd Altrettanto egy szemvillanására ismét csend lesz.) Hamarosan mindenkit értesíteni fogok. Haditervünk okos lesz és hatásos. (Gőgösen körülnéz) Egyszer- s mindenkorra véget kell vetni az effajta próbálkozásoknak! És most munkára fel!... Uraim... (Egy kézmozdulattal elbocsátja őket. Mindnyájan sietősen távoznak. Altrettanto szigorú, gonosz pillantással követi Trattamantit. A terem pillanatok alatt kiürül. Altrettanto, fia és unokája maradnak, meg a consigliere és a gorillák. Altrettanto fáradtan egy karosszékhez megy. Kimerült, de még mindig indulatos. Leül, tagjait fáradtan leengedi.) Ez a Trattamanti is elszentelenedett.

BRUNO: (Elképedten) Miért?

ALTRETTANTO: Félhangos megjegyzést tett a koromra és az egészségemre.

BRUNO: Az nem létezik. Szeret téged. A legnagyobb tisztelőid között van.

ALTRETTANTO: (Öreges hisztizéssel) De igen! Hallottam, mikor bejöttem! Azt mondta, hogy rámférne már egy kis pihenés! (Reszket a keze az idegességtől)

GIORDANO: (Vigyorogva, pökhendin) Azt nem is rád mondta, hanem Zoppogobbóra. Én hallottam. Ott álltam mellettük.

ALTRETTANTO: (Meg se hallgatja. Sipító hangon) Mit? Még te is? Nem szégyellsz feleselni nagyapáddal? (Kapkodja a levegő. Egyik kezével a szék párnázott karjába kapaszkodik, a másikkal a szívéhez kapkod.)

BRUNO: (Nyugtatja) Ugyan, Apa, ne izgasd fel magadat! Inkább kérdezd meg a fiúkat! (A gorillák felé mutat, majd hozzájuk szól.) Igaz, amit a fiam mond? (Amazok bólintanak) Na, látod... Nyugodj meg, kérlek!

ALTRETTANTO: (Tovább hisztizik) Lázadók! Összeesküvők! Ti is azt akarjátok, amit az a szemtelen Lombardi! Tudom én! Már is a helyembe akarsz lépni! Pedig csak egy taknyos kölyök vagy hozzám képest!

BRUNO: (Röstelli apja hangnemét a gorillák előtt. Tovább nyugtatja) Dehogya akarok ilyesmit, Apa! De ha már senkiben nem bízol, majd megnézed videóról, jó? (Egy szempillantással utasítást küld az egyik őrnek, hogy kerítse elő a videó felvételt. Amaz már is ugrik.)

ALTRETTANTO. (Kicsit megkönnyebbül, de nem hagyja rögtön abba) Videó?! Hülyegyerekeknek való játék... (Az egyik őrhöz) Hozz egy kis ánizslikórt, fiam! (Az őr azonnal a bárhoz siet)

GIORDANO: (Kisség kihívóan) Nagytata, te tényleg öregszel...

ALTRETTANTO: (Felcsattan) Mi? Miket beszélsz, te szemtelen taknyos kölyök?!

GIORDANO: (Pimaszul folytatja) Hát lefelől is feledékeny vagy és figyelmetlen.

ALTRETTANTO: (Dühösen zihál) Fogd be a szád!

GIORDANO: (Ugyanúgy, tovább) Félrehallasz egy megjegyzést, mint a Trattamantié... Ki se adod az utasítást a consigliérének, hogy melyik Trattamanti fiút akarod kinyíratni...

ALTRETTANTO: (Felháborodottan) De hiszen itt maradtunk tanácskozni...

GIORDANO: (Flegmán) Na, igen, most, hogy *én* szóltam, eszedbe jutott. De ha nem mondom... (Lemondóan legyint)

BRUNO: (Idegesen) Fiam! Több tiszteletet a nagyapáddal szemben!

GIORDANO: (Meg se halja) És különben is... már te is ezt a szar lötytyöt iszod, mint Loyola atya.

A testőr ekkor ér oda a tálcával Altrettantóhoz). Az öreg dühösen kiüti a kezéből az egészet. Az üveg, a pohár, minden ripityára törik. A gorilla rémülten, megdermedve áll.

ALTRETTANTO: (Az őrhöz) Mit ácsorogsz itt? Azonnal szedd össze, és... (Hirtelen abbahagyja)... hozzál egy másikat! (Kihívóan néz az unokájára) Ugyanilyet! (Az őr sietve végrehatja az utasítást, majd kimegy.)

GIORDANO: (A fejét csóválja) Na, látod... összevissza kapkodsz... Megiszom – nem iszom... ide lépek – oda lépek... Gondolod, hogy ezt az ellenfeleid nem veszik észre? Egy rossz mozdulatod, és mindannyiunknak vége...

ALTRETTANTO: (Gúnyosan) Mit tudsz te az életről, taknyos...?

GIORDANO: (Büszkén) A legfontosabbat. Hogy lépéselőnyben kell lenni másokkal szemben, nem fordítva... (Szeretetteljes nézéssel) Nagyapa... neked tényleg vissza kellene vonulnod...

ALTRETTANTO: (Hápgog) Hát ez... hát még ilyen szemtelenséget! Csak nem képzeled, hogy apádra bízom az egész üzletet?!

GIORDANO: (Merészen szembenéz vele) Csak nem képzeled, hogy továbbviheted... az egészet... így...?

ALTRETTANTO: (Magán kívül van) Nahát... ez a taknyos még tán rögtön az én helyembe akar lépni!

GIORDANO: (Rendületlenül) Éppenséggel meg is tehetném... ha feleségül venném azt a kis Lombardi-lányt. (Farkasszemtelően néz az öreggel. A többiek dermedt csendben figyelik a jelenetet.)

ALTRETTANTO: (Üvölt) Megbolondultál?! A legnagyobb ellenségem unokáját?!... Hát... ezek a mai fiatalok...!

GIORDANO: (Pimaszul) Miért? Tudod, milyen jó feneke van?

ALTRETTANTO: (Felbőszülten) Jó?! Tizenhat éves és már tehen! A kis amerikai korcs! Nekem ugyan nem hozol a házhoz kis rágógumis cafkákat!

GIORDANO? (Vigyorogva) Nem értesz te már a nőkhöz, Nagyapa. Különben se hoznám ide... Én mennék át lakni, és mire észbe kapnának, már én irányítanám a kinti boltot is.

ALTRETTANTO: (Tombol) Na, nézd csak a kis buzit! Nem elég, hogy úgy öltözöl, mint egy homokos, még marhaságokat is beszélsz, és nem vagy képes tiszteletben tartani a nagyapádat! (Az örökhöz Zárjátok a picébe! (Amazok lefogják Giordanót, s míg az dulakodik velük, kicipelik.)

GIORDANO: (Idegesen kiabál) Nagytata, te szenilis vagy! Nem látod, hogy ez a család érdeke? (Kiviszik.)

BRUNO: (Aggódva, de félénken) Papa, ne haragudj, de a gyerek még fiatal, és igen hevesvérű.

ALTRETTANTO: (Mérgesen kiabál) Csak ne véd! Inkább tanítottad volna meg viselkedni! Ezt kell megérni öregségemre, hogy mások előtt így beszéljen velem!

BRUNO: (Békítőleg) Papa, a gyerek modora nyers, de van valami igazság abban, amit mond.

ALTRETTANTO: (Felháborodik) Igazság?! Hogy szenilis vagyok?!

BRUNO: (Mint fent) Nem úgy értettem, Papa. Hanem hogy egy totális háború helyett, ami most ránk vár, inkább egy házasság. Gondolod, ha te most lekapcsolatod a kis Beppét... vagy nem órá gondoltál?... (Az öreg bólint), akkor ők nem éppen Giordanóra fognak vadászni?

ALTRETTANTO: (Komoran, csökönyösen) Vannak testőreink.

BRUNO: (Idegesen) De ezek ellen egy egész hadsereg kell.

ALTRETTANTO: (Konokul) Hadseregünk is van.

BRUNO: (Aggódva) De, Apa... ez azt jelenti, hogy a családnak legalább a fele rámegy...

ALTRETTANTO: (Mint fent) Megmarad a másik fele, és majd leszámol velük.

BRUNO: (Fiúi félszeggel) Apa... te nem sajnálsz bennünket?... Giordanóért nem aggódsz?

ALTRETTANTO: (Felcsattan) Minek nézel te engem? Vénasszonynak? Ha már egyszer gyáva vagy, legalább ne mutasd ki... (Az örök felé int a szemével)... mások előtt... teee, anyámasszony katonája... (Az előbb pórul járt testőrhöz) Na, mi az, fiam, mit szerencsétlenkedsz? Nem kapok már inni? (Amaz már régóta ácsorog az újabb tálcával. Most sietősen odamegy. Tölt az öregnek, megkínálja, majd a tálcát az asztalra teszi. Altrettanto iszik. Síri csend támad. Altrettanto lassan kortyolgatja az italát, majd az addig csendben várakozó Francescohoz szól.) Nos, kedves Francesco, neked mi a véleményed? Beppe Lombardi... (Sokatmondó pillantást vet a főtanácsosára, mint akik kevésből is értik egymást.) Milyen ellenlépés várható?

FRANCESCO: (Altrettanto közelében, egy fotelban ül. Ötvenes, energikus feketehajú férfi. Egy pillanatra tűnődve néz maga elé, majd hirtelen kapcsol, a szeme felvillan.) Először is Giordanót kell elküldenünk nyaralni. Vannak embereink Rióban, Argentínában is. Egy ilyen út ellen bizonyára nem lenne kifogása. (Brunóhoz fordul) Ugye, Bruno?

BRUNO: (Feszeng, érzékenyen érinti fia félreállítását) Én jobb' szeretném, ha itt maradna a közelünkben. A távolság mindig növeli a hibalehetőségeket és az ismeretlen faktorok számát.

FRANCESCO: (Megfontoltan) Akkor viszont a te házad is állandó veszélybe kerül. Netán te magad is. Vagy – vagy alapon. (Bruno elsápad.)

ALTRETTANTO: (Még mindig haragos az iménti jelenet miatt) Különben is tanulja meg az a pimasz kölyök, hogy nem húzhat ujjat büntetlenül a tulajdon nagyapjával! (Izgatottan hadonászik.)

BRUNO: (Kétségbeesetten védi a fiát) Papa, te most egyszerűen meg akarod büntetni a gyereket... hiúságból... (Elkeseredetten néz)

ALTRETTANTO: (Öreges, sipító hangon) Te csak ne véd! Szép kis büntetés... Rióban koslatni a nők után... Bezzeg az én időmben... mertem volna visszazólni a nagyapámnak... kaptam volna két egyforma pofont, és két hétre bezártak volna a pincébe...

BRUNO: (Idegesen) Ugyan már, Papa... most nem olyan időket élünk. És te különben se ismerted a nagyapádat... Meghalt, mielőtt te megszülettél...

ALTRETTANTO: Igen, tudom! A díszmadár Enrico Lombardi tette! De én nem felejtettem el, mire kötelez a család iránti szeretet! A magam idejében eleget tettem az elvárásoknak.

BRUNO: (Sóhajt) Igen, Papa, a vendetta... Hát ez az... Ennek soha nem lesz vége... Most, hogy olyan hosszú ideig csend volt és békesség... éppen most akarsz egy újabb háborúba fogni...

ALTRETTANTO: (Felcsattan) Te csak ne sóhajtozz, te anyámasszony katonája! Hát mi vagy te? Poéta? vagy buzi?

BRUNO: (Letörten) Neked mindenki buzi, aki nem azt akarja, amit te.

ALTRETTANTO: (Rákiabál) Mert el vagytok puhulva! Veletek nem lehet már úgy beszélni, mint férfiakkal illene! Minden alól ki akarjátok vonni magatokat, ami egy férfinak a kötelessége!

BRUNO: (Egyre gyengülő ellenállással) Miért? A férfinak más kötelessége sincs, mint hogy ölgyilkolja a többieket?

ALTRETTANTO: (Megvetően, mert gyávának tartja a fiát.) Nem mindenkit! A barátainkat mindig megvédelmezzük... minden körülmények között!

BRUNO: (Ironikusan) Mint Trattamantit, ugye?

ALTRETTANTO: (Meggyőződéssel) Trattamanti áruló. A férfiúi kötelességek közé tartozik viszont az is, hogy sok gyereket csináljon. (Szánakozva végigméri a fiát.)

BRUNO: (Méltatlankodva) Most mit akarsz ezzel? Nekem öt van.

ALTRETTANTO: (Mint fent) Fiúkat, édes gyerekeim... akik meg tudják védelmezni a családot, ha kell... De neked csak az egy félresikerült fiad van.

BRUNO: (Sértetten) És most ezt az egyet is áldozzam fel a kedvedért... csak mert te be akarod bizonyítani, hogy neked ál feljebb?

ALTRETTANTO: (Megvetően) Hát ez az, amiért azt mondtam, hogy elpuhultatok. Egy férfi soha nem fél a haláltól. Bátran szembenéz veled, ha kell!

BRUNO: (Gyerekes duzzogással) Jó, akkor miért nem nézel szembe *te* veled?

ALTRETTANTO: (Fölényesen) Mert nem én vagyok az első számú célpont. (Francescóhoz) Nos, kedves fiam, mit tanácsolsz Trattamanti ügyében?

FRANCESCO: (Higgadtan) Hát először is nézzük meg azt a felvételt! De az a csibész nekem is gyanús. Túl magabiztos, mint a „drogások” általában. Meg nem jó, ha a fiatalok nem tisztelik az időseket. Csúnya megjegyzés volt.

ALTRETTANTO. (Diadalmasan) Én is ezt mondom mindig. Jól van, fiam. (Joviálisan megveregeti Francesco vállát.)

BRUNO: (Sértődötten) Úgy látom, én akár el is mehetek. Úgyis ti ketten döntötök.

ALTRETTANTO: (Mint fent) Már el van döntve. Nyugodtan elmehetsz. Francesco majd intézkedik a fiú ügyében. (Giordanóra céloz)

BRUNO: (Keserűen) Meg mindnyájunk ügyében. (Legyint.) Azért ne felejtsetek el értesíteni bennünket is. Legalább tudjuk, merre hány lépés. (Kifelé indul.)

ALTRETTANTO: (Maró gúnnyal) Titeket ugyan érdemes... úgyis mindennek az ellenkezőjét akarjátok csinálni. Mint a szaros gyerekek az iskolában. (Legyint.)

BRUNO: (Szomorúan megfordul) Szia, Apa. Szervusz, Francesco. Ma az irodámban leszek egész nap. (Tétován) Csak azért, ha esetleg akartok valamit... (Amazok nem felelnek. Bruno lassan, botorkálva kimegy.)

Altrettanto és Francesco összehajolnak. Csendesen beszélgetni kezdenek, de szavaikat már nem hallani. A szín elsötétül. Színváltozás.

MÁSODIK JELENET

Bruno irodája. Uralkodó szín a sötétbarna. Nagy, széles bőrfotelek, kanapé, kis asztal az egyik sarokban. A falakon sötét színű faburkolat. Nagy üveglablak előtt terebélyes íróasztal. Feltűnően sok a zöld növény. Dús burjánzásukkal életet adnak a komor színű irodának. Mikor megvilágosodik a színpad, Bruno az íróasztalánál ül. Felbűg a házi telefon. Bruno megnyom egy gombot.

MARISA hangja: (Bruno titkárnője) Uram, Trattamanti úr keresi. Azonnal beszélni szeretne.

BRUNO: (Szórakozott egykedvűséggel) Hogy ki? Vezesse be, kérem. (Rövidesen kinyílik az ajtó. Marisa beengedi Trattamantit.) Köszönöm, Marisa. Elmehet. (Marisa el.)

TRATTAMANTI: Szervusz, Bruno. Ne haragudj, hogy így rád rontok!

BRUNO: (Udvariasan) Szervusz, Alfredo. (Kezet fognak.) Nem tesz semmit. Nyilván megvan rá a jó okod. (Hellyel kínálja) Parancsolj, kérlek.

TRATTAMANTI: (Elterpeszkedik a bőrkánapén. Lezserül, lustán.) Nem is tudom, hol kezdjem.

BRUNO: (Tréfálkozva) A közepén. Hamarosan tárgyalásom lesz.

TRATTAMANTI: (Veszi a lapot) Mi, férfiak, nem sokat teketóriázunk, ha nőről vagy üzletről van szó.

BRUNO: (Mint fent) Nő vagy üzlet?

TRATTAMANTI: (Rejtélyesen) Mind a kettő.

BRUNO: (Ugyanúgy) Nem is tudtam, hogy Lascivivel konkurálsz...

TRATTAMANTI: (Tettetett felháborodással) Na, azért ott nem tartunk. Én meg a kupleráj... Jobb' szeretem a jól hozó, gyors, kis üzleteket. Sok nővel sok baj van.

BRUNO: Hát akkor? Milyen üzlet? Milyen nő?

TRATTAMANTI: Először úgy gondoltam, hogy apádhoz megyek. De újabban...

BRUNO: (Türelmetlenné, idegessé válik, mikor az apjára fordul a szó.) Mi van újabban? Igyekezz, mert kevés az időm.

TRATTAMANTI: Jól van, na. Mit rágsz be egyből? Szóval úgy látom, apád öregszik.

BRUNO: (Ingerült) Mit akarsz az apám korával? Egyikünk se fiatalodik.

TRATTAMANTI: (Óvatosan) Számíthatok a diszkréciódra, Bruno? Attól tartok, hogy Apád tervez valamit ellenem... (Fürkészi Bruno arcát.)

BRUNO: (Felháborodik) Csak nem képzeled, hogy szövetkezem veled az apám ellen?

TRATTAMANTI: (Békítőleg) Most mit vagy úgy oda? Senki nem akar semmit az apád ellen. Csak hát... fölötte már eljárt az idő... Itt lenne az ideje, hogy a helyébe lépj.

BRUNO: (Riadtan körülnéz) Miket beszélsz? Ha a Papa ezt megtudja, engem is bezárat a fiam mellé!

TRATTAMANTI: (Akcióba lendül, látván, hogy elcsípte a gyenge pontját) Bezáratta a fiadat? Miért?

BRUNO: (M megbánja, hogy elszólta magát) Semmi, semmi... csak összeszólalkoztak egy kicsit. Tudod, milyen forrófejűek a fiatalok... Giordano visszafeleselt apámnak.

TRATTAMANTI: (Óvatosan) Mondom én, hogy baj van apáddal. Azért ezt a családon belül nem szabadna... (Tettetett tapintattal) Tudod, ha ez kiszivárog, az erősebb családok rögtön a helyébe akarnak majd lépni. Te szégyenben maradsz, hogy nem tettél semmit, aztán meg már esélyed se lesz, hogy átvedd a helyét.

BRUNO: (Szöveget üt a fejébe a dolog) De hát nem lehet csak úgy... (Tétova mozdulatot tesz.)

TRATTAMANTI: (Tovább tüzezi a másikat) De bizony, kedves Bruno, csak *úgy* lehet. Az öregfiúk szívósak. Azt lesheted, hogy meghaljanak, ágnak dőljenek... (Bruno felháborodott mozdulatára) Ugyan már, drága barátom... A hatalomnál erősebb rokonság, nagyobb barátság nincsen. Minden épeszű ember azt akarja megszerezni. (Bruno dühösen hadonászik) De ha te érzelegni akarsz... már mondtam, mi vár rád. (Fölkel, mint aki menni készül.)

BRUNO: (Egy pillanat alatt lehiggad.) Ül csak le egy percre, Alfredo! Miféle üzletet akartál te ajánlani nekem?

TRATTAMANTI: (Visszaül. Fölényesen) Tudod, Bruno, aki élelmes, az bezsebelheti az egész világpiacot is... (Ravaszksán mosolyog.)

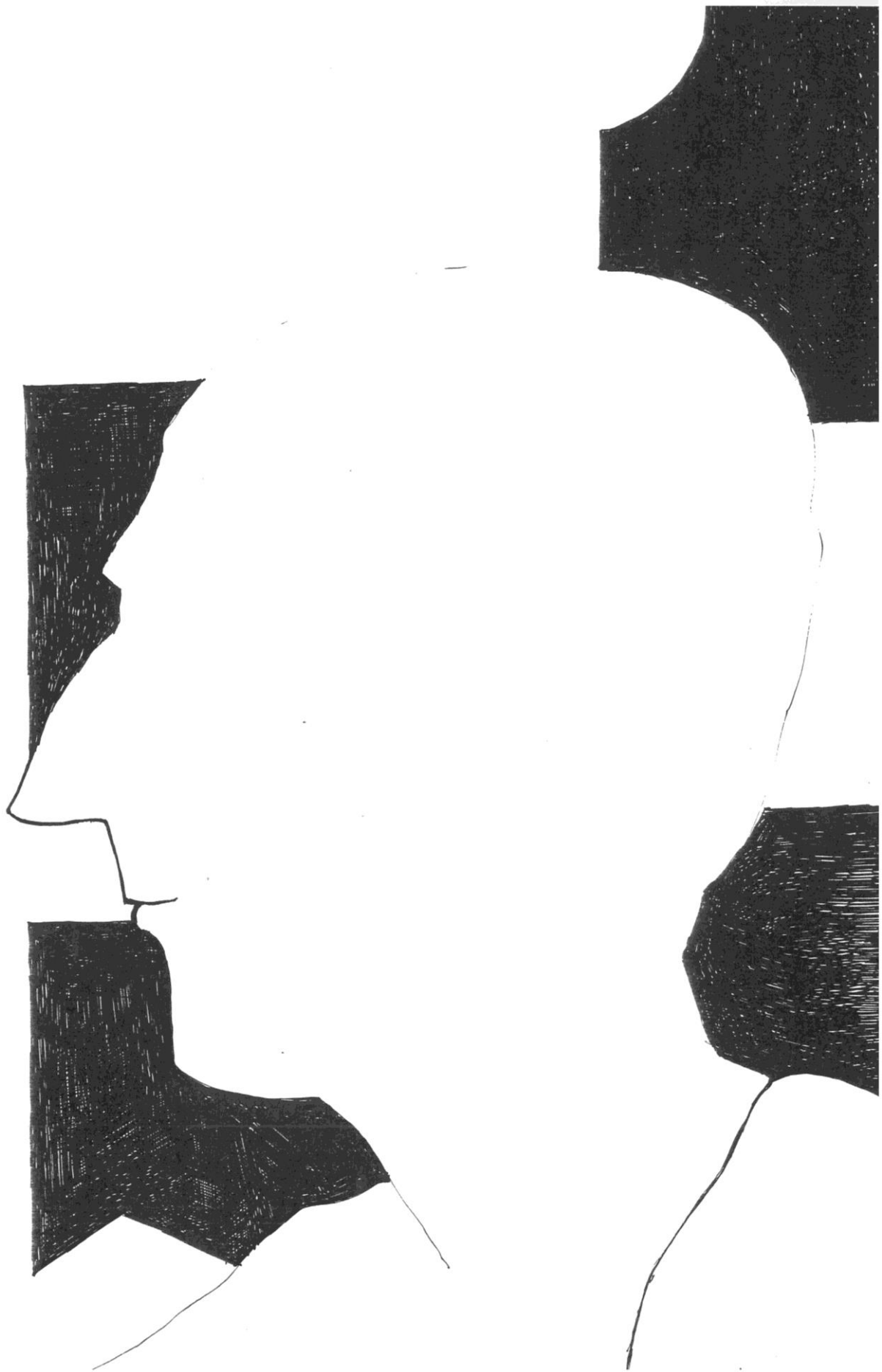
BRUNO: (Kezd derengeni előtte az ügy.) No, azért az egészet nem...

TRATTAMANTI: (Mint fent) Hát... vannak még szűz területek...

BRUNO: (Érdekelni kezdi az ügy) Mire gondolsz?

TRATTAMANTI: (Elkomolyodik) Legelőször is tisztázzunk valamit. Apádat kihagyod az ügyből.

BRUNO: (Elképed) Észnél vagy? Tudod, hogy a fejemmel játszom?

TRATTAMANTI: (Komolyan) Én is a fejemmel játszom. De a játszmat csak úgy nyerheted meg, ha a jó öreg féket kiiktatod belőle.

BRUNO: (Tartózkodón) És milyen tárgyalási alapot ajánlasz?

TRATTAMANTI: (Elszántan) Fifty-fifty.

BRUNO: (Felháborodik) Micsoda szemtelenség!

TRATTAMANTI: (A szeme se rebben) Túl nagyot kockáztatok. Ha Don Cesare megsejt valamit, nekem végem.

BRUNO: (Idegesen) Nekem viszont nem...

TRATTAMANTI: Szükséged lesz az orosz kapcsolataimra.

BRUNO: (Fölényeskedve) Nekem is lehetnek...

TRATTAMANTI: (Biztos a dolgában) Momentán nincsenek. Különben rég meglépted volna, amire én most még csak készülök.

BRUNO: (Ugyanúgy) Pénzzel minden megszerezhető.

TRATTAMANTI: De ezek rém gyanakvóak. Évekig eltarthat, míg odáig jutsz, mint én.

BRUNO: (Úgy tűnik, feladta) Na, jó. Szóval az orosz piac megszerzése a célod. (Elgondolkodik) Sikamlós ügy. Ezek most le vannak robbanva. Ki tudja, hogy fizetőképese-e.

TRATTAMANTI: (Gúnyosan mosolyog) Te nem tudod, mi pénz van ott. A szegénység csak a kisemberre áll.

BRUNO: Hát ez az. Ha szegények, honnan lesz pénzük fűre, drogokra?

TRATTAMANTI: Akinek nagyon kell, az akárhonnan is szerez pénzt. Hidd el nekem, ez az én szakmám.

BRUNO: (Méregeti Trattamantit, aki nyugodtan, fölényesen állja a tekintetét.) És apámat hogy akarod kihagyni ebből?

TRATTAMANTI: Ez ugyan a te dolgod lenne, de mivel túlságosan is szem előtt vagy, hát hajlandó vagyok részt venni az akcióban.

BRUNO: (Kegyetlen gúnyjal) És ha feladlak? Ha az apám mellett döntök?

TRATTAMANTI: (Mint fent) Nem fogsz. Ismerem az öreg despotákat. Elég neki, ha megtudja, hogy tárgyalnál velem. Nekik már a gyanú is elegendő bizonyíték. Ha rögtön nem lépsz, halott ember vagy.

BRUNO: (Nyugalmat erőszakol magára, de látszik, hogy fél) Nem képzeled, hogy az apám...

TRATTAMANTI: (Nyájasan) De bizony, kedves Bruno. És jó lesz, ha a fiadat is sürgősen kihozod onnan.

BRUNO: (Eltöpreng) Nincs rá semmi ötletem. Apa engem is figyeltetni fog.

TRATTAMANTI: (Határozottan) Már figyeltet is. De nekem erre is volt tippem. Ha megkapják az utasításodat, a fiúk azonnal akcióba lépnek. Oké? Az öreged csak addig marad főnök, míg te az első szót ki nem mondod.

BRUNO: (Gyanakszik.) Túl biztos vagy a dolgodban, Alfredo. Nem tetszik ez nekem.

TRATTAMANTI: Mikor ma bejött az apád a tárgyalóba, észrevettem, hogy valami baja van velem. Ha én most nem jövök ide... (Kezével a nyaka felé félreérthetetlen mozdulatot tesz.)

BRUNO: (Felháborodik) Szóval te csak azért vagy itt, mert menteni akarod az irhádát!

TRATTAMANTI: (Lekezelően, Bruno gyermeteg háborgásai miatt) Nyugalom, kedves barátom, nyugalom! Üzleti ügyben vagyunk együtt. Csak semmi érzélem! Pénzügyekben semmi keresnivalójuk az érzelmeknek. Én nem kértem, hogy szeress ezért. Megkötjük az üzletet, és mindketten jól járunk.

BRUNO: (Zavarja a másik cinikus fölénye) Ha már ilyen pontosan tudsz mindent, nincs valami elképzelésed Giordanóval kapcsolatban is?

TRATTAMANTI: (Halálos nyugalommal) Az öregnek mi a terve veled?

BRUNO: (Gyanakodva méregeti Trattamantit) Hogy külföldre küldi.

TRATTAMANTI: (Felcsillan a szeme) Na, látod. A repülőtéren lekapcsoljuk, és máshová megy.

BRUNO: (Megriad) Csak nem akarod, hogy... ő menjen... oda...?

TRATTAMANTI: (Vidáman) Miért ne? Vállalkozó kedvű fiatalember. Még sokra viheti.

BRUNO: (Még küzd a gondolat ellen) De neki... egészen más piaccal voltak elképzelései.

TRATTAMANTI: (Rögtön belelát Bruno kártyáiba) Hát... ez nem lesz tiszta Amerika... de a szűzföldeknek is megvannak a maguk előnyei... (Biztatólag, bizalmasan) Én mondom neked, ez óriási profitlehetőségekkel kecsegtet... s nemcsak az én területemen. Te jó üzletember vagy, meg fogod találni a számításodat...

BRUNO: (Felvillanyozva, latolgatja a lehetőségeket) Fegyverüzletekre gondolsz?

TRATTAMANTI: (Barátságosan) Na, látod. Mondtam én, hogy érted a dolgodat... Ugyan meddig tart kiobbantani egy kis határvillongást, nemzetiségi ellentéteket...? Mind utálják ezek egymást... évezredek óta... Csak megpiszkálsz egy kicsit a trágádombot, és már ropognak is a fegyverek... A többi majd kiötlöd hozzá...

BRUNO: (Tetszik neki a gondolat, de a fiáért aggódik) S nem gondolod, hogy Giordanónak jobb lenne valami közelebbi hely? ... Ungheria... A magyarokkal nekünk könnyű barátságba elegyedni...

TRATTAMANTI: (Ravaszul) Lehetne. De az jóval szerényebb jövedelmet hozna a fiúnak. Magyarország kicsi. Ott túl sok a jófejű ember, akit nem könnyű elhülyíteni. Oroszország nagy. A russók féktelenül szenvedélyesek. Könnyen bevadulnak. Nekünk az a jó bolt, ha valakit könnyű irányítani... Én nem mennék bele hasonlóba afféle intellektuálékkal*, mint a magyarok...

BRUNO: (Ingadozik) Gondolod? De hiszen a fiúk mindig azzal jönnek vissza Magyarországról, hogy ott könnyen fekszenek a lányok. A Balaton a legolcsóbb bordello** egész Európában.

TRATTAMANTI: (Legyint) Ugyan... kurvákat bárhol a világon találsz, ha keresed őket... Én nem Lascivivel akarok üzletet kötni, ez az ő területe.

BRUNO: (Mogorván) Hát akkor miféle nőügyet emlegettél az elején?

*értelmiségekkel

**bordélyház

TRATTAMANTI: (Óvatosan, a kerítő mindenre kiterjedő figyelmével cserkészi be Brunót) Egy jó házassági alkalom Giordanónak... ha elég ügyes a fiú...

BRUNO: (Nem érzi valami megtisztelőnek az ajánlatot.) Csak nem *ott*... valami orosz nő?

TRATTAMANTI: (Ravaszul, Bruno felháborodott gesztikulálására) Miért? Ott is vannak szép lányok.

BRUNO: (Dühösen tiltakozik) De hiszen az imént mondtad, milyen féktelenül vadak!

TRATTAMANTI: (Disznóul vigyorog) Jó is egy ilyen vadmacska az ágyban...

BRUNO: (Mint fent) A mi lányaink kezesek. Ne mondd, hogy nem jó szeretők! Mi jól neveljük őket. De vadulni... a férjükkel szembeszegülni... azt nem!

TRATTAMANTI: (Diplomatikusan visszavonul) Azért én a helyedben ezt nem dönteném el Giordano helyett. Hagyjuk a fiatalokat... Vagy összeleegszenek, vagy nem... és akkor mi van?

BRUNO: (Kedvetlenül) Túl sok terved van velünk, Alfredo. (Fenyegetőleg) De bennünket nem fogsz úgy mozgatni, mint a bábokat!

TRATTAMANTI: (Színlelt alázattal) Nem is volt szándékomban, kedves Bruno. Én csak egy lehetőséget vettem fel. Különben is, nézd meg az uralkodóházakat Európában... Folyton egymás között házasodnak évszázadok óta... Ne légy olyan rasszista...

BRUNO: (Felcsattan) Ne gyere nekem azokkal a degenerált principékkal és principessákkal!* Épp ezért már egy se komplett! Nagy, fényes, látványos esküvők, az alattvalóik nyöghetik a ceppet, aztán pár évvel később nagy, botrányos válások... úgy veszekszenek egymással, mint a halaskofák. Eh! (Legyint) Ez neked követendő példa?

TRATTAMANTI: (Békítőleg) Nyugodj már meg, Bruno! Inkább a fiad ügyével törődj most! Ugye, tudod, mi vár rá, ha te most elfilózkod az időt, és még meg nem kötött üzleteken töprengsz...

BRUNO: (Összerezzen) Jó, jó. Térjünk a lényegre!

TRATTAMANTI: (Bizalmaskodva) Nem arisztokrata családról van szó, csak afféle komcsi arisztokráciáról. A papa KGB-s tiszt volt, sejtethed, mennyi kapcsolata van otthon is, külföldön is. A fegyverrel jól bánik, parancsra ölt, ahányszor csak kellett. Szinte át se kell nevelni, a „cosa nostra”** tökéletesen megfelel majd neki. A kislány manöken. Nem egy észkombájn, de csinos. Külföldi szerződésekről álmodik.

BRUNO: (Idegesen) Mit pletykálsz itt összevissza? Én most nem ezekről a vadakról akarok tárgyalni, hanem a fiam sorsa érdekel! *Vele* mi lesz?

TRATTAMANTI: (Nyájasan) Ejnye-ejnye, Bruno, ne légy olyan ideges! A fiúról azonnal gondoskodni fogunk, de előbb a beleegyezésedet szeretném hallani.

BRUNO: (Konokul) Én nem döntök a fiam helyett.

TRATTAMANTI: (Ugyanúgy) Nem is kell. Mi csak annyit akarunk tudni, hogy elvileg nem ellenzed.

BRUNO: (Mint fent) Ha ellenzem, ha nem ellenzem, a fiam dolga. Minden férfi maga dönti el, kibe teszi. Erről nincs párthatározat.

*hercegekkel és hercegnőkkel

** „a mi ügyünk” = a maffia dolga

TRATTAMANTI: (Nyugodt fölénnyel, vigyorogva) Szóval akkor menni fog a dolog. Ne izgulj, mondom, hogy csinos a leányzó.

BRUNO: (Ingerülten) Rendben, rendben, csak hagyjál már békén azzal a bárisnyával! Inkább arról muzsikálj, mi legyen Girodanóval...!

TRATTAMANTI: (Tettetett felháborodással) Csak nem képzeled, hogy én nem viselem szívemen a fiú ügyét?! Ha bennem nem bízol, gondolj csak arra, hogy terveim vannak vele...

BRUNO: (Dühösen) Neked?!

TRATTAMANTI: (Meghunyáskodik) Hát természetesen... csak a te beleegyezéseddel.

BRUNO: Akkor munkára fel! Mondd meg az embereidnek, hogy az utasítást az akcióra kiadtam!

TRATTAMANTI: (Menni készül) Remek. Akkor én indulok is.

BRUNO: (Szigorúan) Csak ne olyan sietősen! Kik vannak velünk?

TRATTAMANTI: (Magabiztosan) Szinte mindenki, aki számít.

BRUNO: (mint az előbb) Neveket!

TRATTAMANTI: (Gyanakodva) És ha az apád lehallgattat bennünket?

BRUNO: Akkor innen egyikünk se teszi ki élve a lábát. Egyébként most tárgyal Francescóval, nem hiszem, hogy végeztek volna...

TRATTAMANTI: (Felpattan) Akkor most rögtön kell lépnünk. Kérlek, engedj el most!

BRUNO: (Lemondóan) Hát jó. De nagyon siess!

TRATTAMANTI: (Kezet fog Brunóval) Igen, igen. Ha az akció beindul, azonnal értesítelek. Szervusz, kérlek.

BRUNO: Szervusz. (Trattamanti kisiet. Bruno fáradtan egy székre rogy. Idegesen nyomkodja a homlokát, mint akit heves fejfájás gyötör. Megszólal a házi telefon. Bruno összerenzen, majd összeszedi magát, és megnyomja a gombot.)

MARISA HANGJA: Don Bruno, az édesapja keresi.

BRUNO: (Idegesen) Hogy? Mit akar?

MARISA HANGJA: Azt üzeni, hogy azonnal kéreti. A lakásán várja.

BRUNO: (Páni félelemben) Uramisten... (Csend) Mondja meg neki, Marisa, hogy azonnal indulok.

Bruno tétován, fáradtan felkel. A szekrényhez botorkál a kalapjáért, majd visszamegy az íróasztalához, és idegesen összevissza turkál az iratok között. Szivarra akar gyújtani, de az nem gyullad meg. Mérgében a földhöz vágja, a gyújtóval együtt. Lassan összeszedi magát, és kifelé indul. Miután az ajtót becsukta, pár pillanatnyi csend, majd az utcáról hatalmas detonáció, fegyverropogás, sikoltások, rémült rohangálás zaja hallatszik be.

FÜGGÖNY

MÁSODIK FELVONÁS

Színhely: Kalasnyikovék villája Moszkva környékén. Oroszos ízléssel berendezett ház, monumentalitásra törekvő szándék szerint. Hatalmas, méregdrága bútordarabok, valamiféle szigorú rendben elhelyezve. Az egész valahogy darabos. A lakás hatása sötét. Az ablakok közepesek, ám kívülről vadszőlő vagy egyéb futónövény árnyékolja be a házat. Festmények és szőnyegek is vannak, de ízlésbeli koncepció nélkül, inkább afféle tárgygyűjtő mánia alapján összezsúfolva. A falon hatalmas ingaóra, meg egyebütt is, különféle méretű és fajtájú órák ketyegnek, mint egy órásműhelyben.

Mikor felmegy a függöny, Kalasnyikov és barátja, Molotov ülnek karosszékekben, kényelmesen elterpeszkedve. Beszélgetnek.

KALASNYIKOV: (Nagydarab, zömök testalkatú, ötvenes férfi. Sötét bőrű, sötét hajú, szigorú tekintetű. Parancsoláshoz szokott, határozott, nem sokat teketóriázik, ellentmondást nem tűr. Állásából nemrégiben nyugdíjazták, emiatt ingerült.) És mondd, kedves Misa, nem túl kockázatos ez minekünk?

MOLOTOV: (Szőke, kékszemű orosz férfi. Ő is testes, de magasabb Kalasnyikovnál. Szintén a titkosszolgálatnál volt, de állásából felfüggesztették korrupció miatt. Helyzete rendkívül ingatag, ezért igyekszik mihamarabb „helyezkedni”.) Aki mer, az nyer, Alekszej Bogdanovics. Kockázat nélkül nincs üzlet.

KALASNYIKOV: (Mogorván) De azért nem mindegy, mekkora az a kockázat.

MOLOTOV: (Bizakodva) Én remek üzletnek tartom. (Közelebb hajol Kalasnyikovhoz) Csak nem akarsz feladni ezt a pompás kis házat? A lányod is épp hogy kezdő. Jó lenne, ha magad egyengethetnéd az útját.

KALASNYIKOV: (Türelmetlenül) Eh, ezek a mai fiatalok épphogy nem kérnek a segítségünkből! Mind önfejű és makacs. Csak a nyugatot majmolják, és nem tisztelik az időseket, meg a mi elveinket... Sőt, már valósággal sértésnek veszik, ha segíteni akarunk rajtuk...

MOLOTOV: (Kíváncsian) Csak nem tartozik Marinka is ezek közé a modernkedők közé?

KALASNYIKOV: (Mérgesen) De, azt hiszem. Igaz, nemigen sokat beszél erről, csak látom rajta, ahogyan öltözik, amilyen barátai vannak...

MOLOTOV: (Vigasztalja) Majd kinövi, Alekszej Bogdanovics. Kinövi, én mondom. Ha ezt a fiút megismeri, bizonyára felhagy a régi barátaival és megváltozik. Szerintem kapni fog az alkalmon.

KALASNYIKOV: (Komoran) Gondolod? Én már nemigen hiszek ebben se. Ha meg... megtudja, hogy én akarom, csak azért se törődik majd velem...

MOLOTOV: (Kedélyesen) Hát ne mondd meg neki, hogy te akarsz. Véletlen találkozásnak fog tűnni. A többit majd elintézik maguk közt a fiatalok. Ne aggódj... a természet szava erős... (Pajzán mozdulatot tesz.)

Kopognak.

KALASNYIKOV: (Medvehangon) Tessék! (Csesznyenko és Giordano lépnek be.)

CSESZNYENKO: (Kissé félénken viselkedik. Tart a másik két orosz gyanakvásától és heves indulatkitöréseitől. Harmincas férfi, vékony, görnyedt tartású. Járás közben az egyik lábát húzza.

Szívélyeskedve) Á, jó napot kívánok az elvt... (Elharapja a szót.) ... az uraknak. Van szerencsém bemutatni Giordano Altrettanto urat. (Mind kezét fognak.)

KALASNYIKOV: (Barátságosan, de mosolytalanul) Üdvözlöm, kedves fiatalember. Foglaljanak helyet! (Hellyel kínálja őket, mind leülnek.) Mikor érkezett?

GIORDANO: (Tanácstalanul, Csesznyenkóhoz) Mit mond?

CSESZNYENKO: Mintha tolmácsolna) Hogy mikor érkezett ide hozzánk?

GIORDANO: (Udvariasan) Néhány órája. Szép itt, Önöknél. Molto bello.*

CSESZNYENKO: Gépies sietséggel) Reggel 9:30-kor. Tetszik neki a dácsa.

MOLOTOV: (Cinikusan) Van most sok eladó is, kiadó is. Az emberek kénytelenek megválni tőle. Vehet egy tucatot is, ha akar...

CSESZNYENKO: (Giordano kérdő pillantására) Van eladó. Sok.

GIORDANO: (Mosolyogva) Á, la villetta? Nem akarok venni. Még nem tudom, itt maradok-e.

CSESZNYENKO: (Amazokhoz) A fiú még nem tudja... meg kell győzni.

KALASNYIKOV: (Sürgősen átveszi az irányítást, mielőtt részletekbe merülnének.) Szóval a fiatalember komoly üzleti szándékkal jött ide.

CSESZNYENKO: (Giordanóhoz) Az üzlet...

GIORDANO: (Készségesen) Sí, signore.** Beszélhetünk máris.

KALASNYIKOV: (Mivel Giordano bólint, meg se várja Csesznyenko fordítását.) A helyi főnökséget én vállalom el. Helyettesem ez az úr.

CSESZNYENKO: (Fordít) Az urak... itt lenni főnök...

GIORDANO: (Komolyan, határozottan. Magára mutat.) Az én családom főnök. Az urak alkalmazottak.

CSESZNYENKO: (Kalasnyikovhoz) Ők akarnak parancsolni. Alá kell vetni magukat a szervezet irányításának.

KALASNYIKOV: (Feszülten) Pontosan kinek?

CSESZNYENKO: Főnök... kicsoda?

GIORDANO: (Magára mutat.) Míg itt vagyok, addig én.

KALASNYIKOV: (Nem titkolt háborgással) Túl fiatal még erre a szerepre...

CSESZNYENKO: (Kínosan érzi magát amiatt, amit fordítania kell.) Ön... nagyon fiatal...

GIORDANO: (Határozottan, keményen) A fizetést mi adjuk. Az urak szerepe eszerint világos. Feltétlen engedelmességet várunk.

CSESZNYENKO: Pénz beszél, kutya ugat.

KALASNYIKOV: (Durván) Mennyi? (Az ujjait összedörzsölve pénzre utal.)

*Nagyon szép.

**Igen, uram.

GIORDANO: Az úré (Kalasnyikovra mutat) évi ötszázezer... dollárban... a másik úré kétszázezer.

KALASNYIKOV: (Int Csesznyenkónak, hogy a számokat érti.) Ez nem túl sok... világpiacon...

CSESZNYENKO: (Fürgén fordít.) A világpiacon árák jobbak.

GIORDANO: (Határozottan) Önök még nincsenek a világpiacon. Előbb látnunk kell, hogyan dolgoznak...

CSESZNYENKO: (Ugyanúgy) Előbb látni akarják a munkát. Később tárgyalni lehet.

KALASNYIKOV: És a többiek? A beosztottaink?

CSESZNYENKO: S a kisemberek?

GIORDANO: (Nem tetszik neki a tárgyalási stílus) Hoztam magammal consigliere... tanácsnokot... a részletekről ő tárgyal. Én központi akciókat irányítok.

CSESZNYENKO: (Kissé riadtan) Ő főnök. Pizlicsáré ügyekkel ne zaklassák! Van másik pasi... majd azzal tárgyalhatnak a fizetésekről.

KALASNYIKOV: (Ingerült, de nagy önfegyelemmel magába fojtja.) Mi az első munka?

CSESZNYENKO: (Giordanóhoz) Dolgozni... mit kell?

GIORDANO: Szervezni... jól megszervezni a cosa nostrát... itt...

CSESZNYENKO: (Fordít) Beszervezni az embereket.

MOLOTOV: (Hevesen) Hisz annál mi sem könnyebb. Vannak régi jó embereink, megbízhatóak. Csak pénz kell, mert ma már mindenkit csak az érdekel.

CSESZNYENKO: (Giordanóhoz) Ember van, csak pénz kell. (Ujjával mutatja.)

GIORDANO: (Határozottan) Nem kell elsietni a dolgot. Inkább kezdődjenek később az akciók, minthogy oda nem való embereket hozzanak a szervezetbe.

CSESZNYENKO: (pislogva, hogy Giordano sejti-e a szavai értelmét) A fiatalember gyanakvó. Nagyon kényes a minőségre. Ellenőrzést kér.

KALASNYIKOV: (Türelmetlenül) Jó, jó, csak nehogy majd ő tanítson már bennünket az emberfogásra! Öreg harcosok vagyunk mi, ugye, Misa?

MOLOTOV: (Büszkén kidülleszt a mellét.) Meghiszem azt.

GIORDANO: (Egyfolytában fürkészi az arcukat, megpróbálja érteni a metakommunikációs jelzéseket.) Mi a problémájuk az uraknak?

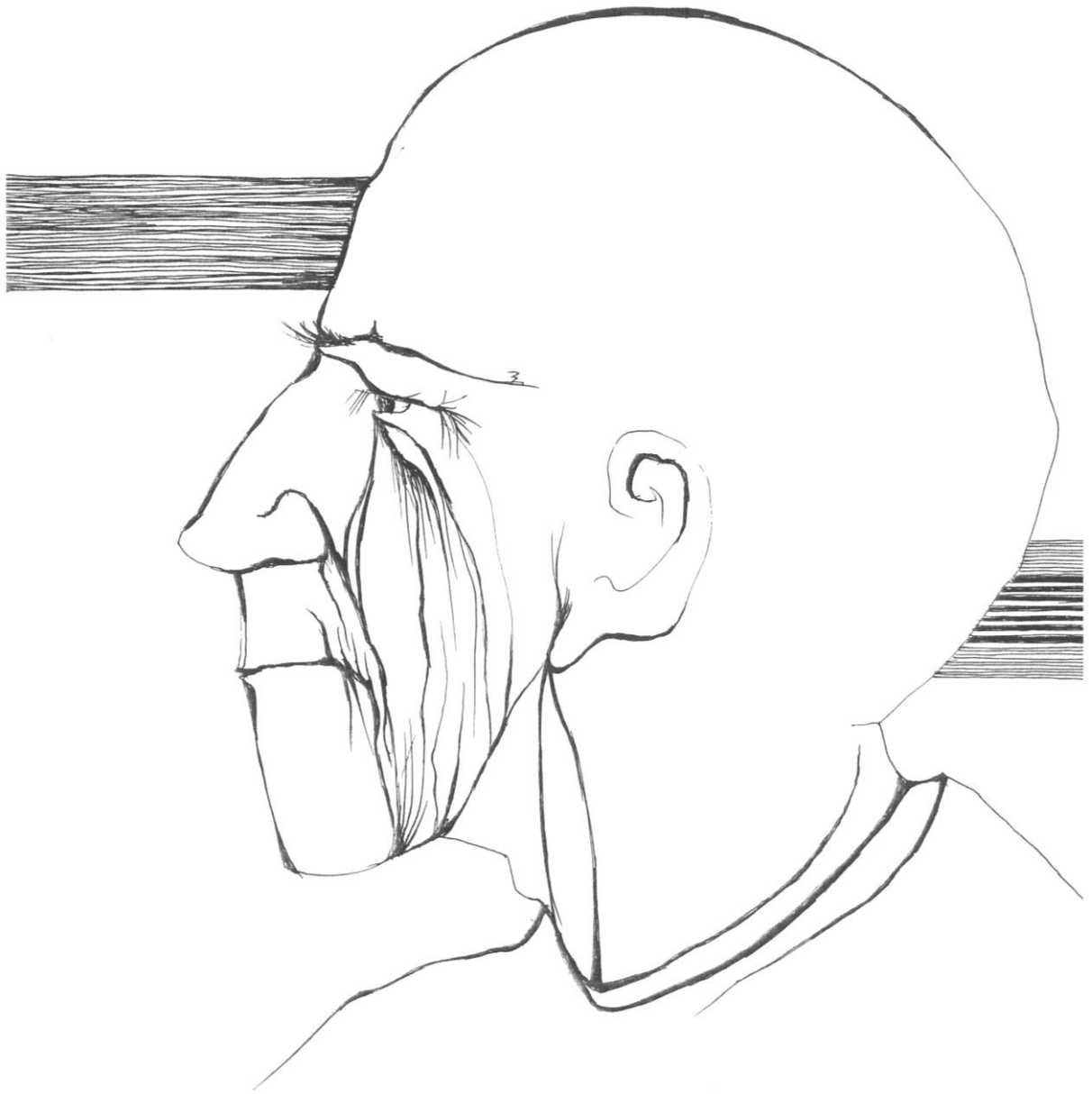
CSESZNYENKO: (Zavartan) Á, semmi, nincs problémá. Tudják ők, mit csinálni.

GIORDANO: (Szigorúan) Hát akkor? Miről tárgyalnak?

CSESZNYENKO: (Mint az előbb) Nem tárgyalás, csak tréfa... hogy ők lenni öreg róka...

GIORDANO: Akkor jó. Pont ilyenekre van szükségünk.

CSESZNYENKO: (A másik kettőhöz) Az úr elégedett Önökkel. (Molotov büszkén vigyorog. Kalasnyikov elégedetten bólint, de el nem mosolyogná magát. Odakint hangos fékcsikorgás, majd valaki nagy durranással bevágja a kocsiajtót, a kaput és sorra a lakásban az ajtókat. Marinka viharzik befelé.)

MARINKA: (Nagy lendülettel beviharzik az ajtón. Tizennyolc éves lány, karcsú, jó alakú. Extravagánsan öltözködik és bolondos frizurát hord. Fején walkman, azt túlüvöltve beszél. Apjához ront.) Szia, Papa. (Megpusztilja) Csókolom, Misa bácsi. (Neki is cuppanós puszit nyom az arcára.)

CSESZNYENKO: (Alázatosan meghajol) Kezét csókolom, Marinka.

MARINKA: (Megvetően végigméri) Á, jó napot, Csesznyenko. (Apja mellé telepszik a szék karjára, és végigméri Giordanót.) Ki ez a fiú? Még nem láttam.

KALASNYIKOV: (Lekapja a lánya fejről a fejhallgatót) Vedd már le ezt a vacakot, és ne üvöls! Senki nem süket!

MARINKA: (Méltatlankodva) Jól van, na. Te semmi modernet nem szeretsz.

CSESZNYENKO: (Készségesen) Van szerencsém bemutatni Marinka kisasszonynak Giordano urat.

GIORDANO: (Meghajol) Giordano Altrettanto. Örvendek.

MARINKA: (Kényeskedve kezét nyújt. Épp csak az ujjhegyeit engedi megfogni.) Kalasnyikova. (Csesznyenkóhoz) Olasz a fiú?

CSESZNYENKO: (Túl élénken, fontoskodva) Igen. (Bizalmasan, szinte súgva) És dúsgazdag.

MARINKA: (Kezét visszahúzza, majd kedvtelte végigméri Giordanót.) Egész csinos.

GIORDANO: (Tanácstalanul, Csesznyenkóhoz) Kérem?

CSESZNYENKO: (Ügybuzgón sürgölődik) Ön lenni... nagyon szimpátikus Marinka kisasszonynak.

GIORDANO: (Kicsúszik a száján.) Meno male.* (Gyorsan helyesbít.) Ezt ne fordítsa le, kérem. A kisasszony csinos. Mivel foglalkozik?

CSESZNYENKO: (Marinkához, bizalmasan hunyorgatva) Giordano urat érdekli a kisasszony. A foglalkozását kérdi.

MARINKA: (Kényeskedve keresztbe teszi a lábát. Kissé hátradől és átöleli apját) Fotómodell vagyok, mondja meg neki!

GIORDANO: (Elkapja a szót.) Á, foto modello? Bella.**

MARINKA: (Gőgösen leinti Csesznyenkót.) Ne strapálja magát, Csesznyenko! Ennyit még én is értek. És mitől olyan dúsgazdag a fiú? Mi járatban van erre?

CSESZNYENKO: (Óvatosan Kalasnyikovra pislant, hogy mennyit közölhet a lánnyal, de annak egy szigorú pillantásából máris érti, hogy óvatosnak kell lennie.) Üzletember. Üzleti ügyben tárgyal a papájával.

MARINKA: (Élénken. Megveregeti az apja állát.) Üzletelsz, Papuska? Az jó. Akkor berendezel nekem egy konditermet, ugye?

KALASNYIKOV: (Mackósan morogva) Csak ne olyan hevesen! Majd beszélünk róla. (Marinka duzzog.)

GIORDANO: (Kíváncsian, értetlenül) Mit mondanak?

CSESZNYENKO: Márinká kisasszony gratulálni Papának üzlethez. Kérni magának... ajándék...

*Annyi baj legyen!

**Szép.

GIORDANO: Tőlem?

CSESZNYENKO: (Elhárítólag) Nem, nem, dehogyis... Papától.

KALASNYIKOV: (Marinkához) Kislányom, megkínálhatnád az urat valamivel.

MARINKA: (Kelletlenül) Majd Csesznyenko... ő úgyis jobban tudja, mi hol van.

KALASNYIKOV: (Szigorúan) Legalább a vendégek előtt viselkedj úgy, mint egy hölgynek illik! Csesznyenko nélkül nem tudunk beszélgetni.

MARINKA: (Felpattan) Már megint kezdted? Nem vagyok hölgy! Lány vagyok. Fiatal lány. És unom a hölgyeidet! (Makrancosan, Giordanóhoz lép.) Vodka? Konyak? Martini?

GIORDANO: (Egy pillanatig szembenéznek.) Un Martini secco, prego. *

MARINKA: (Csesznyenkóhoz) Szekkó... az száraz, vagy mi?

CSESZNYENKO: (Készségesen) Igen, igen. Száraz.)

MARINKA: Misa bácsi? Papa? (Csesznyenkóhoz) És maga?

MOLOTOV: (Kedélyesen) Mi már csak megmaradunk annál, amit megszoktunk. Igaz, Alekszej Bogdanovics?

MARINKA: (Flegmán) Szóval vodka. Csesznyenkóhoz) Jó, jó. Tudom, magának fekélye van. Majd kap valami üdítőt. (A bársekreányhez megy, italosüvegeket és poharakat tesz egy tálcára. Közben hangoskodik.) És milyen üzletben érdekelt a kis digó?

KALASNYIKOV: (Ingerülten leinti.) Te csak ne üsd bele az orrod a nagyok dolgába! Megvan mindened, nem?

MARINKA: (Jön vissza a tálcával.) Újságja nincsen? (Széles mozdulattal, Giordanóhoz) Magazin? Nyema?

GIORDANO: (Nem érti.) Milyen magazin?

CSESZNYENKO: (Óvatosan) Hogy Önnek... lenni újság...

GIORDANO: Á, újság! Van több is. Miért kérdezi?

MARINKA: (Időközben már kiosztotta a poharakat. Olívabogyót és uborkát tesz az asztalkára. (Giordanóhoz. Kézzelel-lábbal magyaráz.) Én – fotómodell... te – magazin... Fotó...

GIORDANO: (Csesznyenkóhoz) A kisasszony szeretne nálunk újságban megjelenni? (Marinka hevesen bólogat.)

CSESZNYENKO: (Zavartan) Igen... olyasmi...

GIORDANO: (Szívélyesen) Majd utánanézek. Meglátjuk... (Marinka boldogan Giordano nyakába ugrik. Giordano itala kilötyög a földre. A fiatalember zavartan áll, tanácstalanul néz körül.)

KALASNYIKOV: (Hogy kisegítse a fiút zavarából, felkel a székből, poharát koccintásra emeli.) A barátságunkra! (Mindenki koccint. Marinka elengedi Giordanót, ő is csatlakozik a többiekhez.)

MOLOTOV: Az üzletre!

*Egy száraz Martinit kérek.

MARINKA: A magazinodra! (Megveregeti Giordano karját.)

CSESZNYENKO: (Lelkesen) Éljen! (Esetlenül áll az üdítő poharával, majd ő is koccint. Mind isznak.)

MARINKA: (Gyorsan felhajtotta az italát, majd az üres poharat leteszi.) Régóta van már itt Giordano?

CSESZNYENKO: (Gyorsan rávágja.) Ma érkezett.

MARINKA: (Flegmán) Akkor elég gyorsan rátért a lényegre. Szétnézett már Moszkvában?

CSESZNYENKO: (Gyorsan, Giordanóhoz) Vízit... városnézés... Moszkva...?

GIORDANO: (Udvariasan) Még nem értem rá. Első az üzlet.

CSESZNYENKO: Nem, még nem. Az üzlet fontosabb.

MARINKA: Szerintem is. Papa, megmutassam neki a várost?

KALASNYIKOV: (Csendesen, visszafogottan) Ha ő is akarja...

CSESZNYENKO: (Ügybuzgón) Marinka kisasszony... megmutatni város... Giordano úrnak...

GIORDANO: Nagyon kedves. Mikor?

CSESZNYENKO: (Marinkához) Mikor tetszik ráérni?

MARINKA: (Hebehurgyán) Ma este.

KALASNYIKOV: (Rendreutasítólag) Hát sötétben ugyan nem sokat látna...

MARINKA: (Mint az előbb) Sok jó hely van. Biztosan szeret szórakozni.

CSESZNYENKO: (Giordano kérdő pillantására) Ma este... ha Önnek megfelel...

GIORDANO: (Meghökken a gyorsaságtól) Hogyne, kérem, Rendben van. Benissimo.* (Leteszi a poharát) Akkor én most el is köszönök.

MARINKA: Hol szállt meg?

CSESZNYENKO: (Giordanóhoz) Kisasszony kérdezni... hotel...

GIORDANO: Hilton.

MARINKA: (Lelkesen) Mondja meg neki, hogy érte megyek. Ugye, vihetem a te kocsidat, Papa?

KALASNYIKOV: (Ingerülten) Hova gondolsz... Nekem is szükségem van rá.

MARINKA: (Hízelegve) Naaa, Papuska, csak most az egyszer cseréljünk!

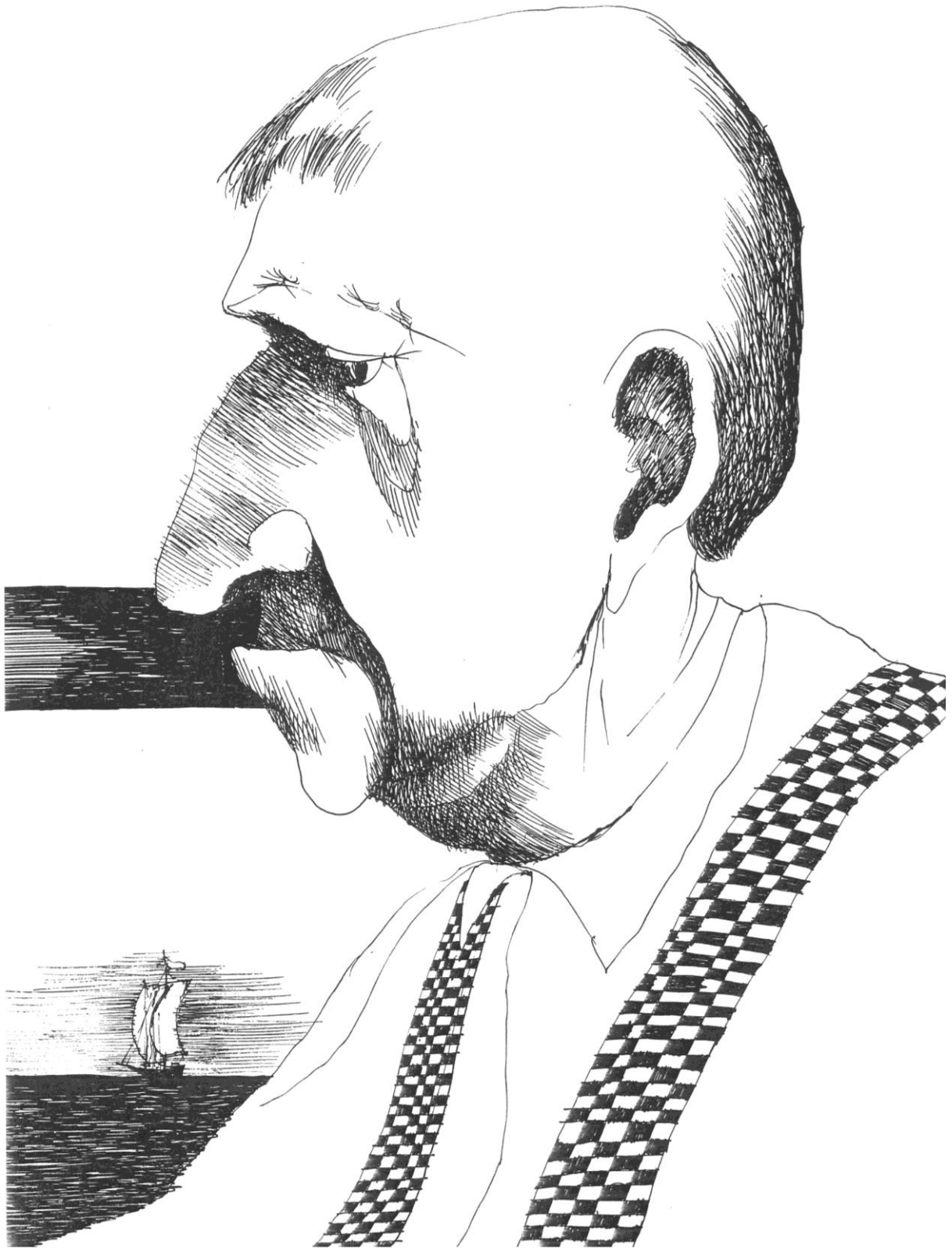
KALASNYIKOV: (Dörmögve) Mindig levesz a lábamról ez a lány.

CSESZNYENKO: (Giordano kérdő pillantására) A kisasszony menni szállodába... Önért... (Giordano elképedt mozdulatára) Hotel... ma este... Marinka...

GIORDANO: (Nincs elragadtatva, de udvariasan meghajol.) Viszontlátásra... ma este. (A férfiakhoz) Uraim... (Amazok kezet nyújtanak.) Ne felejtsek az alapelveket... Fegyelem, szigorúság, jó szervezés.

CSESZNYENKO: (Amazokhoz) Komoly ellenőrzés lesz. Jó csapatot akarnak.

*Nagyon jó.

Giordano kifelé indul. Csesznyenko követi. Marinka felpattan. Az ellenkező irányba, a szobája felé indul.

MARINKA: (Az ajtóból vissza.) Csókolom! Nekem még sok dolgom van. (Magában, sóhajtva) Istenem, mit kéne felvenni? (Kiviharzik.)

A két maffiavezér összehajol. Csendben tanácskozni kezdenek. A szín elsötétül. Változás.

MÁSODIK JELENET

Színhely: egy villa, London kertvárosában. Gazdagon berendezett ház, kissé merev, szigorú rendben elhelyezett tárgyak. Az ablakon át angolkert növényei, szabályosra nyírt fák, bokrokkal, látszanak.

A társalgóban ülnek Trattamanti, fia, Sergio, és Borghesi, az amerikai maffia küldöttjeiként, valamint a házigazda, Bernardo Ricchi. Már javában tárgyalnak, mikor a szín megvilágosul.

BORGHESI: (Amerikai olasz. Magas, sportos alkat. Lényévé vált a sztármosoly. Trattamantinhoz, gúnyosan) És ugyan miből gondolja, hogy a dolgok menetét saját elképzelése szerint irányíthatja?

TRATTAMANTI: (Cinikusan, rendíthetetlen nyugalommal) Én már lettem az asztalra egy-két dolgot, kedves Borghesi úr. Altrettanto félreállítása, a kis Giordano Moszkvába küldése, mind az én terveim szerint ment végbe. Egyedüli veszélyt ez a kis Altrettanto fiú jelenthetett volna, mert ő a legokosabb az egész bandájában, másrészt még fiatal és hevesvérű. Igazi italiano.

BORGHESI: (Fürkésző tekintettel, akár egy vizsgálóbíró) Na és mi van Bruno barátunkkal?

TRATTAMANTI: (Gúnyosan mosolyogva) Ő az apukája árnyékában nőtt fel. Az akaratát megtörték már kiskorában. A bátorság és a határozottság az ő korában ugyan nem tanulható meg. Ahogy a papája irányíthatta, ugyanúgy mi is.

BORGHESI: (Szigorú tekintettel) Maga túlságosan is magabiztos. Van-e alternatívája arra az esetre, ha téved?

TRATTAMANTI: (Magabiztosan) Nekem m i n d e n esetre van alternatívám.

RICCHI: (Elangolosodott olasz. Angol divat szerint öltözik. Ránézésre szürke jelenség, de a hatalmat kemény kézzel tartani képes, becsvágyó ember.) És megtudhatnánk, mifélek ezek?

TRATTAMANTI: (Fölényesen, Ricchihez) Most nem részletkérdéseket tárgyalni jöttünk. Előbb legyünk tisztában az alapelvekkel. Én vállalom a háttérszerepet. Az akciókat továbbra is kézben tartom. Lombardi úr ehhez szabad kezet ad nekem. Én pedig beszámolási kötelezettséget vállalok, fiamat, Sergiót itt hagyom Londonban, kereskedelmi kirendeltségem élén igazgatónak és az Önök összekötőjeként.

BORGHESI: (Gyanakvó tekintettel) Ön túlságosan ambiciózus. (Gúnyosan) Nem akarja mindjárt egyenesen az amerikai érdekeltséget irányítani?

TRATTAMANTI: (Elkomolyodik) A fontosabb pozíciókra észemberek kellene. Ha Önöknek bábokra van szükségük, ostoba kis paprikajancsikra, az más. Akkor nincs miről tárgyalnunk.

RICCHI: Ez igaz. De vigyázzon az ambícióival! Ha nem fékezi őket, könnyen bajba kerülhet.

TRATTAMANTI: (Rendületlenül) Nem vagyok én már kezdő. De hogy a fiamról, a családomról gondoskodni akarok, az csak természetes, nem?

BORGHESI: (Unottan) De, igen. Persze, persze. Mennyit kér?

TRATTAMANTI: (Nyugodtan) Évi ötmilliót. És részesedést az üzletekből.

BORGHESI: (Tetőtől-talpig végigméri) Nem mondom... sztárgázi...

TRATTAMANTI: (Ugyanúgy) A fiamnak pedig hármat. És ugyanúgy részesedést.

BORGHESI: (Felcsattan) Ez aztán már..! Hiszen kezdő!

TRATTAMANTI: (Rezzenéstelen arccal) De a legveszélyesebb tisztet vállalja. Ha Bruno megsejti, hogy nem irodagép-ügyben tevékenykedik itt, Londonban, neki vége!

BORGHESI: (Unja az alkut) Jó, jó, tudom, tudom. Egyébként nem hiszem, hogy Don Pio kukacoskodni fog. Fő a fokozatos térhódítás. A teljes hatalomátvétel még odébb lesz.

TRATTAMANTI: (Cinikus kétértelműséggel) Én is úgy gondolom.

BORGHESI: (Felkel, jelezve, hogy a tárgyalás véget ért. A többiek is,) Uraim, munkára fel! A tett halála az okoskodás... A perc halála... (Megáll) Hogy is van?

SERGIO: (Csendesesen)... a másik perc.

BORGHESI: (Elégedetten elmosolyodik) Nagyon ügyes. Molto simpatico.* (Kezet fog a két Trattamantival. Amazok elköszönnek Ricchitől és távoznak. Borghesi Ricchihez, miután a Trattamantiak kimentek.) Azt hiszem, jó fogást csináltunk, kedves Pietro. (Elgondolkodik.) Azért nem árt szemmel tartani őket.

RICCHI: (Azonnal kapcsol.) Gondolod?

BORGHESI: (Fegyelmezetten) Nincs veszélyesebb dolog, mintha az értelmes ember szerephez jut.

RICCHI: (Elkomorodik) De igen. Mikor az ostoba ül a főnöki székbe. Annál szörnyűbb nincsen.

Összenéznek. Ricchi karon fogja Borghesit, és kifelé indulnak. A szín fokozatosan elsötétedik.

*Nagyon szimpatikus.

HARMADIK JELENET

Színhely: Giordano szállodai szobája, Moszkvában. Néhány nappal Giordano megérkezése után. Luxus lakosztály, oroszosan berendezve. Tágas szoba, monumentális bútorok. Giordano egyedül van. Ruhástul fekszik az ágyon. Álmos, másnapos. Hirtelen kinyílik az ajtó. Belép Bellina, Giordano olasz barátnője.

BELLINA: (Csinos, reprezentatív nő. Hosszú hajú, párductermetű, rendkívül nőies és temperamentumos jelenség. Énekesnő. Leopárdbunda van rajta és szűk nadrág.) Ciao, amore! Hát megvagy végre, itt bujkáltál! (Kis kézitáskáját ledobja, csípőjét riszálva Giordano felé tart.)

GIORDANO: (Rémülten ül fel az ágyban) Hát te hogy kerültél ide? (Agresszíven) Ki engedte meg, hogy ide gyere?!

BELLINA: (Csicseregve, hízelegve) Hát a szerelem. Naaa... nem is örülsz a te cicádnak? (Giordano ölébe ül, átkarolja.)

GIORDANO: (Ideges.) Te tiszta örült vagy! (Elhárító mozdulattal, mivel a nő lerohanja) Na, szállj már le rólam! Megfojtasz.

BELLINA: (Búgó hangon tovább édeskedik.) Pont azért jöttem. Hogy megfojtsalak. (Csókolgatja, simogatja a fiút.) Te, csúnya, hűtlen fiú... Hát szabad ilyen csinálni a te szerelmeddel? ... megszökni, szó nélkül?...

GIORDANO: (Jólesik neki a nő hízeltége, de felháborítja a merészsége, hogy utánajött, és egyben fél is, hogy terveit keresztülhúzhatja. Féltreolja magától Bellinát. Szigorúan.) Ki mondta meg neked, hogy itt vagyok? (Fenyegetően felemeli a hangját.) Ki?

BELLINA: (Méltatlankodik. Kényeskedve.) Naaa, Mackóka, hogy lehetsz ilyen goromba?

GIORDANO: (Durván megragadja a nő csuklóját. Ráüvölt.) Azonnal megmondod, hogy ki volt! (Megrázza.)

BELLINA: (Magszeppen.) De hát én csak azért jöttem, mert hiányoztál nekem... nagyon-nagyon... (Majdnem pityereg.)

GIORDANO: (Mérgeesen) Én most nem azt kérdeztem, hogy miért vagy itt, hanem hogy ki köpött rólam?! Nem érted?!

BELLINA: (Elhárítólag) Nekem... nem is mondta senki, csak úgy megéreztem... (Reménykedő naivsággal) tudod, a hatodik antennám... vagy hogy is mondják... a hatodik érzékem... (Naivul pislogva néz Giordanóra.)

GIORDANO: (Üvölt) Persze! A hatodik érzéked... a kis észlény... Majd mindjárt el is hiszem! (A csuklójánál fogva rázza a lányt.) A nevé!

BELLINA: (Sírdogálva) Én csak... a repülőtéren... érdeklődtem... tudod, az utaslisták...

GIORDANO: (Elveszti az önuralmát. Pofozni kezdi Bellinát.) Azonnal megmondod... mocskos kis szajha!... Hát hülyének nézel?!

BELLINA: (Kezét maga elé tartja, sír.) Beppe volt, Beppe... Na, hagyd már abba!

GIORDANO: (Elengedi a lányt. Még mindig dühöngve) A kis buzi Beppe! Majd adok én neki! Beködni a főnökét! Ki van rúgva!

BELLINA: (Az ágyon összegörnyedve zokog.) Nem kellett volna megmondanom... Szegény Beppe... Hiszen ő csak megsajnál... Tudta, hogy hiányzol nekem...

GIORDANO: (Már csillapodik a mérge.) Akkor se lett volna szabad utánam jönnöd! Tudod, milyen veszélyes dolgot műveltél?

BELLINA: (Abbahagyja a sírást. Tágra nyitott szemekkel rábámul Giordanóra.) Nem értelek, amore... Miféle veszélyekről beszélsz?

GIORDANO: (Korholja) Az a baj, hogy semmit se értesz. Csak elindultál a kis bolondos fejed után, és mindent összekuszálsz magad körül.

BELLINA: (Nem érti.) Én? Mit? Hiszen én csak...

GIORDANO: (Letorkolja.) Az a baj, hogy nektek, nőknek minden érvetek ezzel kezdődik: „De én...” „Hiszen én csak...” Nem mondanál le a kis önző érdekeidről és maradnál végre nyugton?

BELLINA: (Felháborodik) Én?! Önző?! Mert hiányoztál? Nem te papolsz itt nekem, hogy megzavarom az ügyeidet? (Féltékenyen) Egyáltalán, miféle ügyeid vannak itt neked?

GIORDANO: (Rendreutasítólag) Üzleti ügyeim, amikhez neked semmi közöd!

BELLINA: (Mint az előbb) Persze, persze, Azért olyan hülye én se vagyok. Azt gondolod, én nem tudom, hogy most lesz a szépségkirálynő-választás?! Tuti, hogy arra jöttél, és a nyakamat rá, hogy benne vagy a zsűriben!

GIORDANO: (Védekezőleg) Ha benne vagyok, akkor se tartozik rád. Te csak azon sűrögdél gyorsan, hogy megváltsd visszafelé a jegyedet!

BELLINA: (Tombol a féltékenységtől) Ugye, megmondtam! Tudtam én! Ti, férfiak, mind egyformák vagytok! Forogtok minden szoknya után!

GIORDANO: (Agresszíven) Te már csak tudod! Annyi faszival volt dolgod, hogy megtelne velük a Vörös tér, ha egymás mellé állítanák őket!

BELLINA: (Hisztérikusan) A te kurváiddal meg a San Pietro, a colonnatót* is beleértve! Pont te beszélsz! Tuti, hogy most is valami nőügyed van, azért balhézol úgy, hogy idejöttem!

GIORDANO: (Az elevenébe vágott, annál agresszívebb) Nem is fogom eltérni, hogy csak utánam utazgass, ahová a kedved tartja! És ráadásul azért, hogy nagyjeleneteket rendezz! Nekem fontos üzleti tárgyalásaim vannak, és oda nem mehetek úgy, mint a mosogatórongy!

BELLINA: (Hisztizve, maró gúnnyal) Üzleti tárgyalások... a moszkvai nagyfőnökök lányaival, mi? Szép kis mese! Te még nálam is hülyébb vagy, ha hazudni próbálsz!

GIORDANO: (Felpattan.) Na, most már aztán elég! Fogd a motyódat, és tűnj azonnal innen! Az első géppel haza fogsz repülni!

BELLINA: (Ő is felkel, kényeskedve tipeg) Eszem ágában sincs! Én itt dolgozni fogok. Ha te az orosz banyák után koszlatsz, majd én megmutatom neked, hogy itt is van elég bár, és van elég hapi, aki utánam fordul!

GIORDANO: (Ideges, féltékeny) Ne idegesíts fel, Bellina, mert én mindjárt nem is tudom, hogy mit csinállok veled!

BELLINA: (Froclizza) Na, mit, mit? Amiért jöttem, azt nem velem csinálod, csak mással, egyebet meg mit tudsz? Az öklödet rázni, pofozkodni, fenyegetőzni... Milyen szálnalmasak vagytok, ti, férfiak! (Tetőtől-talpig végigméri.)

*A Szent Péter tér a székesegyházzal és az oszlopsorokkal

GIORDANO: (Feltámad benne a hiúság és birtoklási vágy) Ne haragudj, nem akartalak megbántani, csak olyan ideges lettem, mert áruló van közöttünk... (Át akarja ölelni Bellinát.)

BELLINA: (Arrébb sétál, mielőtt Giordano átkarolhatná) Áruló... micsoda ócska fogalmaitok vannak a világról... mert szegény Beppe megértette, mit értek?

GIORDANO: (Kedveskedve) És mit érzel?

BELLINA: (Duzzogva) Azt, hogy megsértettél, megaláztál, megvertél. (Szífog.)

GIORDANO: (Ismét közelebb lép a lányhoz.) Amore... elvesztettem a fejemet... Bocsáss meg...

BELLINA: (Tovább duzzog.) Nem bocsátok meg. Csúnya szavakat mondtál nekem. Hát minek nézel? Ha most megbocsátok, bármikor ezt fogod csinálni velem. Neem, Giordano, jobb, ha én most elmegyek... (Megtépzott ruháját igazgatja, aztán a frizuráját.)

GIORDANO: (A visszautasítástól egyre hevesebben kívánja a lányt. Átöleli.) Nem, szerelmem, nem engedlek el csak így...

BELLINA: (Affektálva) Az előbb még azt mondtad, hogy menjek haza, méghozzá rögtön. Hát most elmegyek.

GIORDANO: (Hevesen) Nem engedlek! Nem mégy sehová! (Magához szorítja, és összevissza csókolgatni kezdi. A lány kezd megbékülni, de dacból ellöki magától. Feldúltan néznek egymásra.)

Hirtelen kivágódik az ajtó, Marinka viharzik be rajta. Meglepődik. Egyikről a másikra néz.

MARINKA: Giordano... Hát ez meg ki? Mi folyik itt?

GIORDANO: (Zavarba jön.) Ez itt az unokahúgom... Rómából...

MARINKA: (Értetlenül) Nem értem. Ki ez? (Szájbarágósan) Amore?

GIORDANO: (Egyre idegesebb) Nem, nem, niente amore. Ez itt az unokahúgom.

MARINKA: (Bután figyel a fiú szájmozgását.) Unokahúgod? Az meg micsoda? (Kinéz a nyitva hagyott ajtón) Hol a fenében van ez a hülye Csesznyenko? (Kikiabál) Hé, Csesznyenko! Jöjjön már ide! (A két nő ellenségesen farkasszemet néz egymással.)

BELLINA: (Gúnyosan) Az unokahúgod... Ez meg itt az üzlettársad, nem? (Kifelé indul.)

GIORDANO: (Kétségbeesetten) Ne, Bellina, kérlek, maradj! Mindent megmagyarázok...

BELLINA: (Kifelé menet) Már nem kell, Giordano... Semmi értelme. (Sértetten kivonul. Giordano tehetetlenül nézi.)

MARINKA: (Némi kínos csend után magához tér.) Hát ez meg mi volt? (Közeledik Giordanóhoz, aki teljesen le van lombozódva.) Ki? Amore? (Giordano kétségbeesetten rázza a fejét.) Csak ilyen kicsi amore...? (Kezével picit mutat.)

GIORDANO: (Leverten) Nem, te ezt nem érted... Non capisci niente.*

*Nem értesz te semmit.

MARINKA: (Átöleli Giordanót) Értem én, dehogyan értem... (A fiú hajába túr. Egyre hevesebben) Ti, olaszok mind nagy Casanovák vagytok.

GIORDANO: (Lehangoltan) Casanova?

MARINKA: (Csipkelődik, cukkolja a fiút) Igen, igen, Casanova... (Töri a fejét, mindig újabb szavakat húz elő.) Dante Alighieri... Giovanni Boccaccio... Alberto Moravia... Federico Fellini... Marcello Mastroianni...

GIORDANO: (Belemegy a játékba. Ő is töri a fejét.) Leone Tolsztoj... Alessandro Puskin... Jurij Gagarin... Szolzsenyicin... Raszputyin...

MARINKA: (Pajzánul sikkantva nevet.) Raszputyin? Ugye, ugye, hogy érted?! Nagy lóköötő vagy te, Giordano! Még hogy niente amore... Tuti, hogy a barátnőd volt, aki kiment. (Szenvedélyesen hozzásimul a fiúhoz. Amaz engedelmesen tűri.)

CSESZNYENKO: (Megjelenik az ajtóban. Látván a jelenetet, zavartan köhécselni kezd. Giordano hirtelen hátrálép, a pár szétrebben.) Marinka kisasszony?

MARINKA: (Hirtelen úrrá lesz pillanatnyi zavarán. A szokásos, megvető, lekezelő hangnemben, Csesznyenkóhoz) Igen, nagy szívességet tett volna, ha hamarabb jön. (Csesznyenko egyre zavartabban ácsorog az ajtóban. Azt hiszi, Marinka gúnyolódik.) Mit jelent az, hogy „unokahúgom”?

CSESZNYENKO: (Készségesen) Unokatestvér... lányrokon...

MARINKA: (Kacarászni kezd.) Unokatestvér... Na, de kedves Giordano... ne nézz már madárnak... Az a lány a barátnőd volt, fogadjunk.

CSESZNYENKO: (Zavartan, az ajtóból) Marinka kisasszony... beszélni... barátnőről...

GIORDANO: (Hirtelen magához tér. Határozottan) Hát ne beszéljen róla... Marinka kisasszonynak már készülnie kell a versenyre. Kérem, mondja meg neki, hogy igyekezzen!

CSESZNYENKO: (Gyorsan, hadarva) Giordano úr azt akarja, hogy a kisasszony most készüljön a versenyre. Szépnek kell lenni.

MARINKA: (Unottan) Jó, jó. Maga most menjen ki, Csesznyenko. (Amaz zavartan eltűnik, és behúzza maga mögött az ajtót. Marinka visszamegy Giordanóhoz) Nos, én nyerek? (Enyelegve) Teee, kis Casanova... (Hízelegve hozzábújik.)

GIORDANO: (Tetszik neki a lány, de zavarja, hogy mindig ő kezdeményez.) Csak tudnám, mit mond... Micsoda barbár nyelven beszélnek ezek!...

MARINKA: (Kicsit hátrébb hajol, hogy Giordano szemébe nézhessen.) Nem érted? Első Miss... (Szájbarágósan) Number one... (Magára mutat.)... én leszek?

GIORDANO: (Átöleli a lányt) Nem tudom... sokan vagyunk a zsűriben.

MARINKA: (Flegmán) Zsűri? Sok vén hülye...

GIORDANO: (Nem érti, csak a hangsúlyt. Kedvesen eltolja magától a lányt.) Allora... a preparati...* (Megfordítja a lányt és megpaskolja a fenekét.) Indulás, egy-kettő!

*Akkor menj készülődni!

MARINKA: (Duzzogva kifelé indul) Jó, jó, megyek már. (Visszafordul) De az estét úgyse úszod meg... (Ujjával tréfásan megfenyegeti) Amore, mi? Casanova...

GIORDANO: (A felét se érti, de viszonozza a tréfát) Raszputyin... (Marinka kacarászva kilibben az ajtón. Giordano leroskad az ágyra.) Mamma mia, micsoda forgalom! A nők nem komplettek... Én mondom, sehol a világon nem komplettek... (Hátradől az ágyon. A szín elsötétül. Orosz bárzene szól.)

FÜGGÖNY

HARMADIK FELVONÁS

Színhely: Bruno irodája. Délelőtt van, vakító dél-olasz fény játszik odakint. Az irodában ketten ülnek: Bruno és Trattamanti. Az előbbinek aggályai vannak, míg Trattamanti kedélyesen társalogva, észrevétlenül irányítja a beszélgetést. Bruno apja félreállítása óta kedélybeteg, állandó félelmek gyötrik. Mozdulatai kapkodókká váltak, egész lényé bizonytalanságot fejez ki.

ELSŐ JELENET

TRATTAMANTI: (Kedélyesen) Nem igazán értelek, kedves Bruno. Miért kellene Giordanónak éppen most visszajönnie? Hiszen olyan jól mennek a dolgok... Komolyan mondom, igazán talpraesetten vezeti az üzletet.

BRUNO: (Sötéten, maga elé) Én nem bízom a russókban. Nem tudom, miért vagyok így veled, de az az érzésem, hogy nincsen ott biztonságban.

TRATTAMANTI: (Mint fent) Ugyan már, Bruno... hiszen a Védelem legjobb emberei vannak mellette. Semmi okod az aggodalomra.

BRUNO: (Gyanakodva) Nana! Mikor nőügyekbe bonyolódik az ember, soha nincsen biztonságban!

TRATTAMANTI: (Ravaszán) A kis Bellinára gondolsz? Hiszen akkor hozzuk haza, amikor akarjuk.

BRUNO: (Leverten) Na, igen. De kérdés, hogy Giordano is ezt akarja-e. Egyébként nem Bellinára gondoltam, hanem arra a kis szépségkirálynőre.

TRATTAMANTI: (Legyint) Ugyan már, amiatt ne fájjon a fejed! Kis csinos butuska. Semmi vizet nem zavar.

BRUNO: (Csüggedten) Csak a fiam fejét zavarhatja meg.

TRATTAMANTI: (Vigyorogva) Hát Istenem... legfeljebb beházasodik a klánba...

BRUNO: Na, ez az. Én nem hiszem, hogy ez helyes volna.

TRATTAMANTI: (Vidáman) Miért? Drága barátom, a legbiztosabb kötelék a családi kötelék.

BRUNO: (Elkomorul) Ezt éppen rossz helyen mondd. Mind a mai napig nem tudtam napirendre térni fölötte. (Lehorgasztja a fejét.)

TRATTAMANTI: (Mint fent) Csak fel a fejjel, barátom! Emiatt izgatod magad? Hiszen nem volt más választásod. Ezt mindenki tudja, és tiszteletben tartanak érte.

BRUNO: (Letargiásan) Jobban mondva tartanak tőlem. Mint egy apagyilkostól. Komolyan mondom, azóta nincsen egyetlen barátom se, rajtad kívül.

TRATTAMANTI: (Kedélyesen) Ugyan, ugyan... rémeket látsz. Mindenki szeret és tisztel. (Hirtelen váltással) Apád túljátszotta a szerepét. Nem tudta, hol kell abbahagyni. Pedig búcsúzhatott volna szépen is... az emberek megbecsülése övezte volna, ha idejében megteszi, amit tőle elvártak. De így... (A fejét csóválja.)

BRUNO: (Valósággal felszisszen.) Te csak ne merészed szidalmazni az apámat! Világéletében jó ember volt!

TRATTAMANTI: (Óvatosan) Csupán a hatalmat többre tartotta, mint a becsületet. A családja becsületét. Hidd el, Bruno, fölösleges emiatt keseregned. Minden összeomlott volna körülötted, ha akkor helyesen nem döntesz. Ma már elveszett ember lennél, mint az apád.

BRUNO: (Legyint. Feláll és a bárhoz megy.) Mert most nem vagyok az... (Italt tölt magának. Trattamantihoz fordul.) Parancsolsz egy italt?

TRATTAMANTI: Köszönöm, nem kérek. (Félre) Iszol te kettőnk helyett is...

BRUNO: Tessék?

TRATTAMANTI: Semmi, semmi. Csak köhögtem. Egészségedre!

BRUNO: Köszönöm. (Miután gyorsan felhajtotta az italát, újabbat tölt, és a pohárral a kezében visszajön, Trattamanti mellé ül.) Nos, mi a helyzet a fegyverüzlettel?

TRATTAMANTI: (Gonosz mosollyal) Minden a legnagyobb rendben. Ne izgulj, hamarosan annyi megrendelésed lesz, hogy csak győzd teljesíteni. A tárgyalások a végükhöz közelednek.

BRUNO: (Kedvetlenül) Legalább az üzleti ügyeim jól állnak. És mi a helyzet a volt unióbeli fegyverarzenálokkal?

TRATTAMANTI: (Mint fenn) Az érdekeltségek nagy része már a kezünkben van. Az oroszok egymással igen gyanakvóak. Bennünk sokkal jobban megbíznak. Különben is teljes ott az anarchia. (Cinikusan) Süllyedő hajón lehet a legjobb üzleteket kötni...

BRUNO: (Szomorúan) Irigyellek a magabiztosságodért, Alfredo. Habár igazad van. Az ember csak őrizze meg a hidegvérét. Elvégre mit veszíthetünk...? Ezt a nyomorult életet... (Láthatóan rosszul van. Gyenge hangon) Kérlek, Alfredo, hagyj most magamra!

TRATTAMANTI: (Szánakozva) Nem akarod, hogy itt maradjak veled? Beteg vagy, Bruno. Miért nem mégy haza?

BRUNO: (Türelmetlenül) Menj már ki! Nem látod, hogy egyedül akarok lenni?

TRATTAMANTI: (Felkel.) Jó, jó. Szervusz, Bruno. (Kimegy.)

BRUNO: (A kanapén ül. Kiissza az italát, és a poharát goromba mozdulattal az asztalkára löki. A pohár elgurul. Bruno lefekszik. Egy darabig csend, majd Bruno nyugtalanul felpattan. Járkálni kezd fel- és alá, karjával hadonászik, gesztikulál, mint aki magyarázkodik. Hirtelen megáll.) A fenébe is! Komolyan mondom, hogy becsap! Nem bízhatom meg senkiben!

ALTRETTANTO SZELLEME: (Megjelenik. Bruno háta mögött megáll.) Mindig mondtam, fiam, hogy nem való neked a vezetés. Az emberek irányításához kemény kéz kell.

BRUNO: (Megfordul és halálosan megrémül.) Papa! Hogy kerülsz ide?

ALTRETTANTO: (Feddőleg) Hogy? Hogy? Hát elhagyhatja egy apa a fiát?... még akkor is, ha az hűtlen volt hozzá...? (Járkálni kezd.)

BRUNO: (Kétségbeesetten) De, Papa, én...

ALTRETTANTO: (Legyint) Tudom, tudom... Nem te voltál... Téged csak felhasználtak... afféle eszköz gyanánt...

BRUNO: (Mint fent) Igen, Papa... Én sose akartam, hogy...

ALTRETTANTO: (Leinti) Ugyan, hagyd már el... Nem mindegy most már? (Fáradtan leül.) És most jobb? Mit oldottál meg?

BRUNO: (Kétségbeesetten védekezik) Az üzleti ügyek remekül állnak. Giordano külföldön van, és egészen jól elboldogul.

ALTRETTANTO: (Legyint) Persze, persze. A nőekkel. Velük ugyan jól el lehet boldogulni.

BRUNO: (Sértődötten) Nemcsak a nőekkel! Azokat a vadembereket is egészen jól megzabolázta.

ALTRETTANTO: Csak nehogy majd őt is megzabolázzák! Ha nem civilizáltak az üzletfeleid, sose tudhatod, mikor következik be egy váratlan fordulat.

BRUNO: (Rémülten) Miféle fordulatra gondolsz?

ALTRETTANTO: Bármiféle fordulatra. Ha nem ismered a tárgyalópartneredet, nem ismerheted a logikáját sem. Sose tudni, mi motiválja a tetteit.

BRUNO: (Összezavarodik) Te most azért jöttél, hogy tanácsokat adj nekem?

ALTRETTANTO: (Halálos nyugalommal) Éppenséggel rádférne, édes fiam. Nagyon rossz bőrben vagy.

BRUNO: (Jólesik neki a figyelem. Reménykedve apja elé lép.) Papa...

ALTRETTANTO: (Húvösen) Csak maradj ott, fiam, ahol vagy. Ha közel jössz, úgy érzem, el kell mennem...

BRUNO: (Megijed) Jó, jó. Akkor itt maradok. (Kis szünet után) Papa, haragszol rám?

ALTRETTANTO: (Lemondóan) Haragudni? Most már?... Kis hülye balek vagy, ez a véleményem.

BRUNO: (Rosszul esik neki) De miért?

ALTRETTANTO: (A fejét csóválja) Hát nem látod, fiam? Tényleg nem látod?

Ebben a percben megszólal a telefon. Bruno az íróasztalához indul. A szín most elsötétül. Egy fénypászma Brunót világítja meg. A háttérben egy fénykörben megjelenik Giordano, a kezében telefonkagyló. Az egész beszélgetés alatt csak őket látni.

GIORDANO: (A telefonba) Papa, te vagy az? Jó soká kapcsolak.

BRUNO: (Felderül az arca) Te vagy, kisfiam? Csakhogy hallom a hangodat! Mi újság?

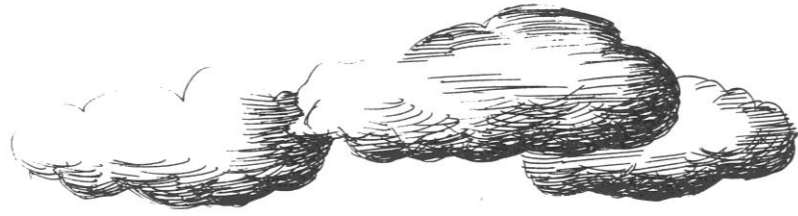
GIORDANO: (Kedélyesen, de félig komolykodva) Sok minden. Nem tudom, fogsz-e örülni neki...

BRUNO: Csak ki vele, édes fiam, ne kímélj!

GIORDANO: Az üzletről nyilván mindent tudsz.

BRUNO: (Gépiesen) Persze, persze. Jól van. Nagyon jól csináltál mindent. Büszke vagyok rád.

GIORDANO: (Habozva, félénken) Papa, én bemutatnám nektek ezt a kislányt...

BRUNO: (Idegesen) Azt a... Ne is mondd! Hallani se akarok róla!

GIORDANO: (Kétségbeesetten) De miért, Papa?

BRUNO: (Gyorsan, hadarva) Mert túl korai lenne. Egyáltalán meggondoltad te ezt a dolgot?

GIORDANO: Hát persze. A család érdeke ezt kívánja.

BRUNO: (Felháborodik) A család érdeke?! Hát csak ezért?!

GIORDANO: (Zavartan) Nemcsak ezért. De olyan nehéz ezt telefonon elmondani.

BRUNO: (Nyersen) Hát ne mondd! Engem úgyse érdekel.

GIORDANO: (Bizakodva) Úgy gondoltam, átviszem egy kicsit dolgozni mihozzánk. Új arc, sok munkája lenne.

BRUNO: (Mint fent) És mi közöm van neked hozzá? A kislány ott dolgozik, ahol akar, te viszont maradj, ahol vagy, és tedd a dolgodat!

GIORDANO: (Feldúltan) De hát... meddig akarsz még itt tartani engem?

BRUNO: (Konokul) Míg az üzleti érdekeink úgy kívánják.

GIORDANO: (Tiltakozik) Rajtam kívül sok jó üzletember van még.

BRUNO: (Mint az előbb) Nálad jobb momentán nincsen. Nagyon jól csináltál mindent.

GIORDANO: (Kétségbeesetten) Hát akkor... hibákat kellene elkövetnem, hogy... hazahívjatok?

BRUNO: (Határozottan) Te csak ne fenyegetőzz! Senki nem dől be a trükkjeidnek. A románcaidból pedig hagyd ki anyádat és engem!

GIORDANO: De, apa! Ez nem egy románc... Én komolyan...

BRUNO: (Szigorúan) Mit tudsz te a szerelemről?! Kis prostik, énekesnők, csajok a diszkóból... Érezted már valaha a villámcsapást?

GIORDANO: Milyen villámcsapást?

BRUNO: (Diadalmasan) Na, látod! Míg azt nem érezted, ne is gondoldj a házasságra! A futó kis kalandjaidra pedig egyikünk se kíváncsi.

GIORDANO: Apa, ez nem kaland...

BRUNO: (Keményen) Tiszteld anyádat! Nehogy megsértsd azzal, hogy idehozol egy ilyen kis...

GIORDANO: (Dühbe gurul) Hát jó, Apa. Küldhetünk egyenesen meghívót vagy utólagos értesítést is! Szevasz. (Levágja a kagylót.)

BRUNO: (Felháborodik) Na, de ilyet! Halló! Halló! Majd adok én neked, pimasz kölyök! Igaza volt nagyapádnak... (A kagylót a kezében szorongatva téblábol.) Hallottad ezt, Papa? (Körülnéz.) Altrettanto nincs sehol, már korábban eltűnt. A szín ismét fokozatosan megvilágosodott közben.) Papa, hol vagy? (A házi telefonhoz megy. Felemeli a kagylót) Kérem, Marisa, hívja fel nekem Trattamanti urat! Beszélni szeretnék vele.

MARISA HANGJA: Még nem ment el. Itt van az épületben. Campana úrral tárgyal.

BRUNO: (Fellélegzik) Annál jobb. Mondja meg neki, hogy sürgős. Köszönöm. (Leteszi a kagylót és egy székre rogy. A szín elsötétedik.)

MÁSODIK JELENET

Mikor a szín megvilágosodik, Trattamanti dolgozószobája válik láthatóvá. Modern bútorok, a falakon modern festmények. Az egész hangulat mégis valami célratörő ember keze nyomát idézi. Trattamanti Beppe Lombardival tárgyal.

TRATTAMANTI: (Kissé bizalmasan) A terveikhez képest bizonyára túl korainak tűnik, én mégis úgy látom, hogy elérkezett az ideje.

BEPPE: (Közepes termetű, fekete hajú fiatal ember. Ropant energikus. Öltözéke gazdag amerikai vall.) Az emberek felkészültek rá? Egyáltalán tárgyaltak ilyesmiről?

TRATTAMANTI: Hát, konkrétan tárgyalni, az igen kockázatos lenne. Don Bruno erősen gyanakvóvá vált az utóbbi időben. Nagy a lebukásveszély. De az állapota olyannyira aggasztó, hogy nincs más választásunk.

BEPPE: (Meghökken) Miért? Mi van vele? Beteg?

TRATTAMANTI: (Lassan, óvatosan) Mint akinek megbomlott az elméje. Összevissza beszél, és teljesen keresztül akarja húzni a számításaimat... (Gyorsan helyesbít)... a számításainkat.

BEPPE: Milyen értelemben?

TRATTAMANTI: Az oroszokkal való fuzionálás tekintetében. Először mindenbe belement, most viszont makacskodik.

BEPPE: (Kíváncsian) Hogy-hogy?

TRATTAMANTI: Úgy volt, hogy a fia benősül, és a dolgok szép rendben is mentek, Giordano elszánta magát, de Bruno most már hallani se akar róla.

BEPPE: Van rá valami konkrét oka?

TRATTAMANTI: (Gunyorosan) Hogy a kislány foglalkozása afféle... nem túl vonzó... szóval, hogy modell.

BEPPE: Akkor nem csodálom. Én se venném el. Nem való feleségnek az, aki pénzért bármijét mutogatja.

TRATTAMANTI: (Legyint) A mi szakmánkban nem lehet érzelegni, kedves barátom. A cosa nostra érdeke nagy szó. Különben is, ha a fiú benne van, mi csak örülhetünk neki.

BEPPE: (Feszülten) És az apja... Don Bruno... mit akar csinálni?

TRATTAMANTI: (Fanyarul) Hát, amit ő akar, azon egyszerűen nem lehet elmenni. Egyszer azon aggódik, hogy a fia nincsen ott biztonságban, aztán mikor Giordano felhívja telefonon, ordibál vele, hogy maradjon ott, ahol van. Mindezek után hívat engem, hogy akadályozzam meg a házasságot, és a fiát hozassam haza akárhogyan is. Közben találkozni vél az apja szellemével, és beszél is vele.

BEPPE: (Félbeszakítja) Tessék? De hiszen Don Cesare él. (Gyanakvóan méregeti Trattamantit.) Vagy tévedek?

TRATTAMANTI: (Észreveszi a fiatalember nyugtalanságát.) Dehogyan téved, kedves fiatal barátom. Él az öreg, él. Házi őrizetben tartjuk, de a fia egy fatális véletlen miatt azt képzelte, hogy...

BEPPE: (Gyanakodva) Nem értem, miről beszél. Ez az egész olyan zavaros.

TRATTAMANTI: (Cinikus nyugalommal) Én is azt mondom, hogy az ügy nem tiszta. Ha Bruno rögeszméinek története kiszivárog, itt olyan anarchia lesz... kitör a hatalmi harc.

BEPPE: (Röviden, határozottan félbeszakítja.) És most mik a terveid?

TRATTAMANTI: Nekem? (Beppe bólintására) Bruno barátunkat kezelni kellene. Így simán ki lehetne vonni a forgalomból. A fia most el van foglalva a kis Marinkájával. Ez egy remek intervallum arra, hogy egy gyors akcióval végrehajtsuk az Önök eredeti elképzeléseit.

BEPPE: (Szigorúan, rendreutasítólag) Mi nem képzelünk. Mindig határozott terveink vannak.

TRATTAMANTI: (Óvatosan helyesbít.) Terveit.

BEPPE: (Elgondolkodva) És a többi Don? Ők mit fognak hozzá szólni?

TRATTAMANTI: (Ravaszul) Csak bízva rám őket! A szervezés az én dolgom.

BEPPE: (Nincs túlságosan meggyőzve.) Ha balul üt ki a dolog, remélem, tudja, hogy magának befellegzett...

TRATTAMANTI: (Ironikusan) Nem húzok én ujjat olyan hatalmasságokkal, mint a kedves papája, nagypapája...

BEPPE: (Elégedetten mosolyog) Nem is ajánlom. A Lombardi név nem akármilyen név a cosa nostrában...

TRATTAMANTI: (Kihasználja a fiú önelégült reakcióját.) Szóval szabad kezet kapok?

BEPPE: (Hirtelen kijózanul.) Nem dönthetek magam. Hamarosan értesíteni fogjuk. (Felkel, indulni készül.) Remélem, diszkréten kezelte az érkezésemet!

TRATTAMANTI: (Megjátszott alázattal) Ó, hogyne. A sofőröm máris visszaviszi a repülőtérré. Üdvözlöm a kedves családját. Ugye, most már megérti, miért kértem személyes, bizalmas tárgyalást?

BEPPE: (Gépiesen) Hogyne, hogyne. (Kezet fognak. Beppe kifelé indul, majd egy pillanatra megáll, visszafordul.) És Don Cesare? Vele mi a szándéka?

TRATTAMANTI: (Kicsit túl készségesen) Az Önöktől függ. Nekem jó a jelenlegi megoldás, de ha odaát más elképzelések vannak, én kész vagyok tárgyalni.

BEPPE: Hát jó. (Kifelé indul.) Isten áldja!

TRATTAMANTI: (Vidáman) Viszontlátásra!

HARMADIK JELENET

Az Altrettanto ház egy szalonja. Két nappal később. Dél-olasz stílus, tárgyakban, bútorokban. A hangulat komor, de minden mögött elemi erővel tombol a mediterrán fény. A szalonban ül az egyik gorilla, az ajtóban áll egy másik.

Hirtelen kinyílik az ajtó, és Giordano oldalán Marinka penderül a színre. Kényeskedve, de kíváncsian nézelődik. Láthatóan el van bűvölve mindentől. A gorilla meglepődötten ugrik fel.

GIORDANO: (Szorongását nagy fölénnyel leplezi.) Szervusz, Tonio. Hol van apám?

TONIO: (Mint egy szikla, elállja az útjukat.) Bernardi doktor úr kezeli a szobájában.

GIORDANO: (Meghökken) Mi baja van?

TONIO: (Nem akar Marinka előtt beszélni.) Gyengélkedik mostanában.

GIORDANO: (Lendületesen) Megyek, megnézem.

TONIO: (Továbbra is elállja Giordano útját) Tilos bemenni hozzá. Teljes nyugalomra van szüksége.

GIORDANO: (Felháborodottan) Megbolondultál?! Azonnal eressz oda! Látni akarom!

TONIO: (Rendíthetetlen nyugalommal) Trattamanti úr határozott utasítása az, hogy senki nem zavarhatja.

GIORDANO: (Magából kikelve ordít.) Mi?! Hát kinek a háza ez? Hogy merészel ilyesmit az a szoknyapecér fajankó?!

TONIO: (Mint fent) Don Bruno igen rosszul volt mostanában. Komoly orvosi kezelésre van szüksége. Don Cesare, ugye... most nem... (Zavartan) Te nem voltál itthon, Giordano... hát ezért... muszáj rendnek lenni...

GIORDANO: (Ordít) Rendnek?! Ez nektek rend, hogy az ember hazajön, és a saját házába jószerivel be se engedik... a saját emberei...?! Hát mi van itt újabban? Kupleráj? Hatalomátvétel?

TONIO: (Zavartan toporog) Ne izgulj, Giordano, minden rendbe jön majd. Most, hogy itthon vagy már...

GIORDANO: (Gúnyosan) Most, hogy én... hát persze! Majd rendet rakok én köztetek! Takarodj félre az utamból! (Marinkát kézen fogva a lakás belseje felé indul. Tonio zavartan félrehúzódik. Kintről csengetés. Giordano és Marinka megtorpannak. Nyílik az ajtó és Trattamanti lép be, Ginepra újságszerkesztő kíséretében.)

TRATTAMANTI: (Már értesült Giordano érkezéséről, de mintha meglepődne, kedélyeskedve) Ohó, a kis világjáró üzletember hazaérkezett! (Kezét nyújtja Giordanónak.) Szervusz, Giordano. Isten hozott! (Tetszéssel méri végig Marinkát.) Csak nem a menyasszonyod? Nagyon csinos. Bemutatnál?

GIORDANO: (Még dühös, de az elismerő megjegyzés legyezgeti a hiúságát.) Hát hogyne. (Marinkához fordul.) Marinka, ez itt Trattamanti úr, nagykereskedő, családunk régi barátja. (Trattamantihoz) Marinka, a menyasszonyom. (Trattamanti sokat sejtetően kezét csókol Marinkának.) Ez pedig Ginepra úr, a Bellissima főszerkesztője. (Ginepra is kezét csókol. Alfredo, mi folyik itt?)

MARINKA: (Mohón lecsap az alkalomra.) Bellissima? Az mi? Magazin?

GIORDANO: Igen, kicsim, pontosan. (Trattamantihoz) Szóval?

MARINKA: És milyen magazin? Női?

GINEPRA: (Középkorú, viszonylag jól tartja magát. Lerí róla, hogy minden hájjal megkent üzletember, a nők barátja.) Igen, kisasszony, női. Heti kétmillió példányban.

MARINKA: (Még kevéssé érti a nyelvet.) Mi a kétmillió?

GIORDANO: (Idegesíti, hogy nem hagyják beszélni Trattamantival, de visszafogja magát.) Annyit adnak el minden héten.

MARINKA: (Tetszik neki. Tetőtől-talpig végigméri Gineprát.) Á, az igen! (Ginepra hiú tetszelgéssel állja a fiatal nő tekintetét.) Nincsen szükségük új modellre?

GINEPRA: (Ravaszkásan) Az attól függ, kiről van szó.

MARINKA: (Kényeskedve) Hát rólam.

GINEPRA: (Örömmel kap az alkalmon.) A kisasszony nagyon csinos. Hivatásos?

MARINKA: Tessék? (Giordanóba kapaszkodik) Mit mondott?

GIORDANO: (Most már türelmetlen, hogy nem hagyják Trattamantival beszélni.) Hogy profi vagy-e a szakmában. De most már hagyjál beszélni! Apámról van szó.

MARINKA: (Megsértődik.) Most *itt rólam* van szó. Vagy én nem vagyok fontos neked? (Duzzog.)

GIORDANO: (Kínosan érzi magát amazok előtt.) Dehogynem... De az apám...

MARINKA: (Türelmetlenül közbevág.) Semmi de... Ha szeretsz, azonnal megszerzed nekem munkát!

GIORDANO: (Nyugtatólag) Jó, jó, de hiszen Ginepra úr azért van itt. Ő mindent elmond neked.

MARINKA: (Sértetten) Hát jó. Ginepra úr majd mond nekem minden. Te csak fuss apádhoz, ki nem is akar tudni rólam! Biztosan azért nem mehetsz be hozzá, mert engem hoztál ide! (Szipogni kezd.)

GIORDANO: (Egyre kínosabb számára a helyzet. Nyugtadni próbálja a nőt.) Ugyan már, kicsim, ne érzékenykedj annyit! Meglátod, minden rendbe jön majd. (Át akarja ölelni Marinkát.)

MARINKA: (Sértődötten odébb megy, nem hagyja magát.) Minden! Nagyon látszik, hogy minden! Félórája itt vagyunk, de még az előszobánál tovább nem jutottunk. Téged várja goril saját házában. Minden...!

GINEPRA: (Kihaszználja az alkalmat, hogy a maga javára fordítsa a dolgot. Hízelegve) A kisasszony igen érzékeny. Bizonyára kitűnő modell. Nekem épp ilyenre van szükségem.

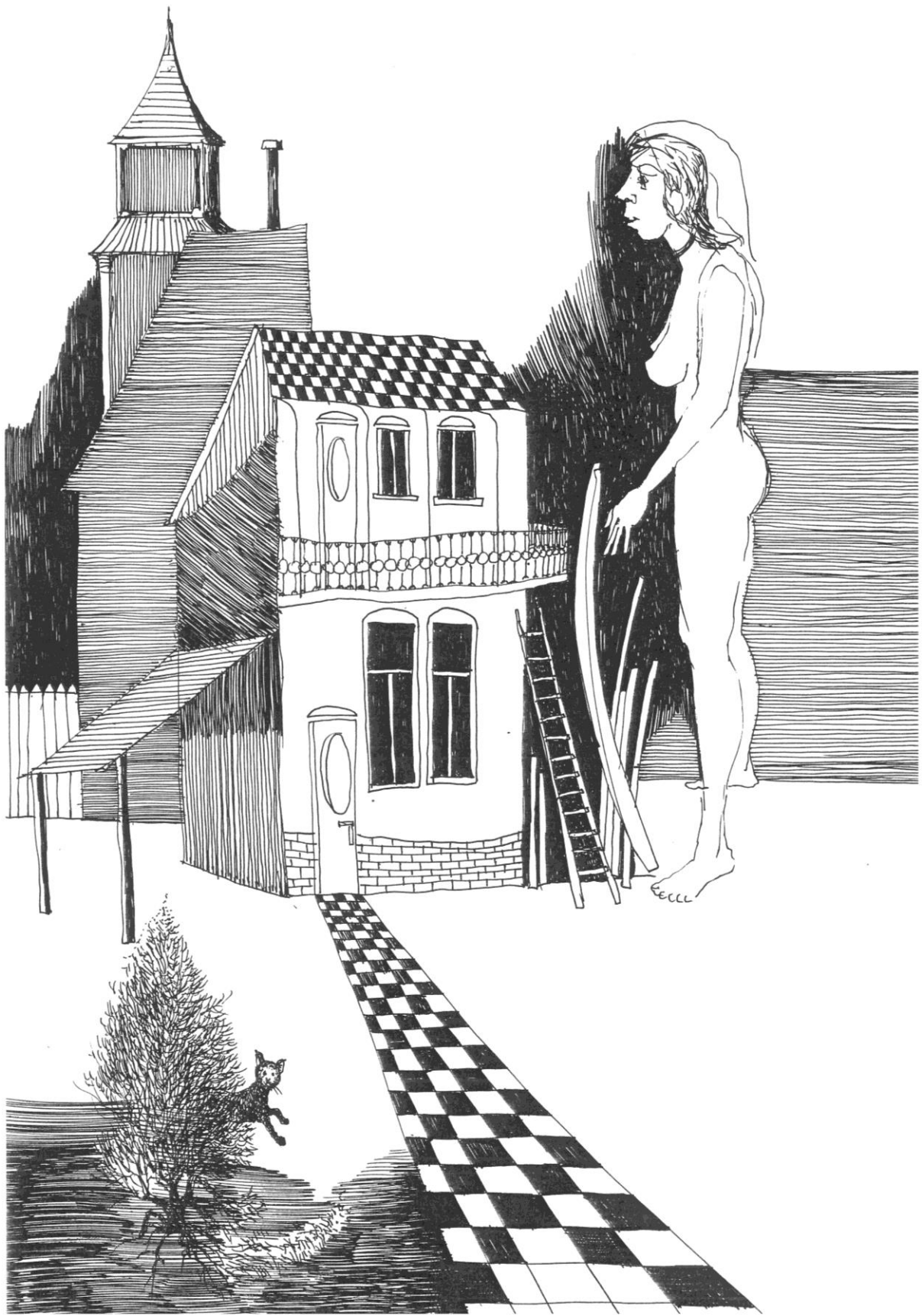
MARINKA: (Még duzzog, de büszke a dicséret miatt. (Mágá ajánl nekem munká?)

GINEPRA: (Ravaszkásan) Előbb talán nézzen szét nálunk, Marinka kisasszony. Szívesen elkísérem.

MARINKA: (Mohó vággyal) Mikor?

GINEPRA: Akár most is. Állok rendelkezésére.

MARINKA: (Majdhogynem ugrál örömeiben.) Hallod, Giordano? Micsoda kedves ember!

GIORDANO: (Nincs elragadtatva a dologtól.) Majd én elkísérlek, ha apámmal beszéltem.

GINEPRA: (Készségesen) Ti csak tárgyaljatok nyugodtan. Én szívesen elviszem a kisasszonyt.

MARINKA: (Szeleburdin, és még némi sértődöttséggel az előbbieket miatt.) Te csak maradj itt! Nekem nincs miért. Apád-anyád bezárkózik, mikor idejövök. Majd előjönnek, ha én elmentem.

GIORDANO: (Tonióhoz) Hol van anyám?

TONIO: (Készségesen) Amati asszony partiján.

GIORDANO: (Marinkához) Na, látod. Nincs is itthon.

MARINKA: (Gúnyosan) Ugyan, ugyan! Én is tudom házudni akármilyen, há akárom.

GIORDANO: (Méregbe gurul) Ne merészed sértegetni az anyámat!

MARINKA: (Fölényesen, megvetéssel) Jó, jó. Már itt se vagyok. Jöjjön, Ginepra úr. Köszönöm a vendéglátást! Molto gentile.* (Gőgösen elvonul, Gineprába karolva.)

GIORDANO: (Tehetetlen dühvel néz utána.) Nahát, ez aztán már mégis...!

TRATTAMANTI: (Eddig kárörvendően figyelte a jelenetet.) Csak fel a fejjel, barátom! A fiatal lányok nagyon szeszélyesek tudnak lenni. Majd lehiggad.

GIORDANO: (Leverten, fojtott dühvel) Persze, le... majd ha megkapta az egész San Pietrót. meg Róma összes ékszerboltját...

TRATTAMANTI: (Kíváncsian) Szereti az ékszereket?

GIORDANO: (Kelletlenül) Hát persze. Melyik nő nem szereti? (Legyint.) Hagyjuk. De most már tényleg mondd, mi van itt? Mi történt apámmal?

TRATTAMANTI: (Nyugodt fölénnyel, egyszerűen) Apád beteg.

GIORDANO: (Türelmetlenül) Ennyit már én is tudok. Mi baja?

TRATTAMANTI: Víziói vannak.

GIORDANO: (Döbbenten) Víziói?!

TRATTAMANTI: (Óvatosan, mert látja, hogy Giordanónak érzékeny pontja a család.) Elég sokat iszik mostanában... Tudod, mióta nagyapád... (Giordano heves mozdulatára) Kérlek, ne haragudj ezért... Tudod, hogy az üzlet csak jó kezekben megy, vezetni higgadtan kell... Apád egyszerűen nem tudja kontrollálni az indulatait... mostanában folyton kikel magából, és tárgyalás közben ordítani kezd.

GIORDANO: (Lesújtva) Ennyire kivan az öreg?

TRATTAMANTI: (Még mindig óvatosan) Tudod, azt képzeled, hogy nagyapád... szóval, hogy Don Cesare halála... az ő lelkén szárad...

GIORDANO: (Nem tud uralkodni magán. Nekiugrik Trattamantinak) Mit csináltatok a nagyapámmal? Mi az, hogy a halála?! Felelj! (Galléron ragadja és rázza Trattamantit.)

TRATTAMANTI: (Visszahőköl a nagy indulattól.) Nyugodj meg, Giordano, nincsen semmi baja.

*Nagyon kedves.

GIORDANO: (Rázza, rángatja a másikat.) Egy szavadat se hiszem el! Megöllek, te piszok! (Amaz fulladozva Toniónak integet. Tonio feléjük indul.) Tonio, fogd le ezt a dögöt! (Megvetően elengedi Trattamantit) Hol a nagyapám? (Tonio egy ajtó felé int a szemével. Giordano feltépi az ajtót, berohan.

TONIO: (Trattamantihoz) Uram, kérem a fegyverét!

TRATTAMANTI: Ne tréfálkozz, Tonio! Tudod, mi lesz itt, ha visszaállsz ezekhez?

TONIO: Ez itt a Trattamanti ház. Én az ő emberük vagyok.

TRATTAMANTI: (Kutyaszorítóba került.) Ezeknek az ideje lejárt, nem látod?

TONIO: (Rendületlenül) Nem úgy nézem.

TRATTAMANTI: Nem sok eszed van, édes fiam. Legkésőbb holnap itt vannak az americanók, és akkor ezekkel együtt neked is befellegzett.

TONIO: (Meghökken) Miféle americanók?

TRATTAMANTI: (Visszanyeri fölényét.) Ugye, ugye? Mondom én, hogy nem sok eszed van. Hát van jövője egy olyan családnak, ahol a fiú az apja ellen, az unoka a saját apja, nagyapja ellen lázad, aztán megbánja, összevissza kapkod és rohangál, mint egy holdkóros hülye? A menyasszonya az első vén buzi kedvéért faképnél hagyja, aki az útjába kerül! Hát hol a tekintély, hogyan lehetne tisztelni az ilyeneket?!

TONIO: (Elbizonytalanodik) A magánügyeik nem tartoznak rám.

TRATTAMANTI: Dehogynem. Egy fedél alatt élsz velük. (Kihaszználja a fiú bizonytalanságát.) Idefigyelj, édes fiam, ha rám hallgatsz, holnap már caporegime* lehetsz.

TONIO: (Egyre csökkenő ellenállással) Csak ne próbáljon lekenyerezni, uram!

TRATTAMANTI: (Felkacag.) Micsoda ósdi fogalmak! Lekenyerezni...! Ha ezek mellett maradsz, holnap senki, semmi nem lesz! Morto di fame!** , az egész családdal együtt!

Az előbb nyitva hagyott ajtón keresztül belép az öreg Altrettanto. Mögötte az unokája jön lassan. Tonio és Trattamanti halálosan megrémülnek.

ALTRETTANTO: (Tonióhoz) Azonnal fogd le ezt a mascalzonét!*** (Trattamanti menekülni kezd. A kijárat felé rohan. Tonio utána. Sikerül egéruat nyernie, de Tonio nem jön vissza. Altrettanto a másik gorillához) Eredj utánuk, fiam, nem tetszik nekem ez az ügy. (A gorilla el. Odakint lövések hangzanak. Altrettanto fáradtan leül az egyik székre.) Köszönöm, kisfiam. Tőled számítottam rá a legkevésbé, de azért jólesett.

*vezető tiszt

**éhen halsz

***csirkefogót

GIORDANO: (Eddig igaza biztos tudatában, most kissé zavarba jön) Nagyapa, én...

ALTRETTANTO: (Egy kézmozdulattal leinti.) Hagyd el, fiam, értem én. Csak ne magyarázkodj! Nem férfinak való az ilyesmi. De apádtól aztán végképp nem vártam...

GIORDANO: (Felkapja a fejét) Tényleg, apa, vajon mi lehet velem?

ALTRETTANTO: (Ingerülten) Ugyan, mi lenne? Biztosan leitta magát. Világéletében gyenge jellem volt. Ez az egy reakciója létezett, ha el kellett volna döntenie valamit.

GIORDANO: De nagyapa, nem lehet, hogy mégis valami...? Alfredo azt mondta, hogy Bernardi van nála, ő kezeli...

ALTRETTANTO: (Felcsattan) Az a morfinista majom? Mit keres az én házamban? Hiszen ez a... (Döbbenet abbahagyja.) Hát mi folyik itt, mióta engem bezártak? Ezek nem a mi embereink... (Gyanakodva néz hol erre, hol arra.)

GIORDANO: (Nyugtatólag) Nagyapa, te olyan gyanakvó lettél az utóbbi időben.

ALTRETTANTO: (Felcsattan. Sipító, öreges hangon) Miért? Nincs meg rá minden okom? Hát mit művel itt mindenki? Akár a bolondokházában!

GIORDANO: (Mint az előbb) Jó, jó, majd mindjárt körülnézek,

ALTRETTANTO: (Mint az előbb) Csakhogy eszedbe jutott! Ezzel kellett volna kezdened!

GIORDANO: De, nagyapa, először Marinka...

ALTRETTANTO: (Mérges) Ki az a Marinka?

GIORDANO: A menyasszonyom. Neked nem mondanak semmit? Most hoztam haza Oroszországból.

ALTRETTANTO: (Megvetőleg végigméri az unokáját.) Elment az eszed? Megtiltom, hogy vadembereket hordj a házamba! Azonnal dobd ki innen!

GIORDANO: Már elment. Megsértődött, hogy a családból senki nem fogadta.

ALTRETTANTO: És még te feleségül akarsz venni egy olyan lányt, aki nem tartja tiszteletben a családot? Micsoda világ!

GIORDANO: (Szájbarágósan) A világ ma már másmilyen, mint a ti időtökben volt, Nagytata. És különben is a család sértette meg őt.

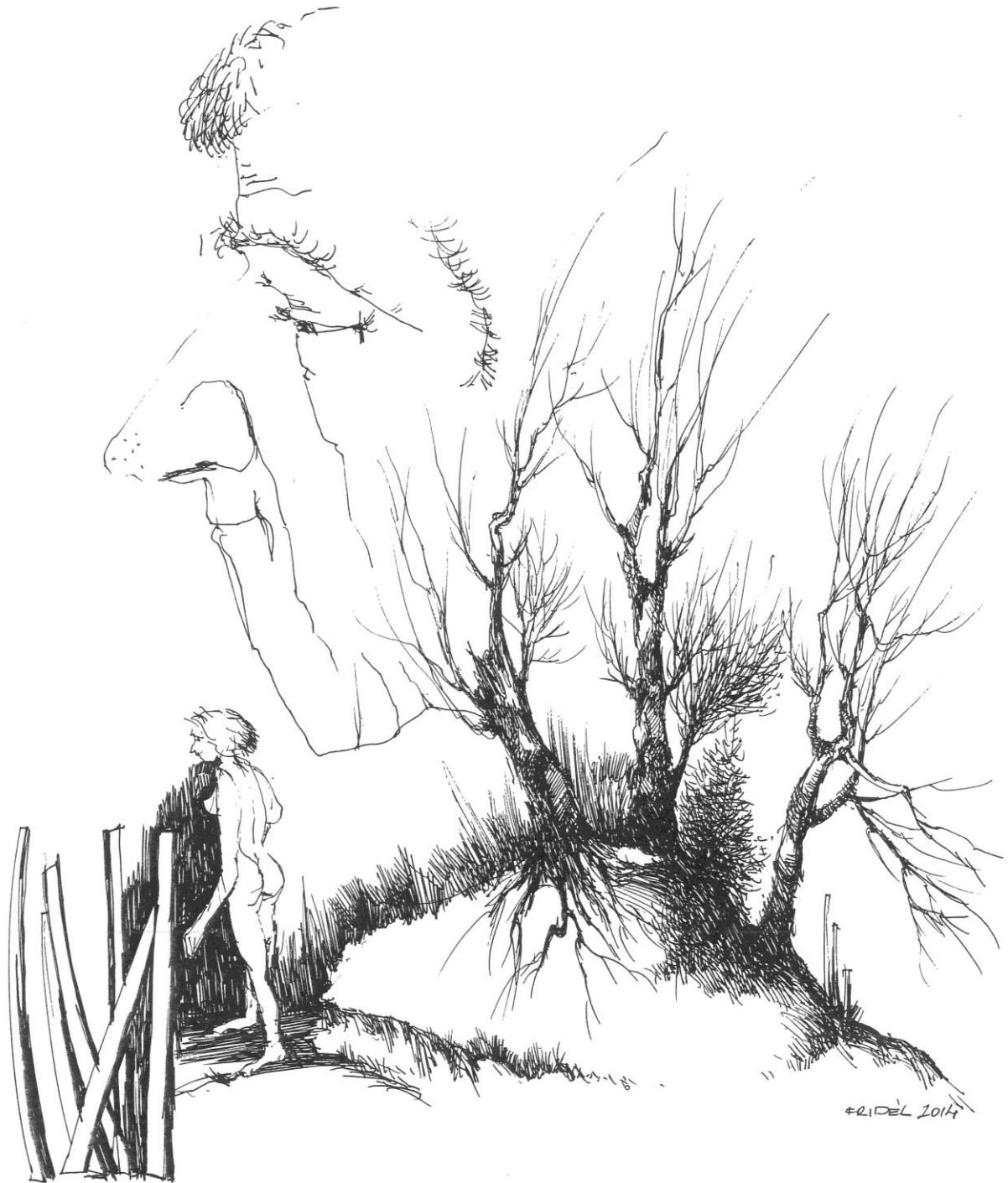
ALTRETTANTO: (Határozottan) Ha asszony, legyen alázatos! Ha a családod ellen lázad, ellened is lázad! Aztán majd ellened neveli a gyerekeidet, és ott kötsz ki, ahol én.

GIORDANO: (Türelmetlenül) Hol vagyunk még attól? Különben bennünket senki nem nevelt apa ellen.

ALTRETTANTO: Tudta is anyád, hogyan kell gyereket nevelni...! Mindent rátok hagyott, és most ahányan vagytok, annyifelé mentek a saját fejetek után.

GIORDANO: (Dühösen) Ne sértegesd az anyámat! Ne merészeld!

ALTRETTANTO: (Megvetően) Na, ugye, megmondtam. Még a nagyszüleid iránti köteles tiszteletre se tanított meg.

GIORDANO: (Nagyon dühös) Te mindig azt képzelted, hogy mindenkinek *csak téged* kell tisztelnie. Te viszont mindenkit lenézhetsz, lekezelhetsz...

ALTRETTANTO: Most már aztán elég legyen! Fogd be a szád!

GIORDANO: Nemhogy megköszönnéd, hogy kiszabadítottalak!

ALTRETTANTO: Kötelességed volt.

GIORDANO: (Kikel magából) De nem volt érdemes! Te már sose változol meg! Mindent ugyanúgy csinálsz, mint azelőtt!

ALTRETTANTO: (Gőgösen) Naná, majd a kedvedért szakállat, hosszú hajat növesztek, hippinek öltözöm, és mindenféle cafkákat hordok a házhoz, mint te!

GIORDANO: Marinka nem cafka!

ALTRETTANTO: Nem is! Az első palival, aki az útjába akad, össze fog állni és otthagya téged!

GIORDANO: (Kétségbeesetten küzd a gondolat ellen) Nem is igaz!

TRATTAMANTI: (Belép) De, sajnós, igaz, kedves Giordano. Ginepra nem vesztegeti hiába az idejét... (Sokatmondóan mosolyog.)

GIORDANO: (Kétségbeesetten) Ne merészed...!

ALTRETTANTO: (Észbe kap.) Őrség! Azonnal fogják le ezt a disznót! (Az örök belépnek, de Trattamanti mögé sorakoznak fel. Mögöttük belép Beppe Lombardi a saját embereivel.) Őrség, őrség!

BEPPE LOMBARDI: (Előbbre lép, az örök követik.) Jó napot, uraim! Ugye, nem szükséges bemutatkoznom?

ALTRETTANTO: (Felpattan) Azonnal takarodj a házamból! Mit nem merészel?! Őrség!

BEPPE: (Szemével int az embereinek, mire azok körbefogják Altrettantót és az unokáját.) Semmi szükség erre, Don Cesare. Megbeszélhetjük békésen is a dolgot.

ALTRETTANTO: (Mérgesen, az örök szorításában) Velem ugyan nem beszélsz meg semmit! Nem szoktam kis nyálasokkal tárgyalni!

BEPPE: (Pökhendin) Nem is magára gondoltam. Ebben a családban már egyedül csak az unokája számít. (Megvetően végigméri az öreget.)

ALTRETTANTO: Nahát, micsoda szemtelenség...! (Az örök egy székre kényszerítik.)

BEPPE: (Giordanóhoz, barátságosan) Nos, Giordano? Mi a véleményed?

GIORDANO: (Az örök szorosán fogják. Fojtott dühvel) Ugyan mi lehetne? Olasz ember a keze nélkül nem tud beszélgetni.

BEPPE: (Az örökhöz) Vegyétek el a fegyverét! (Amazok megmottózzák Giordanót. Mikor előkerül a pisztoly, Beppe int az embereinek, hogy elengedhetik.) És most?

GIORDANO: (Kiszabadult karjával a ruháját, haját igazítja. Méltatlankodva) Szemtelenül betolakszol a házunkba, intézkedsz, utasítgatsz, mit kéne gondolnom? Amit te is gondolnál, ha fordítva lenne...

BEPPE: (Kedélyeskedni próbál, de fölényesen) Fogva tartott ember ne érzékenykedjen! (Hirtelen fordulattal) Mi az, helyel se kínálsz bennünket?

ALTRETTANTO: (Dühösen, sipító hangon) Hívatlan vendéget nem szokás leültetni!

BEPPE: (Megvetőleg) Nem magához szóltam. (Várakozóan néz Giordanóra)

ALTRETTANTO: (Hisztizik) Megtiltom, hogy ezekkel tárgyalj! Kikérem magamnak!

GIORDANO: (Szomorúan) Nagypapa, nincsen más választásom.

ALTRETTANTO: (Mint az előbb) Nincs?! Nincs?! Engem hiába kényszerítenek, egy szót nem szólok hozzájuk!

BEPPE: (A gorillákhoz) Vigyétek már ki az öreget! Nem hagy nyugodtan beszélni.

ALTRETTANTO: (Miközben az örök kifelé cipelik) Nem tárgyalhatsz velük! Megtiltom! Eresszenek el, alávaló népség! Giordano! (Amazok kiviszik, de még hallani a távolodó kiáltásokat.)

GIORDANO: (Kissé még feldúlt az iménti jelenet miatt) Nos? Hallgatlak. Egy italt, urak? (Bólintanak, mire Giordano int az egyik örnek a szemével. Az engedelmeskedik.)

BEPPE: (Giordanóhoz, miközben átveszi a poharát.) Először is elnézést kérek, hogy így rátok rontottunk. (Giordano bólint.) A helyzetet nézve, épp az utolsó pillanatban történt. Apád és nagyapád kiszámíthatatlan dolgokat műveltek mostanában, veszélyeztetve ezzel a ti családodot és a többi család biztonságát. Apád különösen sok üzletet fuserált el az utóbbi időben...

GIORDANO: Az üzleti ügyeink éppenséggel jól állnak.

BEPPE: (Elismerően bólint) Tudom. De az kizárólag a te érdemed. Nagyra becsülünk azért, amit a russóknál összehoztál. Ezért ajánlunk tárgyalást.

GIORDANO: (Komolyan bólint.) Milyen alapon?

BEPPE: (Kedélyesen) Méltányossági alapon. Nyilván tudod, hogy ugyanezt elérhettük volna néhány pisztolylövéssel is. Nem lett volna ügy, a dolgok mindig mennek tovább.

GIORDANO: (Feszélyezve érzi magát.) Tudom, tudom. De mit értesz azon, hogy méltányossági alapon? Az öregekkel mi lesz?

BEPPE: Az öregek oda kerülnek, ahol a helyük van: nyugdíjba, szanatóriumba.

GIORDANO: (A fejét csóválja) Nem igazán méltányos...

BEPPE: (Energikusan) Hidd el, így a legjobb nekik. Mit lehet már kezdeni olyan emberrel, aki összevissza kapkod és hisztizik? (Giordano lemondó mozdulatára) Egy pillanatig nem vitás, hogy a helyi érdekeltség irányítása a te kezvedben marad. De... (Fürkészi Giordano arcát) talán még jobb lenne, ha megtartanád magadnak azt a provinciát... az oroszokat.

GIORDANO: (Nem néz vissza rá. Szomorkásan, maga elé) Még nem döntöttem, visszamegyek-e oda, vagy nem.

BEPPE: (Lendülettel) Nem is kell rögtön eldöntened. Amit mondtam, csupán a családom elismerését fejezi ki. Másnak egész életműve az, amit te egy-két hónap alatt létrehozta. Bámulatos érzéssel kezelted a helyzetet.

GIORDANO: (Jólesik neki az elismerés, de zavarja alárendelt helyzete.) Csak azt tettem, amit tenni kellett.

BEPPE: A zseniális helyzetfelismerés utólag mindig egyszerűnek tűnik.

GIORDANO: (Ironikusan) Ha ilyen nagyra tartotok, mi a fenének törtök így rám erőszakkal?

BEPPE: (Ugyanúgy) Ha szépen bekopogtunk volna az ajtón, akkor is ugyanígy ülnél velem, és tárgyalnál? (Giordano grimaszára) Na, látod...

GIORDANO: (Rezignáltan) És milyen elosztási viszonyokat ajánlasz? Mert, ugye, erről van szó...?

BEPPE: Hát persze. Ne izgulj, neked mindig sztárgázsíd lesz.

GIORDANO: (Ingerülten) Itt nem rólam van szó. Az egész családról. És az embereinkről.

BEPPE: (Cinikusan) Nem értelek. Az orosz üzlet most van felfutóban. Még akkor is egyre többet hoz a konyhára, ha nekünk átadjátok a részünket.

GIORDANO: (Idegesen felnevet) Ezt nem mondhatod komolyan. Hát akkor miből fizetem az embereket?

BEPPE: Az oroszoknak nem kell annyi.

GIORDANO: Még nem. De alig várják, hogy kirukkolhassanak az újabb pénzekért. Ez nem fog így menni a végtelenségig.

BEPPE: Hát majd húzod az időt. (Makacsul) A tárgyalási alap ennyi. Ebből nem engedhetek.

GIORDANO: (Daccal) Akkor majd keresel magadnak másik balekot, aki megcsinálja!

BEPPE: (Fenyegetően) Tárgyalhatunk keményebben is.

GIORDANO: (Felcsattan) Hát persze. Ki is nyírhattok. Ki fogja nektek ennyi idő alatt és (maró gúnnyal) *ennyiért* ugyanezt megcsinálni? (Farkasszemet néz Beppével)

BEPPE: (Keményen tartja magát) Éppenséggel találhatok rá embert.

GIORDANO: (Mint az előbb) Találhatsz. Két-három hónapra. Aztán rájön, hogy ugyanekkora profitra sokkal kisebb kockázattal is szert tehet. Cserélheted őket negyedévente.

BEPPE: Az nem olyan biztos. Sokan vágnak arra, hogy rangjuk legyen.

GIORDANO: És te kis senkiházi pasasokkal akarsz együtt dolgozni? Tányérnyaló bürokratákkal?!

BEPPE: (Nem tetszik neki Giordano ellenállása. Egyre keményebben) A munkatársaimat én válogatom meg. Nem futok senkihez tanácsért.

GIORDANO: (Dühösen) Akkor meg miről beszélgetünk itt? Talán nem tárgyalni, konzultálni jöttél ide?

BEPPE: (Fojtott dühvel) Én egy előnyös üzletet ajánlottam neked. Te pedig hisztizel, mint a nagyapád. (Gúnyosan) Nem szoktál már rá te is az ániszlikőrre?

GIORDANO: (Felpattan) Kikérem magamnak, hogy a nagyapámat sértegeds! Azt iszik, amit akar! Ha pedig nem tetszik a stílusom, máris indulhatsz tárgyalni a saját, készséges embereiddel! Senki nem tart vissza!

BEPPE: (Dühösen, ellenségesen, a megghiúsult üzlet miatt) Te nem vagy abban a helyzetben, hogy innen vagy bárhonnán kiutasíts.

GIORDANO: És miről akarsz még itt tárgyalni? Mi további célja lehet a látogatásodnak?! (Trattamantira néz) Nem hiszem, hogy amit ajánlottál, azt Alfredo is nagy üzletnek tartja.

BEPPE: (Fürkészi Trattamanti arcát) Ez tényleg így van?

TRATTAMANTI: (Maga elé, tűnődve) Az igazat megvallva... azt hiszem, hogy Giordanónak igaza lehet...

BEPPE: (Sértett hiúsággal, kakaskodva) Mi folyik itt? Palotaforradalom? Hát már te is kezdted?

GIORDANO: (Gúnyosan mosolyog) A helyzet világos, nem?

BEPPE: (Mérgesen nekiugrik Giordanónak) Te csak ülj vissza a helyedre! Mit képzelsz, kivel beszélsz?!

GIORDANO: (Kezd úrrá lenni a helyzeten. Előzőleg már váltott pár pillantást Tonióval.) Egy hebehurgya papa kedvencével, aki bevonul ide az amerikai zászló alatt az amerikai himnusz hangjaira, de akinek halvány fogalma sincs az üzletről, az itteni viszonyokról. Csak egy variációt ismer: Lányok, lábat szét, fiúk, ide a pisztolyt és a jattot! Klassz, nem?!

BEPPE: (Megragadja Giordano gallérját, rázni kezdi) Amerika nekem szent! Kis szaros délieknek nincs joguk gúnyolódni rajta! Erre a nagy nyomorra vagy olyan büszke? (Pillantásával a lakásra céloz.)

GIORDANO: (Viszonozza a dühöt és a ráncigálást) Takarodj ki a házamból, nyomorult kis féreg!

BEPPE: (Ordít) Ez az utolsó szavad?

GIORDANO: (Magából kikelve) Ez!

Beppe előkapja a pisztolyát. Giordano rögtön kapcsol, és Tonióra néz, aki ebben a pillanatban fegyvert ránt és tüzel. Beppe hátát éri a lövés. A padlóra rogy. Teljes anarchia lesz úrrá a színen. A jelenlevők lövöldöznek egymásra, nem igazán tudni, ki ki ellen van, csak az látszik, hogy Beppe csapata nem ura többé a helyzetnek. Lövések, rohangálás, üvegcsörömpölés, feldöntött tárgyak, bútorok zuhanása. Giordano egy asztal felé tart. Már kihúzza a fiókot, hogy revolvvert vegyen elő, amikor őt is lövés éri a karján. Elesik.

Az emeletről lefelé vezető lépcsőn feltűnik Bruno alakja. Gyógyszeres kábulatból ébredt a lövésekre, meg akarja nézni, mi folyik odalent.

BRUNO: (Látja, hogy a fia a földre esik. Kétségbeesetten) Kisfiam! Giordano! (Feléje botorkál, mikor szíven lövik.)

GIORDANO: (A földön nyöszörögve) Apa!

A padló már tele van halottakkal, sebesültekkel. Hirtelen kinyílik az egyik földszinti szoba ajtaja, kilép rajta Altrettanto. Az örök magára hagyták, kiszabadult.

ALTRETTANTO: (Fölényes göggel, mint aki teljesen ura a helyzetnek.) Na, ugye, megmondtam, hogy ezekkel nem lehet tárgyalni?! Tonio! Gino! (Nem jön válasz.) Őrség! Mindenki hozzám! (Néhány ember feltápáskodik, és rettegve feléje indul. Ebben a pillanatban felpattan a földről Trattamanti, és vadul tüzelni kezd az öregre. Altrettanto nagyon sokáig állja a lövéseket, mintha sebezhetetlen volna. Több lövéssel a testében rendületlenül Trattamanti felé tart. Amaz kétségbeesetten lövi. Páni félelem uralkodik a színpadon. Végül Altrettanto összerogy.)

TRATTAMANTI: (Még mindig alig tér magához a rémülettől) Úristen, micsoda szívós öreg...

Az örök feléje fordulnak, de továbbra is mozdulatlanul állnak. Trattamanti a bár felé tart, hogy italt töltsön magának. Nem veszi észre, hogy a földön fekvő Giordano lassan egy leesett pisztoly felé kúszik, nagy nehezen felveszi, majd céloz, és egyetlen lövéssel leteríti nagyapja gyilkosát. Ugyanebben a pillanatban belép Marinka. Giordano már visszahanyatlott a földre.

MARINKA: (Felsikít) Giordano! Mit te csinálsz itt? (Odafut hozzá, felülteti a fiút, sírva átöleli) Amore, mi van veled? Orvos! Orvos! Segítség!

BERNARDI: (Orvos, lefelé tart a lépcsőn, orvosi táskával a kezében. Bruno után indult, most odasiet Giordanóhoz. Undorodva néz körül.) Istenem, micsoda vérfürdő! (Marinkához) Tessék parancsolni! (A földre guggol, Giordano sebét kezdi ellátni.)

GIORDANO: (Gyenge hangon, de határozottan) Tonio! Azonnal kéretem a consiglierét!

Tonio készségesen ugrik. Kisiet. Marinka szipog. Közben fokozatosan elsötétül a szín, és lemegy a

FÜGGÖNY

Nevek helyes kiejtése, beszélő nevek jelentése

A hangsúlyok helyét az aláhúzott magánhangzók jelölik. Minden olasz szót a helyes hangsúllyal együtt kell megtanulni. A helytelenül szinkronizált filmek révén sok helytelenül ejtett olasz név terjedt el a köztudatban. Ezeket korrigálni szükséges.

CESARE ALTRETTANTO: Csézare Áltrettánto = viszont, dafke, ugyanúgy (az örökös visszavágó); keresztnéve cézárt, császárt, uralkodót és basáskodót egyaránt jelent

BRUNO: Brúno = barna

GIORDANO: Dzsordáno

CASERTA: Kázerta = dél-olasz helységnév

BALDASSARE: Baldasszáre = Baltazár

BASTARDI: Basztardi = fattyú, törvénytelen gyermek (utalás a lelencházakra, melyeket működtet)

LASCIVI: Lassívi = buja (foglalkozása: kuplerájokat működtet)

TRATTAMANTI: „szeretőket tart”

ZOPPOGOBBO: Dzoppogobbo = sánta-púpos

FRANCESCO AMATI: Fráncseszko Amáti = szeretett, szeretetreméltó, kedvelt

MARISA: Mária

KALASNYIKOV: az azonos nevű fegyverre utal

MOLOTOV: utcai fegyverként használt koktélna utal a neve

CSESZNYENKO: a benne rejlő 'csesznye' szó félresikerültet jelent

MARINKA

BORGHESI: Borgézi = polgár

RICCHI: Rikki = gazdag

SERGIO: Szerdzso

BELLINA: Bellína = szép kis nő

BEPPE LOMBARDI: Beppe Lombárdi = lombard, longobárd, észak-olasz ember

GINEPRA: Dzsinepra = boróka

TONIO: Tónio

GINO: Dzsíno

BERNARDI: Bernárdi

TARTALOMJEGYZÉK

Szerzői ajánlás	1
A kégli	5
A maffia	57
Nevek helyes kiejtése, beszélő nevek jelentése	110

Újabb rendhagyó Murawski-kötet kerül az olvasókhöz, ismét virtuálisan. A mai világban nincs ezen semmi csodálkoznivaló. A kézzel másolt kódexek, a Corvinák, a Guttenberg-korszak és a XIX. századi díszkiadások óta sok idő telt el. Az emberiség sokat fejlődött civilizációs tekintetben, ugyanakkor óriási lépéseket tett meg – hátramenetben, a kultúra megbecsülése terén. Valaha egész falut, vagyonokat adtak egy-egy szép könyvért, ma aprópénzért árusítják ki a könyvtárak a klasszikusokat is. Nincs mit tenni, alkalmazkodni kell az új kor elvárásaihoz, amennyiben lehet. Nos, formáját tekintve megfelel a virtuális korszak elvárásainak ez a drámakötet, ám tartalmában és igényességében marad a klasszikus igényeknél. Palackpostának indul, hátha valamikor, valahol célba ér, és értelmes emberek okulni kívánnak abból, amit ezeken a lapokon olvashatnak.

Két dráma, két külön világ. A *kégli* kisvárosi történet, a rendszerváltás utáni legelső évek formálódó nagypolgári városi világát mutatja be, meglehetősen hű képet nyújtva az öncélú életekről. Már felfelé törekszik az anyagi lehetőségeiben jól álló, de még mindig a gulyáskommunizmus hedonista életigényét követő társadalmi elit. Igényei kispolgáriak, amennyiben utánozni próbálják az általuk ideálnak tekintett úrgazdagok létformáját, ugyanakkor dzsentroid vonásokat is mutatnak. Az öncélú élet végül mindig önnön mocsarába fullad. A társadalom megbecsültjei közé tartozik még az orvos, feltörekvő réteget képvisel az üzletasszony, jól fizető, új foglalkozásként tűnik fel a számítástechnikai mérnök. A jólét számukra a dorbézolással egyenlő, hát eszerint élnek. Kapcsolataik rendszere zavaros házasságtörésekben fejeződik ki. Kisvárosi elit ez, kiábrándító változatban rántja le a leplet Murawski. A közönség csupán egy kérdést tehet fel magának: változott-e ez az életforma három évtized alatt? Ezek a típusok még mindig köztünk élnek?

A *maffia* képzelt világba vezeti el a Kedves Olvasókat. Két alvilági csoport fuzionál egymással, a klasszikus olasz maffia törvényei szerint. Ez is a rendszerváltozás hajnalán történik. Az egyik világ összeomlott, a másik rá akar települni annak romjaira. Viszonylag könnyű ott tért hódítani, ahol már nem működik a korábbi társadalmi rend és beköszöntött a köznép számára a nyomor. Az elit a maga módján igyekszik túlélni és új pozíciókat elfoglalni. Mindezt ugyanolyan gátlástalansággal teszi, mint ahogyan a kommunizmus idején, kizárólag a saját érdekei mentén alakítva családi életet és társadalmi felépítményt. Három évtized távolából már ezt is világosabban látjuk. A történet tragikomikuma abban áll, hogy a látszólagos érdekegyeztetéseket mégis mindig az egyéni törtetés kíméletlensége intézi. A megállapodások átmenetiek, ahogyan a korszak is. Amint az egyik szereplő elfordul, máris másfajta egyeztetések folynak az egyéni érvényesülés, no meg persze a klán jóléte érdekében. Érdekvezérelt társadalmi osztályok mutatkoznak be, holott ők életük nagy részét rejtőzködve élik. A nagyközösség a szíves tudomásulvétel lehet mindössze.

Murawski Magdolna kíméletlenül leplezi le a társadalmi elitet, vagy aminek azok képzelik magukat. Groteszk vonásokkal ruházza fel a fő- és mellékszereplőket, akik valóban jellemük szerint cselekszenek. Minden tettükben. Nem tudnak kilépni szerepükből, melyet álarcként viseltek egész életükben, olyannyira, hogy az hozzájuk nőtt, és már nincsen mód megváltozniuk. Pessimista felfogás ez? Nemigen, hiszen a változtatás lehetősége az emberélet minden napjában ott van. Az értelmes nagyközösség lerázza magáról ezeket a szerepeket és létformákat, s helyettük újakat teremt. Mindkét dráma szereplői fiktívek, ám tipikusak, ettől él minden gesztusuk, még félszavaik is. Ábrázolásuk realista, sok-sok abszurd és komikus elemmel fűszerezve. Közös bennük az „elitek” rongyrázása, a vagyon fitogtatása, az anyagi világ istenítése. Az úrgazdagok és a maffiások világa így lesz egygyé a két darabban. Öszeomlása, de újraéledése is reális. Köztünk él. Nem hagyja elpusztítani magát. Vajon valóban mindig így marad ez?